

บทที่ 5

อภิปราย และสรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบท และทิศทางการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods research) ซึ่งประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการวิจัยเชิงปริมาณ และเทคนิควิธีการวิจัยเชิงคุณภาพผสมผสานกันหลายขั้นตอน (Multi phases) โดยขั้นตอนการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะเวลาคือ ระยะเวลาที่ 1 การกำหนดทิศทางการพัฒนายุทธศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In depth interview) เพื่อศึกษาบริบทและทิศทางการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย และเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ระยะเวลาที่ 2 การพัฒนายุทธศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเทคนิคเดลฟาย (Delphi technique) เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อประเด็นยุทธศาสตร์ต่างๆ เพื่อการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายว่าสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกัน และระยะเวลาที่ 3 ยืนยันความเป็นไปได้ของยุทธศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยให้ผู้บริหารที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ตรวจสอบความชัดเจน และยืนยันความเป็นไปได้ของร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย เพื่อจะได้นำผลการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์ด้านการออกกำลังกาย และการดำเนินการด้านกีฬาในแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2559-2562 ต่อไป

1. บริบท และทิศทางการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จากการดำเนินการวิจัยในระยะเวลาที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบท และทิศทางการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In depth interview) เพื่อวิเคราะห์ห้วงศ์กร (SWOT Analysis) ด้านสภาพปัจจุบันของการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รวมถึงศึกษาปัญหาการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ด้านต่างๆ พบว่ามีจุดเด่น

(Strengths) จุดด้อย (Weaknesses) โอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) แตกต่างกันออกไปดังนี้

จุดเด่น (Strengths) พบว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงทั้งในระดับภูมิภาค และระดับประเทศ บุคคลภายนอกให้ความเชื่อถือในความเป็นมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพทางการศึกษาชั้นนำของภาคใต้ มหาวิทยาลัยมีการวางแผนงานหรือโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกาย มีการกำหนดนโยบาย และการจัดสรรงบประมาณไว้ล่วงหน้า เพื่อสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมทางด้านกีฬา และการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องทุกๆ ปี มหาวิทยาลัยมีความพร้อมทางด้านทรัพยากรบุคคล และทางด้านอุปกรณ์กีฬามากกว่ามหาวิทยาลัยอื่นๆ ในภาคใต้ มีโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม มีสถานที่ออกกำลังกาย มีหน่วยงานที่จะมาดูแลกิจกรรมด้านกีฬา และการออกกำลังกาย มีการพัฒนาอุปกรณ์เครื่องมือ และสถานที่อย่างสม่ำเสมอ มีการให้โควตานักกีฬาในทุกวิทยาเขต มีการประสานงานที่ดี และมีความร่วมมือกันอย่างเหนียวแน่นระหว่างวิทยาเขตต่างๆ ทั้ง 5 วิทยาเขต ในการจัดกีฬาหรือกิจกรรมต่างๆ ระหว่างวิทยาเขต และมีการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกให้มาบริการทางด้านกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัย เป็นต้น จุดเด่นหรือจุดแข็งต่างๆ ดังกล่าวนี้อันแล้ว แต่เป็นปัจจัยที่สำคัญ และสามารถมีผลต่อออกกำลังกายของบุคลากร และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งสิ้น ดังงานวิจัยของ ภูซังค์ แพรขาว (2551) ที่พบว่านโยบายที่ส่งเสริมการออกกำลังกายภายในมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยเป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อการออกกำลังกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของสุดารัตน์ พุทธอด ฉัตรนภา จันทระเสนา และ สุพัทธรา อเนกพร (2553) ที่พบว่านโยบายของมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับการออกกำลังกายของนักศึกษาศาखाวิชาการบริหารจัดการโรงพยาบาล คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอย่างมีนัยสำคัญ และงานวิจัยของ Jones และ Nies (1996) ที่พบว่าความสะดวกในการออกกำลังกายเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ ส่งผลต่อการออกกำลังกายของสตรี ได้แก่ สถานที่ อุปกรณ์ในการออกกำลังกาย เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้หากไม่มีความเหมาะสม หรือไม่เอื้ออำนวยต่อความสะดวกในการออกกำลังกายก็จะก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่ผู้ออกกำลังกาย และทำให้ผู้ออกกำลังกายขาดความมั่นใจในขณะออกกำลังกายได้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของประศักดิ์ สันติภาพ (2546) ที่พบว่าสถานที่ออกกำลังกาย และระยะเวลาเดินทางไปออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นมหาวิทยาลัยก็จำเป็นต้องรักษาสภาพการณ์ซึ่งเป็นจุดเด่นต่างๆ เหล่านี้ไว้ให้คงอยู่ตลอดไป หรือต้องปรับปรุง และพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นเพื่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กร และนำมาใช้เป็นองค์ประกอบในการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ต่อไป

ส่วนจุดด้อย (Weaknesses) นั้น งานวิจัยครั้งนี้พบว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีจุดด้อยในหลายด้านดังนี้ บรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสมต่อการออกกำลังกาย ขาดการปรับปรุงภูมิทัศน์ที่เหมาะสมกับการออกกำลังกาย พื้นที่ในการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา ลดน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยาเขตหาดใหญ่ เพราะปัจจุบันได้มีการขยายตัวของสาขาวิชา และ คณะวิชาต่างๆ มากขึ้น ทำให้มีจำนวนนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงจำเป็นต้องใช้พื้นที่ในการก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับคณะที่เพิ่งเปิดใหม่เพิ่มเติม รวมถึง อาคารเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ มากขึ้นตามมาด้วย สถานที่เพื่อการออกกำลังกายจึงไม่เพียงพอต่อ ความต้องการของนักศึกษา และบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ออกกำลังกายในร่ม เช่น ฟิตเนส (Fitness) ยังไม่สามารถเปิดให้บริการแก่บุคลากรได้อย่างเต็มรูปแบบ และไม่สามารถใช้งานได้ อย่างเต็มประสิทธิภาพ และปลอดภัยมากพอ สัดส่วนของอุปกรณ์ และสถานที่ออกกำลังกายไม่เหมาะสมกับ จำนวนของบุคลากร สถานที่สำหรับการออกกำลังกายที่มีอยู่แล้วขาดการบำรุงซ่อมแซม ไม่อยู่ในสภาพที่ ใช้งานได้อย่างสมบูรณ์เต็มรูปแบบ และไม่สามารถใช้งานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และปลอดภัยมากพอ รวมทั้งไม่ได้รับการพัฒนา และปรับปรุงเท่าที่ควร อุปกรณ์เพื่อการออกกำลังกายมีไม่เพียงพอ และ จำนวนมากชำรุดเสียหายไม่ได้รับการซ่อมแซมหรือปรับปรุง ระบบการให้บริการสถานที่ และอุปกรณ์ สำหรับการออกกำลังกายยังไม่สมบูรณ์แบบ บางวิทยาเขตมีอุปกรณ์ที่อำนวยความสะดวกหรือ สาธารณูปโภคสำหรับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬายังไม่เท่าที่ควร ในขณะที่ บางวิทยาเขตมี การสร้างศูนย์กีฬาเพิ่มเติมตามแผนเพื่อรองรับการเจริญเติบโตของวิทยาเขต เป็นต้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ทวีศักดิ์ สว่างเมฆ (2558) ซึ่งวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการกีฬา เพื่อสร้างเสริม สุขภาพของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่ามีจุดอ่อนด้านหนึ่งคือ วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดกิจกรรมทางด้านกีฬาไม่เพียงพอทุกชนิดกีฬาและการให้บริการ ด้านวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอต่อจำนวนนิสิต จะเห็นได้ว่าจุดด้อย ต่างๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยหลักที่สามารถส่งผลต่อการออกกำลังกายของบุคลากร และนักศึกษาของ มหาวิทยาลัยที่เห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัทมา รอดทั้ง (2540) ที่พบว่า ปัญหาในการเล่นกีฬา และออกกำลังกายของประชาชนในเขตภาคเหนือตอนล่างส่วนใหญ่คือ สถานที่ และอุปกรณ์ไม่เพียงพอ งานวิจัยของ วัลลภ รุจิรากร (2546) ที่พบว่าปัญหาในการออกกำลังกายของ นิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ เกี่ยวข้องกับการรับบริการด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และบุคลากรผู้ให้บริการประจำสถานที่ออกกำลังกายไม่เพียงพอ และงานวิจัยของ วรินทรา ดวงดารา (2549) ที่พบว่าบุคลากรพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 37.7 ไม่ออกกำลังกายเนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ และไม่มีสถานที่ จากผลการวิจัย นี้ทำให้เห็นได้ว่าองค์ประกอบทางด้านสถานที่สำหรับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ผู้มา ออกกำลังกายต้องการเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ เผือกพันธ์ (2535) ที่พบว่า

ข้าราชการ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ขอนแก่นต้องการให้สถานที่ออกกำลังกายอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัย สถานที่ออกกำลังกายควรมีอุปกรณ์ให้บริการแก่สมาชิกอย่างเพียงพอ และงานวิจัยของ มานพ สมาลัย (2548) ที่พบว่าข้าราชการ นักศึกษา และประชาชนที่มาใช้บริการสนามกีฬาเพื่อการออกกำลังกายในสนามกีฬา 7 แห่งของมหาวิทยาลัยขอนแก่นต้องการให้มีสถานที่ออกกำลังกายที่เหมาะสมกับสัดส่วนผู้มาออกกำลังกาย ตั้งอยู่ที่เหมาะสมใกล้ที่พักไปมาสะดวกปลอดภัย สะอาดถูกสุขลักษณะ มีการจัดสภาพแวดล้อมไว้สวยงามร่มรื่น อากาศถ่ายเทได้ดี และมีแสงสว่างเพียงพอ ต้องการให้มีอุปกรณ์ให้บริการในการออกกำลังกายที่ทันสมัย และได้มาตรฐาน มีสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ ได้แก่ ห้องน้ำ ห้องส้วมที่สะอาดถูกสุขอนามัยเพียงพอ ที่นั่งพักผ่อนหย่อนใจจัดไว้เป็นสัดส่วนสวยงามร่มรื่น มีจุดบริการอาหาร และเครื่องดื่มตลอดเวลาที่เปิดบริการ มีที่สำหรับจอดยานพาหนะอย่างเพียงพอ และเป็นสัดส่วน มีตู้โทรศัพท์สาธารณะไว้บริการอย่างเพียงพอ มีตู้สำหรับเก็บสิ่งของ และอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเพียงพอ

นอกจากนี้ยังพบว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีจุดด้อย (Weaknesses)

ด้านบุคลากร เช่น ขาดผู้ทรงคุณวุฒิหรือบุคลากรทางด้านกีฬาที่มีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญทางการส่งเสริมสุขภาพ การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาอย่างแท้จริงในการให้บริการแนะนำการใช้งาน และให้ความรู้แก่ผู้ที่เข้ามาใช้อุปกรณ์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดประจำศูนย์กีฬา หรือประจำสถานที่ออกกำลังกาย ขาดแคลนบุคลากรที่คอยดูแล และซ่อมบำรุงอุปกรณ์การออกกำลังกาย เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ สว่างเมฆ (2558) ซึ่งวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่า มีจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ และบุคลากรขาดความรู้ในการใช้ และดูแลวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬา จะเห็นได้ว่าบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ที่คอยให้บริการทางการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬานั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความจำเป็น และมีผลต่อการออกกำลังกายของคนเรา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภ รุจิรากร (2546) ที่พบว่าปัญหาในการออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ เกี่ยวข้องกับบุคลากรผู้ให้บริการประจำสถานที่ออกกำลังกายไม่เพียงพอ และงานวิจัยของ วรินทร์า ดวงดารา (2549) ที่พบว่าบุคลากรพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 37.7 ไม่ออกกำลังกายเนื่องจากไม่มีผู้นำในการออกกำลังกาย จากผลการวิจัยนี้ทำให้เห็นได้ว่าองค์ประกอบทางด้านบุคลากรทางการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬานั้นเป็นสิ่งที่ต้องการของผู้มาออกกำลังกายเป็นอย่างมาก ดังงานวิจัยของ สมศักดิ์ เผือกพันธ์ (2535) ที่พบว่าข้าราชการ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นต้องการให้มีบุคลากรที่จะคอยให้คำแนะนำในการออกกำลังกายควรเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในแต่ละด้าน ต้องการได้รับบริการทางวิชาการด้านเทคนิค และทักษะการออกกำลังกาย และต้องการเนื้อหาวิชาการเกี่ยวกับการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ งานวิจัยของ วัลลภ รุจิรากร (2546) ที่พบว่า

นิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ ต้องการให้มีเจ้าหน้าที่ในการเบิกจ่าย อุปกรณ์ให้เพียงพอกับผู้ใช้บริการ และงานวิจัยของ มานพ สมาลัย (2548) ที่พบว่าข้าราชการ นักศึกษา และประชาชนที่มาใช้บริการสนามกีฬา เพื่อการออกกำลังกายในสนามกีฬา 7 แห่งของ มหาวิทยาลัยขอนแก่นต้องการให้มีบุคลากรบริการให้คำแนะนำในช่วงเวลาการออกกำลังกาย บุคลากรมีความรับผิดชอบตรงต่อเวลา มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง สุขภาพเรียบร้อย และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกาย และมีจำนวนบุคลากรในการให้บริการ อย่างเพียงพอ

การวิจัยครั้งนี้พบว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีจุดด้อย (Weaknesses) ทางด้านงบประมาณ เช่น จากการศึกษาที่มี 5 วิทยาเขตทำให้การจัดสรรอุปกรณ์กีฬา และ งบประมาณเพื่อการพัฒนาทางด้านกีฬา และการออกกำลังกายในแต่ละวิทยาเขตไม่เท่าเทียมกัน รวมทั้งการกระจายการวางแผนงานก็ไม่เท่าเทียมกัน งบประมาณไม่เพียงพอสำหรับการซ่อมบำรุง สถานที่ออกกำลังกายให้สามารถใช้งานได้จริงอย่างเพียงพอกับจำนวนบุคลากร การจัดสรร งบประมาณให้แก่ชมรมต่างๆ เพื่อจัดโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพ และ การออกกำลังกายยังมีค่อนข้างจำกัด และไม่เพียงพอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ สว่างเมฆ (2558) ซึ่งวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพของนิสิตนักศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษาพบว่าบุคลากรมีส่วนร่วมในการจัดทำงบประมาณการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริม สุขภาพน้อย การใช้งบประมาณยังไม่เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ งบประมาณที่ใช้ยังไม่สอดคล้องกับ จำนวนนิสิตทั้งหมด ขาดการประเมินการใช้จ่ายงบประมาณในการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพ งบประมาณไม่เพียงพอต่อการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์การจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพของนิสิต นักศึกษา ขาดการกำกับ และติดตาม และประเมินผลการใช้งบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ ค่าเช่า อีกทั้งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ยังมีจุดด้อย (Weaknesses) ด้านการประชาสัมพันธ์ และ ด้านการบริหารจัดการ เช่น ขาดการประชาสัมพันธ์แผน และนโยบาย และโครงการต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการออกกำลังกายให้แก่นักศึกษา และบุคลากรได้รับทราบอย่างทั่วถึง มหาวิทยาลัยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายเท่าที่ควร ไม่มีการวางแผนการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายในระยะยาวระยะเวลา 10-15 ปีของแต่ละวิทยาเขตที่ ชัดเจน แนวทางในการดำเนินการของแผนต่างๆ ที่กำหนดไว้จะเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง ทีมบริหาร ขาดความต่อเนื่องในการที่จะพัฒนาต่อยอดแผน และนโยบายทางการส่งเสริมสุขภาพ ที่ดำเนินการมาแล้ว มหาวิทยาลัยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้บุคลากรเข้าร่วมกิจกรรม สร้างเสริมสุขภาพมากนัก ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยไม่สนใจ และไม่เข้าใจแนวทางใน การพัฒนากีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายมากเท่าที่ควร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือ ที่รับผิดชอบทางด้านการจัดการกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยยังขาด

ความเข้าใจในความต้องการที่แท้จริงของนักศึกษา จึงทำให้การสนับสนุนด้านต่างๆ ไม่ตรงจุด และ ไม่สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของนักศึกษา เป็นต้น

จะเห็นได้ว่างบประมาณ การประชาสัมพันธ์ และการบริหารจัดการนั้นเป็น องค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการขับเคลื่อนการดำเนินงานขององค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ประกอบ ทางด้านการประชาสัมพันธ์ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยเสริมที่สามารถส่งผลต่อการออกกำลังกายของเราได้ เพราะการประชาสัมพันธ์จะสามารถทำให้ผู้ออกกำลังกายได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อ การออกกำลังกาย สามารถจูงใจให้คนหันมาออกกำลังกายได้มากขึ้น เป็นต้น จะเห็นได้จากงานวิจัย ของ อุบลรัตน์ รุ่งเรืองศิลป์ (2540) ที่พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสิ่งต่างๆ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2549) ที่พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสาร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการออกกำลังกายของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ สุรรัตน์ รุ่งเรือง และสมเกียรติ สุขนันทพงศ์ (2554) ที่พบว่าปัจจัยเสริมที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างหนึ่งคือ การได้รับ ข้อมูลข่าวสารทางด้านสุขภาพจากสื่อต่างๆ

ผลการวิจัยนี้ทำให้เห็นได้ว่าจุดด้อย (Weaknesses) ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีหลายประการ อาทิเช่น ด้านบุคลากร ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ด้านงบประมาณ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านการวางแผน และการบริหารจัดการ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงจำเป็นต้องแก้ไข และขจัดจุดด้อยต่างๆ เหล่านี้ให้หมดไป เพื่อที่จะได้ทำ ให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการ ออกกำลังกายขับเคลื่อนไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

สำหรับโอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) นั้น ถึงแม้ว่า มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จะมีจุดด้อยในการพัฒนาการส่งเสริมการออกกำลังกายอยู่หลายด้าน แต่มหาวิทยาลัยก็ยังมีโอกาสในการพัฒนาด้านการศึกษา และการส่งเสริมการออกกำลังกายอยู่ หลายด้านเช่นกัน อาทิเช่น การที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของภาคใต้ มหาวิทยาลัยจึงมีโอกาที่จะได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษา และการส่งเสริมการออกกำลังกายจาก หน่วยงานภายนอกสูงขึ้น การที่มหาวิทยาลัยพยายามผลักดันนโยบายการเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย แห่งชาติ จึงทำให้มีโอกาในการทำโครงการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์การกีฬา และ การส่งเสริมการออกกำลังกายมากยิ่งขึ้น อีกทั้งมหาวิทยาลัยได้รับงบประมาณสนับสนุนเพื่อการจัด กิจกรรมต่างๆ ทางด้านกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายจากทางรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ สว่างเมฆ (2558) ซึ่งวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการกีฬาเพื่อ

สร้างเสริมสุขภาพของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่า มีหน่วยงานในท้องถิ่นให้การสนับสนุนงบประมาณ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีทางการศึกษาให้แก่มหาวิทยาลัย การสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมสุขภาพให้กับนิสิตนักศึกษา มีการสนับสนุนงบประมาณจาก สกอ. เพื่อให้มหาวิทยาลัยจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมสุขภาพให้กับนิสิตนักศึกษา การจัดซื้ออุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพ ร่วมกันหน่วยงานท้องถิ่น รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพดีถ้วนหน้าตามแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (2554 - 2559) อีกทั้งมีการรวมกลุ่มเป็นเครือข่ายของมหาวิทยาลัยในการสร้างเสริมสุขภาพ มีการเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารของการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพผ่านสังคมออนไลน์มากขึ้น เช่น เฟสบุ๊ก และเว็บไซต์ เป็นต้น กระแสความนิยมด้านกีฬา และการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ เช่น การเล่นโยคะของดารานักแสดง และการรณรงค์การสร้างเสริมสุขภาพจากหน่วยงานภายนอก ตามสื่อต่างๆ เช่น สสส. เป็นต้น โอกาสต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยเสริมที่มหาวิทยาลัยต้องฉกฉวยมาเสริมสร้างให้การส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ขับเคลื่อนไปได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

และการวิจัยครั้งนี้พบว่าการพัฒนา และการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีอุปสรรค (Threats) หลายด้านดังนี้ อุปสรรคด้านการบริหารจัดการ กล่าวคือ ในการจัดงานกีฬาหรือกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมการออกกำลังกายบางครั้ง ผู้บริหารหรือผู้รับผิดชอบโครงการไม่ยอมรับฟัง และไม่เห็นความสำคัญของความคิดเห็นของกรรมการคนอื่นๆ จึงทำให้ผู้มีส่วนร่วมในการจัดโครงการบางคนไม่ให้ความร่วมมือมากเท่าที่ควร อุปสรรคด้านบุคลากร คือ บุคลากรทางด้านกีฬาที่ให้บริการ และให้ความรู้แก่ผู้ที่เข้ามาใช้อุปกรณ์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ประจำศูนย์กีฬา หรือประจำสถานที่ออกกำลังกายไม่เพียงพอ เจ้าหน้าที่ หรือบุคลากรที่ดูแลเรื่องกีฬาที่มีอยู่ในปัจจุบันก็ดูแลเพียงแค่นักกีฬาของมหาวิทยาลัยที่จะต้องเข้าร่วมการแข่งขันต่างๆ ในนามของมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่นักศึกษาโดยทั่วไปไม่ได้รับการดูแลหรือไม่ได้รับการบริการทางด้านความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายอย่างเต็มที่ และจริงจัง และอุปสรรคด้านงบประมาณ กล่าวคือ งบประมาณที่ได้รับเพื่อให้จัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการออกกำลังกายกระจุกอยู่ที่กลุ่มนักศึกษาเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ สว่างเมฆ (2558) ซึ่งวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่าขาดความร่วมมือในการพัฒนาบุคลากรกับหน่วยงานภายนอก ภาระงานอาจารย์ และบุคลากรที่ สกอ. กำหนดมีมาก แนวทางการพัฒนาบุคลากรของ สกอ. ไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี งบประมาณจาก สกอ. ในการสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรยังไม่เพียงพอ

งบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานในท้องถิ่นมีน้อย การของบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกที่มีความยุ่งยาก งบประมาณสนับสนุนจาก สกอ. ในการพัฒนาสื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีสารสนเทศการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมสุขภาพไม่เพียงพอ งบประมาณลดลงเนื่องจากจำนวนนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนน้อยลง การสนับสนุนงบประมาณจาก สกอ. ให้มหาวิทยาลัยจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมสุขภาพให้กับนิสิตนักศึกษายังไม่ทั่วถึง วัสดุอุปกรณ์กีฬาบางอย่างมีราคาแพง เป็นต้น และอุปสรรค (Threats) ที่สำคัญที่สุดของการพัฒนา และการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์คือ ยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมการออกกำลังกายของนักศึกษา และบุคลากรโดยตรง จริงๆ แล้วปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพขึ้นที่วิทยาเขตหาดใหญ่ เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมกิจกรรมด้านการพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพดูแลอาคารสนามกีฬาของศูนย์กีฬาของมหาวิทยาลัยทั้งระบบ และจัดการด้านการกีฬา เพื่อการแข่งขันนำไปสู่ความเป็นเลิศ ตลอดจนทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาทั้งในวิทยาเขตหาดใหญ่ และวิทยาเขต อื่นๆ ทั้ง 4 วิทยาเขตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพดังกล่าวนี้มีโครงสร้างการบริหารของบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย และมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามประเด็นดังกล่าวนี้ยังจัดว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญอยู่ คงเป็นเพราะว่าศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพนี้เพิ่งเริ่มก่อตั้งเมื่อปี 2556 และตั้งอยู่ที่วิทยาเขตหาดใหญ่ บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยทั้ง 5 วิทยาเขต โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาเขตอื่นๆ อาจจะไม่ทราบข้อมูลอย่างทั่วถึง ด้วยเหตุนี้หากมหาวิทยาลัยดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้แก่ประชาคมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้รู้จักศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพแห่งนี้ ก็จะสามารถจัดอุปสรรคดังกล่าวนี้ออกไปได้

ผลการวิจัยด้านบริบท และทิศทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบทางด้านคน ด้านงบประมาณ ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ และด้านการบริหาร และการจัดการ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเป็นอย่างมากที่จะต้องนำมาพิจารณาในการร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ายุทธศาสตร์โดยส่วนใหญ่ในร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายนี้ได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และถือว่า

ร่างยุทธศาสตร์นี้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์ด้านการออกกำลังกาย และการดำเนินการด้านกีฬาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ต่อไป ในที่นี้ผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัย ในภาพรวมตามประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย 6 ด้านหลักคือ ด้านคน ด้านการจัดสรร งบประมาณ ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และ ทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ และด้านการบริหาร และการจัดการ ซึ่งได้รับการยืนยันจากผู้มีอำนาจ ในการกำหนดนโยบายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่มีค่าดัชนี IC (Index of consistency) ตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นค่าที่สูงกว่าค่าที่สามารถยอมรับได้ในทางสถิติ

2.1. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านคน

การจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Human resource management) เป็น กระบวนการที่สำคัญในการวางแผนการกำหนดยุทธศาสตร์ขององค์กร (ช่วงโชติ พันธุเวช, 2552) ดังนั้นในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดปัจจัยด้าน “คน” (Men) เป็นปัจจัยหลัก โดยได้แบ่งปัจจัยการบริหารด้านคนออกเป็น 3 กลุ่มคือ บุคลากรด้านกีฬา และ การออกกำลังกาย บุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุน และนักศึกษา

สำหรับร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านคน ที่เกี่ยวกับบุคลากร ด้านกีฬา และการออกกำลังกายนั้น การวิจัยครั้งนี้พบว่ายุทธศาสตร์ที่ยอมรับได้มีดังนี้ ผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับยุทธศาสตร์ ให้มหาวิทยาลัยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการ ส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย (IC= 1) ทั้งนี้คงเป็นเพราะว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยได้ ดำเนินการมาแล้ว กล่าวคือมหาวิทยาลัยได้อนุมัติให้ดำเนินการโครงการจัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬา และ สุขภาพวิทยาเขตหาดใหญ่ขึ้นเมื่อปี 2556 โดยให้เป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับของมหาวิทยาลัยที่มี รูปแบบการบริหารงานจัดการแบบเบ็ดเสร็จ ที่ไม่มุ่งเน้นผลกำไร ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงาน อธิการบดี เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมกิจกรรมด้านการพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพ ดูแลอาคารสนามกีฬา ของศูนย์กีฬาของมหาวิทยาลัยทั้งระบบ และจัดการด้านการกีฬาเพื่อการแข่งขันนำไปสู่ความเป็นเลิศ ตลอดจนทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาทั้งในวิทยาเขตหาดใหญ่ และ วิทยาเขต อื่นๆ ทั้ง 4 วิทยาเขตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพ วิทยาเขตหาดใหญ่นี้จะดำเนินงานภายใต้วิสัยทัศน์ “เป็นศูนย์ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนากิจกรรมกีฬา

และให้บริการด้านกีฬาสำหรับนักศึกษา บุคลากร และประชาชนในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมสุขภาพ และมุ่งพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ” และพันธกิจ “ส่งเสริม และพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬา เพื่อมวลชนให้กับนักศึกษา บุคลากรของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และประชาชนทั่วไป และพัฒนานักกีฬาในบางชนิดกีฬาไปสู่ความเป็นเลิศในระดับชาติ นานาชาติ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับ มหาวิทยาลัย” จะเห็นได้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีองค์กรแนวใหม่ (Organization theory) เพื่อก่อให้เกิดการกระทำอันนำไปสู่เป้าหมายขององค์กร การออกแบบขององค์กร (Organization design) เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจัดโครงสร้างขององค์กร กิจกรรม และกระบวนการของการทำงานในแต่ละหน้าที่ และการจัดความสำคัญระหว่างบุคคล อำนาจ หน้าที่ และใช้ทรัพยากรทางการบริหาร (วิเชียร วิทยอดม, 2554) และแนวคิดการบริหารคุณภาพองค์กร TQM (Total quality management) (ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2552; กิตติศักดิ์ พลอยพาณิชย์เจริญ, 2557) ที่ให้องค์กรต้องจัดให้มีหน่วยงานย่อยฝ่ายต่างๆ รับผิดชอบการบริหารจัดการกระบวนการทำงานตามสายงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรได้มาตรฐาน และมีประสิทธิภาพ โดยผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับด้วยว่า ศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพนี้จะต้องมีโครงสร้าง การบริหารของบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย และมีการแบ่งหน้าที่ความ รับผิดชอบในแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน และสอดคล้องกับความสามารถของแต่ละคน (IC= 1) ทั้งนี้ในการบริหารจัดการองค์กร โครงสร้างองค์กร (Organization structure) เป็นองค์ประกอบ หลักที่สำคัญอย่างหนึ่ง (Certo & Peter, 1991) ในการออกแบบโครงสร้างองค์กรที่ดีนั้น จะต้อง จัดแบ่งหน้าที่ และความรับผิดชอบของแต่ละแผนกงานให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับโครงสร้าง ของงานในแต่ละหน้าที่ได้อย่างลงตัว (วิเชียร วิทยอดม, 2554) จะต้องแบ่งหน้าที่กันด้วยความเสมอ ภาค (Equity) ของทุกฝ่ายทุกคน มีการวางแผนงานการจัดการให้ตรงตามความถนัด และ ทักษะเฉพาะทาง มอบอำนาจอย่างมีระบบ แบบแผน และมีประสิทธิภาพ (ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2552) และให้อิสระแก่บุคลากรในการทำงาน (Devolution and autonomy) อย่างเต็มที่ (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) ให้มีการร่วมมือกัน ทำงานอย่างบูรณาการในทุกๆ สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (Interdiscipline collaboration) มีการร่วมใจ และมีข้อผูกพันร่วมกันทุกฝ่าย (Consensus) (Dooris, 2001) กระบวนการดังกล่าวจัดเป็นการบริหาร ทรัพยากรมนุษย์ที่จะส่งผลให้การบริหารองค์กรมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสามารถส่งผลต่อ ความสำเร็จขององค์กร สามารถนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามที่พึงประสงค์ได้ ดังนั้นการที่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้จัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพวิทยาเขตหาดใหญ่ขึ้น และ ได้มีการแบ่งหน่วยงานหรือฝ่ายต่างๆ ที่ดูแลรับผิดชอบ และประสานงานแต่ละด้านที่สอดคล้องกับ ลักษณะของภาระงาน มีการกำหนดโครงสร้างการบริหารงานของบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน และสอดคล้อง

กับความสามารถของบุคลากรแต่ละคนตามที่ได้ทำอยู่แล้วในปัจจุบันนี้ก็ น่าจะสามารถช่วยให้ การดำเนินงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายใน มหาวิทยาลัยสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างดี และเป็นรูปธรรมมากที่สุด

เพื่อให้การดำเนินงานของศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพดังกล่าวสามารถเดินหน้าไป ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล ภายใต้ปรัชญาในการดำเนินงาน “พัฒนา และส่งเสริม การกีฬาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ให้สามารถพัฒนาศักยภาพของ นักศึกษา บุคลากร และ ประชาชนในท้องถิ่น ให้มีสุขภาพที่ดี ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม ตลอดจนส่งเสริม นักศึกษาที่มีความสามารถทางการกีฬาของมหาวิทยาลัยได้พัฒนาฝีมือให้ทัดเทียมกับนักกีฬา ระดับชาติ และระดับนานาชาติในบางชนิดกีฬา” นั้น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงต้องคำนึงถึง การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายให้มีความรู้ ความสามารถ และมีความเชี่ยวชาญ ในงานที่ต้องรับผิดชอบ เพราะ “คน” ถือเป็นทรัพยากรในการบริหารจัดการที่สำคัญขององค์กร (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539) ด้วยเหตุนี้ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยทุกคนจึงยอมรับยุทธศาสตร์ การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายต่อไปนี้คือ บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และ การออกกำลังกายมีคุณวุฒิทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การออกกำลังกาย การส่งเสริม และ การดูแลสุขภาพ (IC= 1) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเป็นผู้ที่มีใจรักใน การออกกำลังกาย และตระหนักถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการออกกำลังกาย (IC= 1) และ บุคลากรด้านการกีฬา และการออกกำลังกายมีความทุ่มเทในการทำงาน (IC= 1) ทั้งนี้เมื่อบุคลากร ที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบงานต่างๆ ภายในศูนย์กีฬามีความรู้ ความสามารถในสาขาที่สอดคล้องหรือ เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานที่รับผิดชอบ รวมทั้งเป็นผู้ที่รักในการออกกำลังกาย เข้าใจ และตระหนักถึง ประโยชน์ของการออกกำลังกายอย่างแท้จริง ก็จะช่วยให้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถ ให้ข้อมูลความรู้ ให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมดูแลสุขภาพ และการออกกำลังกายให้แก่ ผู้มารับบริการได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ และสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุคลากรหรือ ผู้มารับบริการคนอื่นๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุคลากรนั้นทำงานอย่างจริงจัง ทุ่มเทในการทำงาน ก็ยังสามารถทำให้มีผลการทำงานที่ดี และมีศักยภาพ อันจะส่งผลให้บุคลากรนั้นประสบความสำเร็จใน การปฏิบัติหน้าที่มากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นคุณสมบัติที่บุคลากรด้านกีฬา และ การออกกำลังกายจะต้องมี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลต่อการให้บริการทาง ด้านการสร้างเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายในองค์กรได้อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของการจัดการคุณภาพ (Total quality management) (ช่วงโชติ พันธุเวช, 2552; กิตติศักดิ์ พลอยพาณิชย์เจริญ, 2557) ที่เสนอว่าองค์กรควรจะเน้น การคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมมีคุณภาพ มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะ และมีประสบการณ์ตรงกับ

สายงาน มีศักยภาพในการพัฒนา ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และมีทัศนคติที่ดีต่องาน ดังที่มีงานวิจัยจำนวนมากยืนยันว่าการบริการของบุคลากรทางด้านการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับการออกกำลังกายของคนเรา เช่น งานวิจัยของคำธณ ธนาธร (2537) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับการออกกำลังกายของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ งานวิจัยของอุบลรัตน์ รุ่งเรืองศิลป์ (2540) ที่พบว่า การได้รับคำแนะนำ และการสนับสนุนจากบุคลากรทางด้านการออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของวัลลภ รุจิรากร (2546) ที่พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้อยละ 63.6 ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายที่ทางมหาวิทยาลัย เป็นผู้รับผิดชอบ เพราะบุคลากรผู้ให้บริการในสถานที่ออกกำลังกายที่คอยให้คำปรึกษา ด้านการออกกำลังกายไม่เพียงพอ และงานวิจัยของวรินทร์า ดวงดารา (2549) ที่พบว่า บุคลากร พยาบาลของโรงพยาบาลศิริราชไม่ออกกำลังกายเนื่องจากไม่มีผู้นำในการออกกำลังกาย และ ไม่รู้วิธีการในการออกกำลังกายที่ถูกต้อง อีกทั้งยังสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Corbin & McKenzie (2008: 49) ที่กล่าวว่า เพื่อให้การทำงานด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ บุคลากรที่เกี่ยวข้องต้องมีความรู้ ความสามารถ และทักษะการออกกำลังกายหลายๆ ชนิด รู้ถึงข้อดี และ ประโยชน์ของการออกกำลังกายชนิดต่างๆ ต้องเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย และออกกำลังกาย อย่างสม่ำเสมอ มีสุขภาพแข็งแรง และเห็นคุณค่า และความสำคัญของการออกกำลังกายที่มีต่อ การดำรงชีวิต นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าคุณสมบัติของบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายดังกล่าว ข้างต้นนี้เป็นที่ต้องการของผู้ที่มารับบริการทางด้านการออกกำลังกาย หรือผู้ที่มาออกกำลังกายเป็น อย่างมาก ซึ่งได้รับการยืนยันจากงานวิจัยจำนวน มาก อาทิเช่น งานวิจัยของสมศักดิ์ เผือกพันธ์ (2535) ที่พบว่าข้าราชการ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นต้องการให้มีบุคลากรที่จะคอยให้คำแนะนำ ในการออกกำลังกายควรเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในแต่ละด้านมากที่สุด งานวิจัยของปัทมา รอดทั้ง (2540) ที่พบว่าประชาชนในเขตภาคเหนือตอนล่างที่มาออกกำลังกายต้องการให้มีผู้ให้คำแนะนำ และ บริการทางด้านการออกกำลังกายในระดับมาก งานวิจัยของมานพ สมาลัย (2548) ที่พบว่าข้าราชการ นักศึกษา และประชาชนที่มาใช้บริการสนามกีฬาเพื่อการออกกำลังกายในสนามกีฬา 7 แห่งของ มหาวิทยาลัยขอนแก่นมีความต้องการด้านบุคลากร ให้บริการด้านต่อไปในระดับมาก ได้แก่ มีบุคลากร ให้คำแนะนำในช่วงเวลาการออกกำลังกาย บุคลากรมี ความรับผิดชอบตรงต่อเวลา บุคลากรใน การออกกำลังกายมีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง บุคลากรอำนวยความสะดวกในสถานที่ ออกกำลังกายอย่างเพียงพอ บุคลากรเป็นผู้สุภาพเรียบร้อย และมีมนุษยสัมพันธ์ดี บุคลากร แนะนำเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกาย บุคลากรสามารถให้คำแนะนำวิธีสอนที่เข้าใจง่าย และงานวิจัยของชายฉลาด ธาราวร และ อำนาจ สุขแจ่ม (2550) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา ต้องการได้รับความรู้ และคำแนะนำ

เกี่ยวกับการออกกำลังกาย และการเลือกใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการได้รับความรู้ ด้านการเล่น อย่างปลอดภัย เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ยุทธศาสตร์ที่กำหนดให้บุคลากรด้านกีฬา และ การออกกำลังกายต้องมีคุณวุฒิทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การออกกำลังกาย การส่งเสริม และ การดูแลสุขภาพ หรือมีความรู้ ความสามารถในการสาขาที่สอดคล้องหรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับ งานที่รับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีใจรักในการออกกำลังกาย และตระหนักถึงประโยชน์ที่จะได้รับจาก การออกกำลังกายอย่างแท้จริง และมีความทุ่มเทในการทำงานดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นยุทธศาสตร์ที่ น่าจะสามารถช่วยแก้ จุดด้อยของมหาวิทยาลัย และมีความสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายให้สำเร็จลุล่วง อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จะต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ให้บุคลากร ด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีส่วนร่วมในการวางแผนยุทธศาสตร์ (IC= 1) สอดคล้อง กับการบริหารแบบ TQM ที่ให้ความสำคัญกับบุคลากร เน้นการมีส่วนร่วม การทำงานเป็นทีม (ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2552; กิตติศักดิ์ พลอยพาณิชย์เจริญ, 2557) และกับการบริหารราชการแบบ มีส่วนร่วมตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการ ซึ่งผู้นำหลักขององค์กรต้องเปิดโอกาส ให้ผู้รับบริการ หรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรทุกคนได้มีส่วนร่วม (Participation) ในการบริหารราชการใน ทุกๆ ระดับ ทั้งระดับการให้ข้อมูลข่าวสาร ระดับการปรึกษาหารือ ระดับการเข้าไปเกี่ยวข้อง ระดับ การร่วมคิดร่วมตัดสินใจ ระดับการมอบอำนาจการตัดสินใจ ทั้งทางตรง และทางอ้อม และส่งเสริมให้ บุคลากรทุกฝ่ายทุกคนมีการร่วมมือ และมีข้อผูกพันร่วมกัน (Consensus) (สมยศ นาวิการ, 2537; ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2538; วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และ ประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548; Dooris, 2001; วิเชียร วิทย์อุดม, 2554) ดังนั้นหาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ให้บุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายได้ร่วมคิดวิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อยขององค์กร ได้ร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยน เพื่อร่วมกันตัดสินใจเลือก และกำหนดวัตถุประสงค์ เชิงกลยุทธ์ และทิศทางการดำเนินงาน และร่วมวางแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยก็จะสามารถ ทำให้บุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายรวมถึงเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของศูนย์พัฒนากีฬา และ สุขภาพของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เหล่านี้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของแผนงานนั้นๆ เกิดความผูกพันต่อการนำแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ ให้การสนับสนุน ร่วมรับผิดชอบ และ เกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน อันจะทำให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ และดำเนินการโครงการต่างๆ ตามแผนปฏิบัติการที่ได้กำหนดไว้บรรลุตามวัตถุประสงค์ สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และ นโยบายหลักของมหาวิทยาลัย อันจะนำไปสู่การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างยั่งยืน และต่อเนื่อง (Sustainability) ต่อไป

ในขณะที่เดียวกันมหาวิทยาลัยต้องให้บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย ได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนให้เพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง เช่น การอบรม สัมมนา ศึกษาดูงาน เป็นต้น (IC= 1) สอดคล้องกับหลักการของการบริหารเพื่อจัดการคุณภาพโดยรวม (TQM) ที่ให้ความสำคัญกับสร้างความเป็นเลิศของทรัพยากรบุคคลในองค์กร (กิตติศักดิ์ พลอยพานิชเจริญ, 2557) ดังนั้นองค์กรจะต้องลงทุนด้านการพัฒนาบุคลากร สนับสนุนให้การศึกษา การฝึกอบรม และพัฒนาความรู้ ทักษะ และความสามารถในการทำงานอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากความรู้ ทักษะ ความชำนาญการ และจิตสำนึกของบุคลากร คือ กุญแจที่จะนำไปสู่การพัฒนาในทุกๆ ด้าน (Schermerhorn, 2002 อ้างถึงใน ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2552) อีกทั้งสอดคล้องกับหลักการบริหารราชการตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ ซึ่งถือว่าการบริหารงานจะประสบผลสำเร็จต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการหนึ่งในปัจจัยนั้นก็คือ ต้องมีการพัฒนาบุคลากร และองค์กรเพื่อให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) ที่สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ และสร้างความรู้เพื่อเพิ่มพูนสมรรถนะที่จะก่อให้เกิดความก้าวหน้าในการดำเนินการไปสู่เป้าหมายรวมขององค์กร (สมิต สัจฉกร, 2542) ทั้งนี้หัวใจของการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างหนึ่งคือ กระตุ้นให้บุคลากรเกิดการพัฒนาเสาะหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาใช้แลกเปลี่ยนกับสมาชิกคนอื่นๆ อยู่เสมอ (ธเนศ ขำดี, 2541; เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว, 2549) โดยองค์กรจะต้องบริหารทรัพยากรบุคคลบนพื้นฐานสมรรถนะ (Competencies based development) หรือระดับของความสามารถในการปรับใช้กระบวนทัศน์ (Paradigm) ทัศนคติ พฤติกรรม ความรู้ และทักษะเพื่อการปฏิบัติงานให้เกิดคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ซึ่งสมรรถนะในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ประการคือ ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และพฤติกรรมนิสัยที่พึงปรารถนา (Attributes) ที่จำเป็นต่อการทำงานของบุคคล ดังนั้นผู้บริหารองค์กรจะต้องยึดถือปรัชญาของสมรรถนะที่มีความเชื่อว่าคน และความสามารถของคนจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เกิดผลลัพธ์สูงสุดขององค์กร ได้สมรรถนะในงานหรือสมรรถนะที่เกี่ยวกับงาน (Functional competency) ของบุคลากร ซึ่งเป็นสมรรถนะหรือขีดความสามารถของบุคคลที่ปฏิบัติงานด้านนั้น ๆ พึงมี เพื่อให้การปฏิบัติงานสำเร็จ และได้ผลผลิตตามที่องค์กรต้องการ ทั้งที่เป็นสมรรถนะที่เกี่ยวกับงานทั่วไป (Common functional competency) และสมรรถนะเฉพาะตำแหน่งงาน (Specific functional competency) จะเป็นทิศทางที่เชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จของการดำเนินงาน ด้วยการบูรณาการศักยภาพของสมรรถนะทั้งปวงก่อให้เกิดเป็นความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ของงาน (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงต้องคำนึงถึงการพัฒนาบุคลากรทั้งในด้านความรู้ และทักษะในการทำงานด้วยเสมอ ซึ่งกระบวนการในการพัฒนาบุคลากรมีหลายรูปแบบ อาทิเช่น การฝึกอบรม สัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ

การศึกษาต่อ การศึกษาดูงาน เป็นต้น สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ นัทธี บุญจันทร์ (2557: 155) ที่เสนอให้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ควรเพิ่มศักยภาพหรือสร้างขีดความสามารถให้บุคลากรที่รับผิดชอบใน การจัดกิจกรรมกีฬา และนันทนาการอย่างต่อเนื่อง ด้วยกระบวนการจัดการความรู้ เพื่อให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีทักษะพื้นฐานในการจัดกิจกรรมกีฬา และนันทนาการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาตลอดจนต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมไปเผยแพร่ แลกเปลี่ยนกับองค์กรอื่นๆ ต่อไปในอนาคต ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้จะเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ และมีประโยชน์ทั้งต่อตัวบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายเอง ต่อเพื่อนร่วมงาน และต่อองค์กรด้วย ทั้งนี้เพราะการพัฒนาคุณภาพของคนในองค์กรเป็นการสร้างรากฐานขององค์กรให้มีความเข้มแข็ง (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ในส่วนของตัวบุคลากรเองนั้น การพัฒนาตนเองด้วยวิธีการต่างๆ ดังกล่าวจะสามารถช่วยให้บุคลากร สามารถเพิ่มพูนความรู้ และพัฒนาความสามารถ และทักษะในการทำงานให้ดีขึ้น และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทำให้บุคลากรเหล่านี้มีแรงจูงใจที่ดี รับผิดชอบต่องานในหน้าที่ของตนเองได้มากยิ่งขึ้น มีความก้าวหน้าในวิชาชีพ และสามารถทำให้มีความมั่นใจที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มากขึ้น เกิดความร่วมมือร่วมใจ และสามารถคิดในหมู่คณะ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรต่อไป

อีกทั้งมหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ส่งเสริม และสนับสนุนให้บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายนำเทคโนโลยีสารสนเทศ และวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการส่งเสริมการออกกำลังกาย (IC = 1) พร้อมกันไปด้วย ก็จะทำให้ทำบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายได้นำความรู้ใหม่ๆ ที่ทันสมัยมาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบ และส่งเสริมแก่บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ตระหนักถึงความสำคัญของออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา และได้ลงมือปฏิบัติจริงมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการ และการพัฒนาศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกด้วย เพราะในปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทต่อระบบการทำงานในองค์กรเป็นอย่างมาก ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เอกสาร เทคโนโลยี และขั้นตอนในการทำงาน ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่ได้ช่วยทำให้งานในองค์กรมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เทคโนโลยีสารสนเทศจัดเป็นทรัพยากรที่สำคัญอย่างหนึ่งขององค์กรที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาองค์กรไม่น้อยไปกว่าทรัพยากรด้านอื่นๆ ขององค์กร เพราะ เทคโนโลยีสารสนเทศถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการควบคุมโครงสร้างขององค์กร โดยสามารถกระจายอำนาจในการตัดสินใจภายในองค์กร และเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถลดลำดับขั้นในการทำงาน และกิจกรรมในการประสานงาน ทำให้องค์กรสามารถให้บริการได้รวดเร็ว เป็นระบบ และครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายได้กว้างขวางมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการวางแผน กำหนดนโยบาย ตลอดจนการบริหารจัดการในองค์กร ทำให้สามารถวางแผนงาน และรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ ได้อย่างเป็นระบบ ประหยัดเวลา แรงงาน และค่าใช้จ่าย ทำให้องค์กรได้รับข้อมูลที่

ทันสมัย มีความน่าเชื่อถือ และนำมาใช้ในการประกอบการได้รวดเร็ว ทันท่วงทีต่อการดำเนินการ การเปลี่ยนแปลงขององค์กร และสภาวะแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา อันจะทำให้การบริหารจัดการใน องค์กรมีประสิทธิภาพมากขึ้น (ครรชิต มาลัยวงศ์, 2543; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และ ประสิทธิ์ สาทรายสุวรรณ, 2548; วิเชียร วิทยอุดม, 2554)

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้บริหารระดับสูงไม่ทุกคนยอมรับยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายบางยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ คือ บุคลากรด้านส่งเสริม กีฬา และการออกกำลังกายมีประสบการณ์ทางด้านการศึกษา และการออกกำลังกาย (IC= 0.87) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเป็นผู้ที่เข้าใจหลักการสร้างเสริมสุขภาพด้าน การออกกำลังกาย และสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ (IC= 0.87) และบุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และ การออกกำลังกายเข้าใจในบทบาท หน้าที่ และขอบข่ายการทำงานของตนเอง (IC= 0.87) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์เหล่านี้จะไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารทุกคน แต่ก็ถือว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่เป็นที่ ยอมรับได้ทางสถิติ และมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ต่อไป เพราะจริงๆ แล้วหากในศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพของมหาวิทยาลัยไม่มีบุคลากรด้านส่งเสริม กีฬา และการออกกำลังกายที่มีประสบการณ์ทางด้านการศึกษา การออกกำลังกายที่มีความเข้าใจ หลักการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย และสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ และที่เข้าใจใน บทบาทหน้าที่ และขอบข่ายการทำงานของตนเองก็อาจจะส่งผลให้การขับเคลื่อนการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ไม่ประสบความสำเร็จได้ ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของ มานพ สมาลัย (2548) ที่พบว่าข้าราชการ นักศึกษา และประชาชนที่มาใช้บริการสนามกีฬาเพื่อการออกกำลังกายในสนามกีฬา 7 แห่งของ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ต้องการให้มีบุคลากรให้คำแนะนำในช่วงเวลาการออกกำลังกายมาก โดยที่ บุคลากรเหล่านี้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ และตรงต่อเวลา เป็นผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ เกี่ยวกับการออกกำลังกาย สามารถให้คำแนะนำ และมีวิธีการสอนที่เข้าใจง่าย และงานวิจัยของ ปริญญา ดาสา (2544) ที่พบว่าอาจารย์สตรีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จำนวนมากออกกำลังกาย แต่มีเพียง ร้อยละ 4.55 เท่านั้นที่มีพฤติกรรมการออกกำลังกายที่มีประสิทธิภาพตามหลักการออกกำลังกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องระยะเวลาอบอุ่นร่างกาย และความถี่ของการออกกำลังกาย ซึ่งงานวิจัยดังกล่าว นี้สามารถยืนยันได้ว่าการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายนั้น หากมีบุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายที่คอยให้คำปรึกษา แนะนำ และถ่ายทอดความรู้ การออกกำลังกายที่ถูกต้อง ในขณะที่ออกกำลังกายให้ก็จะทำให้การออกกำลังกายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และอาจจะเป็นแนวทางหนึ่ง ที่จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เข้าร่วมโครงการหันมาให้ความสนใจกับการออกกำลังกายกันมากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยจะต้องให้บุคลากรด้านการกีฬา และการออกกำลังกาย ทำงานเป็นทีม และใช้กระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม (IC = 0.87) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับ แนวคิดการบริหารเพื่อคุณภาพโดยรวมหรือ TQM ที่ให้ความสำคัญกับบุคลากร เน้นการมีส่วนร่วม การทำงานเป็นทีม (ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2552) และการบริหารจัดการตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนา ระบบราชการที่เน้นการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม ที่ผู้บริหารทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ประสานงาน และ จูงใจให้ผู้ที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการโครงการต่างๆ เพื่อสร้างจิตสำนึกให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ การให้เกียรติ และเห็นความสำคัญขององค์กร ทำให้ เกิดความร่วมมือร่วมใจ (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548; ถวิล มาตรเยี่ยม, 2545; กมล ฉิมวงศ์, 2547; นุกูล แข่งดี, 2551) ซึ่งเป็นหลักการบริหารจัดการที่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ยึดถือเป็นแนวทาง การดำเนินการยุทธศาสตร์นี้จะสามารถทำให้ การขับเคลื่อนการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเดินหน้าต่อไปได้อย่างดียิ่งขึ้น เพราะในการทำงานเป็นทีม นั้น สมาชิกในทีมได้แบ่งหน้าที่กันตามความสามารถ และความชำนาญของแต่ละคน ได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ได้มีส่วนร่วมในการรับรู้ และเสนอความคิดเห็นต่างๆ ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ ให้การสนับสนุน และร่วมมือ ร่วมแรงช่วยเหลือกัน รับผิดชอบต่อการทำงาน ทุกคนมีความเข้าใจ และยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง ก่อให้เกิดบรรยากาศการทำงานที่ดี สมาชิกร่วมทีมงานจะมีความสามัคคี รู้สึกสบายใจ และเพลิดเพลินกับการทำงาน จึงก่อให้เกิดขวัญ และกำลังใจที่ดีใน การทำงานทำให้การทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบาย และเป้าหมายที่องค์กรได้วางไว้ ได้ ความสำเร็จ รวดเร็ว ถูกต้อง แม่นยำ มีคุณภาพ และผลของงานมีประสิทธิภาพสูง ก่อให้เกิดประโยชน์ สูงสุดแก่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ต่อไป

เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดทำโครงการต่างๆ และการประชาสัมพันธ์ (IC = 0.75) ซึ่งได้รับการยืนยันว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สามารถยอมรับได้ในทางสถิติ ถึงแม้ว่าจะได้รับการยืนยันจากจาก ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยบางท่านเท่านั้นก็ตาม การมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน เป็นอีกคุณสมบัติหนึ่งที่สำคัญสำหรับการทำงานในทุกๆ สาขาอาชีพ เพราะการที่บุคลากร ด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเหล่านี้เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดทำโครงการ ต่างๆ และการประชาสัมพันธ์จะทำให้สามารถคิด ออกแบบ และสร้างสรรค์โครงการต่างๆ ที่ดีๆ มีประโยชน์ และน่าสนใจ ที่สามารถดึงดูดใจกลุ่มเป้าหมายได้ดี อีกทั้งจะสามารถหาวิธีการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ที่ดี และมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และวัยของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้ตระหนัก และเห็นประโยชน์ และ ความจำเป็นของการออกกำลังกาย โดยการเข้าร่วมโครงการต่างๆ ที่จัดขึ้นได้มากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้เพื่อทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายสามารถขับเคลื่อนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ต่อไป มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการตามยุทธศาสตร์ การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายต่างๆ ข้างต้นนี้ เพราะมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จะต้อง สรรหา คัดเลือก และแต่งตั้งบุคลากร และเจ้าหน้าที่ด้านกีฬา และการออกกำลังกายที่ต้อง เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่สอดคล้องกับภาระงานที่ดูแลรับผิดชอบ มีคุณวุฒิทางด้านวิทยาศาสตร์ การกีฬา การออกกำลังกาย การส่งเสริม และการดูแลสุขภาพ เป็นผู้ที่มีใจรักในการออกกำลังกาย และตระหนักถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการออกกำลังกาย สามารถทำงานเป็นทีม และใช้กระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วมได้ และทุ่มเทในการทำงานได้อย่างเต็มที่ที่มีประสบการณ์ทางการกีฬา และการออกกำลังกาย เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องหลักการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกาย และสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ และเข้าใจในบทบาทหน้าที่ และขอข่วยการทำงานของตนเองให้มาดูแล และ รับผิดชอบการบริหารจัดการ และการดำเนินการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย ต่อไป

นอกเหนือจากยุทธศาสตร์ทางด้าน “คน” ที่เกี่ยวกับบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกายแล้ว ทรรศนะ “คน” อีกอย่างหนึ่งที่สำคัญสำหรับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ การพัฒนาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายคือ บุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุน งานวิจัยนี้พบว่าผู้บริหารของ มหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับยุทธศาสตร์ต่อไปนี้เป็นคือ สร้างความตระหนักด้านการออกกำลังกาย และ สุขภาพ ให้กับบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนทุกฝ่ายได้รับรู้อย่างต่อเนื่อง และจริงจังว่า “หากอยากมีสุขภาพดี..ก็ต้องทำเอง” หรือ “สุขภาพที่ดีไม่มีขาย” (IC= 1) ยุทธศาสตร์ดังกล่าว เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นเป็นอย่างมากสำหรับการรณรงค์ให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยได้เห็น ความสำคัญของการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ทั้งนี้เพราะถือได้ว่าบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนเหล่านี้เป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญกลุ่มหนึ่งของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดังที่ Ronda, Van Assema และ Brug (2001) เสนอแนะว่าการที่จะทำให้สมาชิกขององค์กรออกกำลังกาย มากขึ้นได้นั้น จะต้องทำให้ทุกคนรับรู้ และมีความรู้สึกระหนักในระดับการออกกำลังกายของตนเอง และรู้ว่าการออกกำลังกายมีความสำคัญกับตนเองอย่างไรก่อน โดยเฉพาะประโยชน์ของ การออกกำลังกายที่มีต่อตนเองในระยะสั้นที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน และรวดเร็ว การคำนึงถึง การออกกำลังกายที่เหมาะสมกับตนเองนี้จะมีผลสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจในการออกกำลังกาย เพิ่มมากขึ้น ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการออกกำลังกายของตนเอง และมีความคาดหวังในความสามารถ ในการออกกำลังกายของตนเองได้มากขึ้น ดังนั้นนอกจากการประชาสัมพันธ์ประโยชน์ของ การออกกำลังกายแล้ว องค์กรควรสื่อสาร และประชาสัมพันธ์ให้ทุกคนได้เห็นผลของการออกกำลังกาย

ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องรณรงค์ให้สมาชิกในองค์กรได้รู้ว่าการออกกำลังกายยังเป็นโอกาสให้ได้พบปะกับบุคคลอื่น และเป็นวิธีที่จะช่วยลดความเครียดจากการทำงาน อีกทั้งต้องพยายามทำให้รู้สึกว่าการออกกำลังกายไม่จำเป็นต้องทำอย่างหนักหรือหักโหม และเพื่อให้ทุกคนคิดว่าตัวเองสามารถออกกำลังกายได้ ก็ให้ประชาสัมพันธ์เพื่อรณรงค์ให้ให้ทราบว่าการออกกำลังกายที่เหมาะสมสามารถทำได้หลายวิธี ทำที่ใดก็ได้ คนเราสามารถเลือกวิธีที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตประจำวันของแต่ละคน และไม่ต้องใช้ทักษะพิเศษมากมายในการออกกำลังกาย

ดังนั้นเมื่อมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สามารถทำให้ให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยทุกคนตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกายแล้ว ก็จะเป็นแรงจูงใจที่ดีที่จะทำให้ทุกคนได้ลงมือออกกำลังกายอย่างจริงจังมากขึ้น จะเห็นได้จากงานวิจัยจำนวนมากที่ยืนยันว่าผู้ที่มาออกกำลังกายโดยส่วนใหญ่ได้ตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกายที่มีต่อสุขภาพ จึงมาออกกำลังกาย เพราะต้องการให้มีสุขภาพดี (ปีทมา รอดทั้ง, 2540; ฌนอมวงค์ กฤษณ์เพ็ชร, 2544; นำสุข บำเพ็ญแพทย์, 2547; วัลลภ รุจิรากร, 2546; วรินทร์า ดวงดารา, 2549; ชายฉลาด ธาราวร และ อำนาจ สุขแจ่ม, 2550) เมื่อบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนทุกคนออกกำลังกายกันอย่างจริงจัง ส่งผลให้มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกาย และใจ ไม่ต้องมีปัญหาสุขภาพหรือกังวลกับการเป็นโรคร้ายต่างๆ ที่อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการทำงานได้ อีกทั้งยังจะเป็นตัวอย่างให้ที่ดีให้กับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ และขยายผลต่อไปสู่นักศึกษาได้อีกด้วย ก็จะสามารถส่งผลให้บุคลากร และนักศึกษาทุกคนในมหาวิทยาลัยสามารถทำงานหรือเรียนได้ดี และมีประสิทธิภาพมากขึ้น มหาวิทยาลัยก็สามารถลดงบประมาณด้านการดูแลสุขภาพพยาบาลของบุคลากรได้มากขึ้น อีกทั้งหากมหาวิทยาลัยต้องการให้การขับเคลื่อนองค์กรทั้งระบบดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ก็จะต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ ให้บุคลากรทั้งสายวิชาการ และสายสนับสนุนที่มีความรู้ หรือเชี่ยวชาญด้านการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายมาร่วมวางแผนด้วย (IC= 1) การที่มหาวิทยาลัยให้บุคลากรกลุ่มนี้เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นนี้ ถือว่าเป็นการบริหารองค์กรที่สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมซึ่งยึดแนวความคิดการมีส่วนร่วม และการร่วมคิดร่วมทำ (Participation and collaboration) เพื่อให้ เกิดประโยชน์สูงสุดแก่บุคลากรทุกคนในองค์กร และแก่องค์กรเอง (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพันธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548; Dooris, 2001) เมื่อผู้นำขององค์กรเปิดโอกาสให้สมาชิกขององค์กรทั้งสายวิชาการ และสายสนับสนุนทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ได้ปฏิบัติตนออกกำลังกายอย่างเคร่งครัด และสม่ำเสมอ ได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนะ และมีส่วนร่วมตัดสินใจวางแผน กำหนดทิศทาง และกลยุทธ์ของการร่างยุทธศาสตร์นี้แล้ว ถือได้ว่ามหาวิทยาลัยก็ได้บริหารจัดการโดยยึดหลักความคุ้มค่า ซึ่งเป็นหลักของการบริหารราชการที่ดีอีกอย่างหนึ่งด้วย กล่าวคือ การให้ผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ตรงทางด้านส่งเสริมสุขภาพ และ

การออกกำลังกายได้เข้ามามีส่วนร่วมหลักโดยตรงในการทำงาน เพื่อช่วยกันขับเคลื่อนมหาวิทยาลัย ให้พัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายครั้งนี้ ถือว่าเป็น การใช้ทรัพยากรบุคคลที่มีอยู่อย่างประหยัด คุ่มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยไม่ต้องสูญเสียงบประมาณเพื่อจ้างผู้เชี่ยวชาญมาจากภายนอก อีกทั้งยังทำให้ผู้เข้าร่วม เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของแผนงาน และเกิดความผูกพันกับแผนงานที่ได้กำหนดขึ้นเอง จึงให้การสนับสนุน และรับผิดชอบต่อการนำแผนกลยุทธ์สู่การปฏิบัติ ซึ่งจะสามารถทำให้การดำเนินงาน ของโครงการต่างๆ ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้นได้

อีกทั้งผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยอมรับยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ในระดับรองลงมาถึง แม้ว่าผู้บริหารไม่ทุกคนที่ยอมรับยุทธศาสตร์นี้ แต่ก็ถือเป็นยุทธศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยจะต้อง ดำเนินการด้วย คือ จัดโครงการต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกาย โดยเน้นการมีส่วนร่วมของบุคลากรในมหาวิทยาลัย (IC = 0.87) จัดทำโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย น่าสนใจ และสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และสามารถกระทำได้อย่างต่อเนื่อง โดยบุคลากรทุกภาคส่วนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมได้สะดวก และสม่ำเสมอ (IC = 0.87) และจัดระบบ และกลไกในการสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย (IC = 0.87) ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์หลักของการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายนั้นคือ ต้องการให้บุคลากร และนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกาย และสามารถ เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทางด้านการออกกำลังกายได้อย่างสะดวกมากที่สุด และได้ออกกำลังกาย อย่างจริงจัง และอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นมหาวิทยาลัยก็จะต้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง และให้บุคลากรที่เป็น กลุ่มเป้าหมายได้ร่วมกันเสนอโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกาย โดยที่กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ต้องหลากหลาย น่าสนใจ เป็นกิจกรรมที่สามารถ ทำได้ง่ายอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ อีกทั้งยังต้องเป็นโครงการหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด และความต้องการที่หลากหลายของแต่ละคน วิธีการต่างๆ ดังกล่าวเหล่านี้นอกจากจะทำให้ บุคลากรทุกคนของมหาวิทยาลัยรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ และให้การสนับสนุน พุ่มเท รับผิดชอบกับการเข้าร่วมโครงการได้มากขึ้นแล้ว ยังถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่สามารถช่วย เสริมแรงหรือสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกายให้แก่บุคลากรทุกคนได้มากขึ้น เพราะทุกคนได้ตระหนัก และเห็นความสำคัญของการออกกำลังกายมากขึ้น ดังงานวิจัยของ Ronda, Van Assema และ Brug (2001) ที่ยืนยันว่าการเพิ่มความตระหนักในกิจกรรมการออกกำลังกาย เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญของการลงมือปฏิบัติการออกกำลังกายของคนเรา เมื่อทุกคนตระหนักถึง ประโยชน์ของการออกกำลังกายก็จะมีแรงจูงใจในการออกกำลังกายมากขึ้น

ดังนั้นเพื่อให้การจัดโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของประชาคมในมหาวิทยาลัย และเพื่อให้มีระบบกลไกในการสร้าง แรงจูงใจที่ดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็จะต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ สำนวจความต้องการ ความจำเป็นเกี่ยวกับปัญหาด้านสุขภาพเพื่อเป็นข้อมูลในการปลูกกระแสความสนใจด้าน การออกกำลังกายของบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุน (IC= 0.87) เพราะจากการสำรวจนี้ นอกจากจะทำให้บุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนได้รับรู้ถึงภาวะสุขภาพของตนเองแล้ว ยังจะทำให้มหาวิทยาลัยได้รับทราบถึงปัญหาสุขภาพ ความต้องการ และความสนใจที่แท้จริงของ บุคลากรที่มีต่อการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ซึ่งจะเป็นแนวทางให้บุคลากร เหล่านี้ให้ความสนใจ และดูแลสุขภาพของตนเองเพิ่มมากขึ้น ดังผลการวิจัยของ อุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทร์แย้ม (2557) ชลลดา ไชยกุลวัฒนา (2549) และ Green และ Krueter (1991) ที่พบว่า การรับรู้ภาวะสุขภาพของตนเองมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของบุคคลใน ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ เพราะเมื่อคนเรารับรู้ภาวะสุขภาพของตนเองว่าเป็นอย่างไรก็จะลงมือ ปฏิบัติพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพ เพื่อให้ตัวเองคงไว้ซึ่งความมีสุขภาพที่ดี อีกทั้งยังเป็น แนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของมหาวิทยาลัยสามารถจัดโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้อง กับความต้องการ และความสนใจของแต่ละกลุ่มบุคลากรได้ อีกทั้งยังทำให้มหาวิทยาลัยสามารถ ช่วยแก้ไขปัญหาสุขภาพของบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนได้ตรงจุดมากขึ้นอีกด้วย เพราะการออกกำลังกายสม่ำเสมอ และถูกต้องตามหลักวิชาการสามารถช่วยให้อาการของโรค หลายอย่างดีขึ้น เช่น โรคหลอดเลือดหัวใจอุดตัน โรคความดันโลหิต โรคท้องผูกเรื้อรัง โรคนอนไม่หลับ อีกทั้งสำหรับผู้ป่วยบางประเภท การจัดการออกกำลังกายที่เหมาะสมก็จัดเป็นวิธีการรักษา และ ฟื้นฟูสุขภาพที่สำคัญให้แก่ผู้ป่วยได้อีกทางหนึ่ง โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของ นอกจากนี้ยังช่วย ลดความเสี่ยงจากการเป็นโรคต่างๆ ได้หลายชนิด โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากความเสื่อมของอวัยวะ อันเนื่องมาจากการมีอายุมากขึ้น อาทิเช่น โรคเบาหวาน โรคมะเร็งลำไส้ โรคหลอดเลือดหัวใจ เสื่อมสภาพ โรคความดันโลหิตสูง โรคอ้วน โรคเกี่ยวกับระบบกล้ามเนื้อ และกระดูก (อวย เกตุสิงห์, 2525; สุพิตร สมานีโต, 2532: 173; วุฒิพงษ์ ปรมัตถการ, 2537: 5-7; สุภาภรณ์ ชัยสกุล, 2547: 16-19; การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2540: 6-9; สุชาติ โสมประยูร, 2542ก: 45-46; ประสาน พิทักษ์โกศล, 2546: 12; สมชาย ลีทองอิน, 2550: 5; Ronda, Van Assema & Brug, 2001: 305)

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยก็ต้องกำหนดให้มียุทธศาสตร์ เปิดโอกาสหรือสนับสนุน ให้บุคลากรเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายในสถาบันเครือข่าย ทั้งใน และต่างประเทศ (IC= 0.75) ถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้อาจจะต้องใช้งบประมาณค่อนข้าง สูง แต่ปัจจุบันมหาวิทยาลัยก็ได้สนับสนุนให้บุคลากรได้เข้าร่วมโครงการกิจกรรมการแข่งขันกีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายร่วมกับสถาบันเครือข่ายทั้งใน และต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

เป็นประจำทุกปี อาทิเช่น การแข่งขันกีฬาบุคลากร 5 วิทยาเขต การแข่งขันกีฬาบุคลากร มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย การแข่งขันกีฬาบุคลากรกับ มหาวิทยาลัยเครือข่ายในประเทศ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย เป็นต้น การเปิดโอกาสให้บุคลากรได้เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการออกกำลังกายร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ ทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อมหาวิทยาลัย กล่าวคือนอกจากจะเป็นการพัฒนาบุคลากรรูปแบบหนึ่ง (ถวิล มาตรฐาน, 2545; กมล ฉิมวงศ์, 2547; นกุล แข่งดี, 2551) แล้วยังเป็นการส่งเสริม การออกกำลังกายให้แก่บุคลากรในมหาวิทยาลัย ยังจะทำให้มหาวิทยาลัยได้เพิ่มความสัมพันธ์ และ ขยายเครือข่าย ความร่วมมือด้านอื่นๆ กับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศตามมาอีกด้วย ถือได้ว่า ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์หลักของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ. 2555 –2558) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต กลยุทธ์ การสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เชิงกลยุทธ์เพื่อรักษาระดับ ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเครือข่ายภายนอก องค์กรหน่วยงานท้องถิ่น หรือมูลนิธิ เพื่อร่วมกัน ทำงานอย่างเกื้อกูล และพร้อมต่อการสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย และ ยุทธศาสตร์ที่ 4 ก้าวสู่ความเป็นสากล/นานาชาติ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์เพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยสู่การเป็น Education – hub ภายใต้ภาวะการเปิดเสรีของอาเซียน และเตรียมความพร้อมของระบบสนับสนุน การศึกษาให้เป็นสากล โดยมุ่งสร้างพันธมิตรในการพัฒนาร่วมกันในระดับภูมิภาคเอเชียเพื่อการเป็น ผู้นำใน AEC และเชื่อมโยงระบบวิเทศสัมพันธ์ และประชาสัมพันธ์ในทุกกรอบภารกิจเพื่อเสริม กลยุทธ์การเชื่อมโยงกับต่างประเทศ (แผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. 2555 –2558)

อีกทั้งมหาวิทยาลัยต้องกำหนดให้มียุทธศาสตร์จัดอบรม สัมมนาเพื่อให้ความรู้ ด้านส่งเสริม และพัฒนาการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่องตลอดปี การศึกษา (IC= 0.75) การจัดอบรมสัมมนาให้แก่บุคลากรในองค์กรจัดเป็นการพัฒนาบุคลากรรูปแบบ หนึ่ง ที่ได้รับความนิยม และปฏิบัติกันมาอย่างยาวนาน (ถวิล มาตรฐาน, 2545; กมล ฉิมวงศ์, 2547; นกุล แข่งดี, 2551) ในส่วนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์นั้น จะเห็นได้ว่าโดยปกติแล้ว ศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบโดยตรงทางด้านการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกาย รวมทั้งคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยได้จัดโครงการต่างๆ จำนวนมาก เพื่อให้ความรู้ด้านการส่งเสริม และพัฒนาการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายแก่บุคลากร และนักศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดปีการศึกษาอยู่แล้ว แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ กลับไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้บริหาร บางคนคิดว่าการจัดอบรมสัมมนาประเด็นดังกล่าวไม่ได้สอดคล้องกับพันธกิจหลักในการพัฒนา ทางด้านวิชาการ และการวิจัย และการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นได้ว่า ผู้บริหารส่วนหนึ่งไม่ได้เห็นด้วยหรือสนับสนุนโครงการที่จะพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่

การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างจริงจัง จึงไม่เห็นว่าจำเป็นต้องจัดอบรมสัมมนาด้านนี้อย่างต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ ยกย่อง ชมเชยบุคลากรที่ออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีต่อบุคคลอื่น (IC= 0.75) ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้ว การยกย่อง และชมเชยบุคลากรที่ออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งที่สามารถสร้างแบบอย่างที่ดี และสามารถช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับแก่นักศึกษา และบุคลากรของมหาวิทยาลัยได้เห็นถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย และให้หันมาออกกำลังกายได้ทางหนึ่ง

เมื่อมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการจัดโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายแล้ว มหาวิทยาลัยก็ต้องดำเนินการประเมินผลการดำเนินการ โครงการ และรายงานผลสำเร็จ หรือปัญหาอุปสรรคของการจัดทำโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ให้บุคลากรทราบเพื่อให้บุคลากรเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และจำนวนมากขึ้น (IC= 0.75) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์นั้น การควบคุมเชิงกลยุทธ์ (Strategic control) โดยการติดตาม ผลการปฏิบัติงาน และการประเมินผลกระบวนการ และความสำเร็จขององค์กร (Strategy evaluation) เป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญมาก (Certo & Peter, 1991; ช่วงโชติ พันธุเวช, 2554) เพราะจะทำให้องค์กรได้ทราบถึงความสำเร็จของการจัดโครงการ ปัญหา และสาเหตุของปัญหาในการจัดโครงการต่างๆ อีกทั้งองค์กรจะต้องเผยแพร่ผลการประเมินโครงการนั้นให้ประชาคมในองค์กร ได้รับทราบด้วย เพราะจะได้เปิดโอกาสให้สมาชิกในองค์กรนั้นได้รับทราบกระบวนการทำงานที่ดี และมีประสิทธิผล และนำไปเป็นแบบอย่างในการจัดโครงการอื่นๆ ต่อไป รวมทั้งได้มีส่วนร่วมในการหา แนวทางแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่างๆ และร่วมมือกันปรับปรุงการดำเนินการโครงการในคราวต่อไป ให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์เหล่านี้ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยไม่ทุกคน แต่ยุทธศาสตร์เหล่านี้เป็นที่ยอมรับได้ในทางสถิติ มหาวิทยาลัยก็ต้อง ดำเนินการยุทธศาสตร์ทางด้าน “คน” เหล่านี้เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายต่อไป

องค์ประกอบของการบริหารด้าน “คน” อีกอย่างหนึ่งที่สำคัญสำหรับการขับเคลื่อน ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายคือ นักศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่จะได้รับผลประโยชน์ หรือมีส่วนได้ ส่วนเสีย (Stakeholders) โดยตรงจากการบริหารงานของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพราะ มหาวิทยาลัยต้องพัฒนาคุณภาพนักศึกษาให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ตามความต้องการของสังคม ดังนั้นร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายก็ต้องคำนึงถึงด้านการพัฒนา นักศึกษาด้วย

ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยันให้ดำเนินการยุทธศาสตร์ให้มีการประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้นักศึกษาหันมาสนใจกีฬา และการออกกำลังกาย ด้วยวิธีการหลากหลาย เช่น ผ่านเว็บไซต์ของคณะฯ และมหาวิทยาลัย แผ่นพับ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ กิจกรรมรณรงค์โดย สโมสรนักศึกษา หรือองค์กรนักศึกษา หรือสถานศึกษา เป็นต้น (ค่า IC= 1) เป็นที่ทราบกันดีว่าการประชาสัมพันธ์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานในองค์กรในทุกๆ ด้าน เพราะ การประชาสัมพันธ์นอกจากจะเป็นเครื่องมือสำหรับการแจ้งข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่สำคัญของ มหาวิทยาลัย ทั้งด้านนโยบาย ภารกิจ และการดำเนินงานของโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ให้แก่นักศึกษาได้ทราบ และชักชวนให้กลุ่มนักศึกษาเข้าร่วมกับกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายได้อย่างทั่วถึง สอดคล้องกับความสนใจ และความต้องการของแต่ละคนแล้ว ยังเป็นวิธีการหนึ่งสำหรับการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ และข้อดีของการออกกำลังกายให้แก่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยอีกด้วย ทั้งนี้งานวิจัยของคาร์ณ ธนาธร (2537) ได้ยืนยันว่าการรับรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการออกกำลังกายของพวกเราในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริรัตน์ รุ่งเรือง และสมเกียรติ สุขันตพงษ์ (2554) ที่พบว่าการรับรู้นโยบายการส่งเสริมสุขภาพ การได้รับข้อมูลข่าวสารทางด้านสุขภาพจากสื่อต่างๆ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ ดวงพร กตัญญูตานนท์ (2554) ที่พบว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการสร้างเสริมสุขภาพจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ตมีผลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาสาขา วิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ งานวิจัยของ ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2549) ที่พบว่าการรับรู้ประโยชน์ของการออกกำลังกาย และการได้รับข้อมูลข่าวสาร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมออกกำลังกายของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ ชื่น ศิริรักษ์ (2547) ที่พบว่าการรับรู้ประโยชน์ของการออกกำลังกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมออกกำลังกายของนักศึกษาพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และงานวิจัยของ อุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทร์แย้ม (2557) ที่พบว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพจากสื่อต่างๆ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ นิตยสารสุขภาพ ใบปลิว เป็นปัจจัยที่อิทธิพลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่นักศึกษาเหล่านี้ได้รับข้อมูลมากที่สุด ดังนั้นยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้นักศึกษาหันมาสนใจกีฬา และการออกกำลังกายซึ่งปัจจุบันมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีช่องทางในการสื่อสาร และการประชาสัมพันธ์มากมายหลากหลายรูปแบบ ก็น่าจะเป็นยุทธศาสตร์ที่จะสามารถช่วยให้การพัฒนา

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายประสบความสำเร็จได้

เช่นเดียวกันนี้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยันทฤษฎีศาสตร์ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และวางแผนปฏิบัติโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย (ค่า IC= 1) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539; Certo & Peter, 1991) การบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (Results based management) และการมีส่วนร่วม (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั บ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) และแนวคิด และหลักการของการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพที่เน้นระบบคุณค่าทางสังคม และวัฒนธรรมองค์กร (Dooris, 2001) ที่เน้นให้ผู้นำขององค์กรเปิดโอกาสให้สมาชิกขององค์กรทุกระดับได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางด้านการบริหาร และการดำเนินงานขององค์กรทั้งทางตรง และทางอ้อม ร่วมมือร่วมใจ มีข้อผูกพันร่วมกันทุกฝ่าย (Consensus) เพื่อทำงานอย่างบูรณาการให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับบุคลากรทุกคนในองค์กร และกับองค์กรเอง (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539; Certo & Peter, 1991; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั บ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทิ บุญจันทร์ (2557) ที่พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต้องการมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมกีฬา และนันทนาการของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ทั้งนี้นักศึกษาถือเป็นสมาชิกขององค์กรมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่จะได้รับผลประโยชน์ (Stakeholders) โดยตรงจากการบริหารงานของมหาวิทยาลัย ดังนั้นมหาวิทยาลัยก็ต้องเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเสนอแนะ และร่วมตัดสินใจกำหนดทิศทางนโยบาย และแผนปฏิบัติการของโครงการต่างๆ ทางด้านการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ว่านักศึกษาจำนวนมากมีความคิดสร้างสรรค์ที่ดีๆ นักศึกษาก็สามารถเสนอโครงการ และกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจของนักศึกษาเอง ซึ่งจะทำให้มหาวิทยาลัยได้เข้าใจถึงความต้องการที่แท้จริงของนักศึกษามากขึ้น อีกทั้งการดำเนินการตามยุทธศาสตร์นี้ยังเป็นการช่วยส่งเสริม และพัฒนาความกล้าหาญในการแสดงออก และการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาอีกด้วย เมื่อนักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนะ และกำหนดนโยบาย โครงการ และกิจกรรมต่างๆ ด้วยตัวเอง ก็จะทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกตระหนักในสิทธิ และหน้าที่ของตนเองมากขึ้น สำนึกในความรับผิดชอบต่อองค์กร รู้สึกเป็นเจ้าของแผนงาน และเกิดความผูกพัน ให้การสนับสนุน และร่วมรับผิดชอบต่อการนำแผนกลยุทธ์สู่การปฏิบัติ อันจะทำให้การดำเนินงานของโครงการต่างๆ มีประสิทธิภาพ ประสบผลสำเร็จ และเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างคุ้มค่ามากยิ่งขึ้น (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542) อีกทั้งยังจะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินการยุทธศาสตร์ จัดกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการ และความสนใจ

ของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง (ค่า $IC = 1$) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้รับประสิทธิผล เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักศึกษาอีกด้วย ทั้งนี้เพราะโครงการ และกิจกรรมต่างๆ เหล่านั้นเป็นข้อเสนอของนักศึกษาเอง เมื่อโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยเห็นชอบให้ดำเนินการนำเสนอใจ และสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ก็จะสามารถดึงดูดให้นักศึกษาหันมาเข้าร่วมโครงการต่างๆ เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับที่ นัทธิ บุญจันทร์ (2557: 147) ได้กล่าวไว้ว่า “หากกิจกรรมกีฬา และนันทนาการไม่เป็นไปตามความต้องการหรือไม่นำเสนอใจ โอกาสที่นิสิตนักศึกษาจะเข้าร่วมจึงมีความเป็นไปได้น้อยมาก” เมื่อนักศึกษาได้เข้าร่วมโครงการหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจของตนเอง ก็จะช่วยให้มีทัศนคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย และได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายมากขึ้น อันจะนำไปสู่การเริ่มออกกำลังกายอย่างจริงจังมากขึ้นได้ ดังนั้นการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายก็จะสามารถทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักศึกษาเองคือ นักศึกษามีสุขภาพกายที่ดี และแข็งแรงมากขึ้น ซึ่งก็ถือว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้มีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น สอดคล้องตามหลักการบริหารราชการที่ดีที่มุ่งเน้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สมาชิกขององค์กร เกิดความคุ้มค่า และเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อองค์กร (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั๊บ และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548)

เมื่อกมหาวิทยาลัยได้จัดโครงการกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ตามความสนใจ และความต้องการของนักศึกษาเสร็จสิ้นแล้ว มหาวิทยาลัยควรดำเนินการยุทธศาสตร์ จัดให้มีการวัดและประเมินผล กิจกรรม หรือโครงการการพัฒนานักศึกษาเพื่อสุขภาพ (ค่า $IC = 1$) ด้วยทุกๆ โครงการ ยุทธศาสตร์ ดังกล่าวนี้อาจเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นยิ่งในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ (Certo & Peter, 1991; ช่วงโชติ พันธุเวช, 2554) เพราะนอกจากจะช่วยสามารถสะท้อนให้มหาวิทยาลัย และนักศึกษาได้ทราบร่วมกันว่าโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จัดไปแล้วนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไร ได้รับความสนใจจากนักศึกษา และบุคลากรของมหาวิทยาลัยมากน้อย เพียงใด ประสบปัญหาใดบ้าง อะไรคือสาเหตุของปัญหา ผลกระทบที่มีต่อการจัดโครงการแล้ว ยังเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยได้วางแผนจัดการป้องกัน และแก้ปัญหาต่างๆ ต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการวัด และประเมินผลโครงการหรือกิจกรรมด้วยตัวเอง ตามผลการวิจัยของ นัทธิ บุญจันทร์ (2557) ที่พบว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีต้องการมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรมกีฬา และนันทนาการระดับมาก ก็จะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกันกับบุคคลอื่น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อีกด้วย

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยควรดำเนินการยุทธศาสตร์ จัดให้มีโครงการเพื่อดูแลสุขภาพ และส่งเสริมการออกกำลังกายให้แก่นักศึกษาอย่างทั่วถึง และอย่างต่อเนื่องตลอดปี (ค่า IC= 0.87) และจัดให้มีโครงการเพื่อดูแลสุขภาพ และส่งเสริมการออกกำลังกายที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักศึกษา (ค่า IC= 0.87) ดังได้กล่าวมาแล้วว่า นักศึกษาเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญอีกกลุ่มหนึ่งของการบริหารจัดการ ร่องรอยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพราะนักศึกษาคือผู้รับบริการหลักของการจัดการศึกษา ดังนั้นในการจัดโครงการต่างๆ มหาวิทยาลัยก็ควรเน้นที่การมีส่วนร่วมของนักศึกษาให้มากที่สุด ทั้งในฐานะผู้ร่วมจัดกิจกรรม และผู้เข้าร่วมกิจกรรม และโครงการ และกิจกรรมที่จัดนั้น นอกจากจะให้สอดคล้องกับความต้องการ และสนใจของนักศึกษาแล้ว ก็จะต้องมีการกระจายให้แก่ศึกษา อย่างทั่วถึง และต่อเนื่อง เพราะนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีจำนวนมาก แต่ละคนมีเวลาเรียน และ เวลาว่างที่ไม่ตรงกัน หากการจัดโครงการ และกิจกรรมสามารถกระจายออกไปได้ตลอดทั้งปีการศึกษา ก็จะทำให้ศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น ดังนั้นเมื่อมหาวิทยาลัยต้องการให้ นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในโครงการเพื่อดูแลสุขภาพ และส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างทั่วถึง และ ต่อเนื่องตลอดทั้งปี มหาวิทยาลัยก็ควรจะดำเนินการยุทธศาสตร์ กำหนดโครงการส่งเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกายของนักศึกษาให้อยู่ในแผนงานของคณะ และมหาวิทยาลัย (ค่า IC= 0.87) จะเห็นได้ว่าโดยปกติแล้วคณะต่างๆ ได้กำหนดโครงการส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาไว้ในแผน ระดับคณะอยู่บ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบาย และวิสัยทัศน์ของแต่ละคณะ เช่นเดียวกับระดับมหาวิทยาลัย ที่ได้กำหนดโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของนักศึกษาให้อยู่ในแผนงานของ มหาวิทยาลัยอยู่บ้างเช่นกัน เมื่อโครงการต่างๆ ได้กำหนดไว้ในแผนงาน ก็จะทำให้ได้รับงบประมาณ สนับสนุนการจัดโครงการจากคณะหรือมหาวิทยาลัย และมีการกำหนดระยะเวลาของ การจัดโครงการ ที่ชัดเจน ทำให้นักศึกษาสามารถวางแผน และจัดตารางเวลาการเข้าร่วมโครงการต่างๆ ได้ล่วงหน้า อย่างสะดวกมากขึ้น ซึ่งอาจจะส่งผลให้จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการต่างๆ มีมากขึ้นได้ อย่างไร ก็ตามถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นนี้บางยุทธศาสตร์ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารทุกคน ส่วนบางยุทธศาสตร์ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารเพียงบางคน แต่ยุทธศาสตร์เหล่านี้ก็เป็นยุทธศาสตร์ที่ มหาวิทยาลัยสามารถนำมาดำเนินการทั้งหมด เพื่อให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเดินหน้าต่อไปอย่างสำเร็จลุล่วง

2.2. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านงบประมาณ

นอกจากองค์ประกอบด้าน “คน” เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญของการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ในองค์กรแล้ว ยังมีองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ “เงิน” (Money) ซึ่งเป็นปัจจัยที่

ครอบคลุมการจัดทำงบประมาณการเงิน (Budgeting) และการจัดสรรทรัพยากรอย่างรอบคอบ และรัดกุม ซึ่งจะต้องยึดแนวคิดความประหยัด (Economy) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) และความคุ้มค่าของเงิน (Effectiveness) เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร รวมถึงการจัดหาแหล่งทุน การตรวจสอบการใช้จ่ายเงินให้เป็นไปตามแผนงบประมาณที่กำหนดไว้ เป็นต้น (Certo & Peter, 1991; ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2554) ดังนั้นร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายจึงต้องประกอบด้วยประเด็นยุทธศาสตร์ด้านงบประมาณด้วย โดยแบ่งออกเป็นด้านการจัดสรรงบประมาณ และด้านการหาแหล่งทุน

สำหรับร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการจัดสรรงบประมาณนั้น งานวิจัยครั้งนี้พบว่ายุทธศาสตร์ที่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยันความเป็นไปได้มีเพียงยุทธศาสตร์เดียว คือ ให้มีระบบ และกลไกในการจัดสรรงบประมาณให้แก่องค์กรอย่างชัดเจน (ค่า IC= 1) ทั้งนี้ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ขององค์กรนั้น องค์ประกอบทางด้านงบประมาณถือเป็นทรัพยากรหลักที่สำคัญ และเป็นปัจจัยที่องค์กรต้องบริหารอย่างเป็นระบบ (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539) ดังนั้นองค์กรจะต้องมีการจัดทำแผนด้านการเงินอย่างเป็นระบบ (ค่า IC= 0.87) โดยมีระบบ และกลไกในการจัดสรรงบประมาณให้แก่หน่วยงานต่างๆ ภายในองค์กรที่มีคุณภาพมีความชัดเจน และโปร่งใส อีกทั้งมหาวิทยาลัยต้องจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ และสอดคล้องกับ นโยบาย แผนงาน โครงการเพื่อลดความซ้ำซ้อน และการใช้งบประมาณไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ (ค่า IC= 0.87) จัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสมโดยใช้แผนงานโครงการ และแผนปฏิบัติการที่ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ประกอบการพิจารณา (ค่า IC= 0.87) และจัดสรรงบประมาณตามแผนพัฒนา ของวิทยาเขต และวิธีการในการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตอย่างเหมาะสม (ค่า IC= 0.87) จะเห็นได้ว่ายุทธศาสตร์นี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ปี 2555- 2558 ยุทธศาสตร์ที่ 1 ฐานมหาวิทยาลัยที่มั่นคงทางด้านการเงิน และสินทรัพย์ ซึ่งมหาวิทยาลัยได้กำหนดให้มีกลยุทธ์สร้างกลไกการใช้จ่ายงบประมาณที่มีประสิทธิภาพ โดยเน้นการจัดงบประมาณให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์กลาง และแผนพัฒนาวิทยาเขต และกลยุทธ์จัดทำแผนงบประมาณ และการเงินระยะยาวเพื่อเป็นกรอบเป้าหมายความเป็นไปได้ในการดำเนินงานในภาพรวม และยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต ทางด้านการบริหารมหาวิทยาลัย โดยกำหนดกลยุทธ์กำหนดแผน และทิศทางการพัฒนาเชิงยุทธศาสตร์ให้มีความเป็นเอกลักษณ์จุดเน้นที่ชัดเจนในแต่ละวิทยาเขตเพื่อให้มีความเป็นเลิศเฉพาะเรื่อง (Flagships) สร้างระบบการบริหารวิทยาเขตที่มีความอิสระภายใต้กรอบนโยบายของมหาวิทยาลัย และแปลงระบบบริหารจัดการ และการเงิน ตามหลักการบริหารงานสมัยใหม่ และสอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาลให้เข้าสู่วิถีการปฏิบัติงานประจำในทุกกระบวนการ/ระบบงาน (กองแผนงาน มหาวิทยาลัย

สงขลานครินทร์, 2555) ทั้งนี้เมื่อมหาวิทยาลัยกำหนดให้มีระบบ และกลไกในการจัดสรรงบประมาณที่ชัดเจน มีการจัดทำแผนด้านการเงินอย่างเป็นระบบและมีการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ และเหมาะสมสอดคล้องกับนโยบาย แผนงาน โครงการ เพื่อลดความซ้ำซ้อน และการใช้งบประมาณไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ด้วย และจัดสรรงบประมาณ ตามแผนพัฒนาของวิทยาเขต และวิธีการในการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตอย่างเหมาะสม เพื่อสนับสนุนโครงการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬา ด้านต่างๆ ของบุคลากร (ค่า IC = 0.87) ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่ง ที่จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้แก่บุคลากรทุกคนได้หันมาออกกำลังกายมากขึ้น ก็จะช่วยทำให้การขับเคลื่อนโครงการดังกล่าวสามารถเดินหน้าต่อไปได้อย่างมีคุณภาพ

เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีระบบการบริหารจัดการเป็นวิทยาเขต 5 วิทยาเขตกระจายอยู่ในภาคใต้ ภายใต้การบริหารสูงสุดของอธิการบดี โดยมีรองอธิการบดี แต่ละวิทยาเขตเป็นผู้บริหารสูงสุดของแต่ละวิทยาเขต การบริหารจัดการทางด้านต่างๆ อยู่ภายใต้พันธกิจหลัก วิสัยทัศน์ และกลยุทธ์การดำเนินการร่วมกัน จึงอาจจะทำให้การบริหารจัดการบางด้านประสบปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านงบประมาณ และการเงิน ซึ่งงบประมาณ ส่วนหนึ่งต้องขึ้นอยู่กับรายได้ของแต่ละวิทยาเขต ดังนั้นสำหรับบางวิทยาเขตที่เป็นวิทยาเขตเล็กหรือ มีจำนวนนักศึกษาน้อย รวมทั้งมีข้อจำกัดทางด้านค่าธรรมเนียมการศึกษาอาจจะต้องประสบปัญหาทางการเงิน และงบประมาณมากกว่าวิทยาเขตกลาง ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการบริหารงานทั้งหมดของมหาวิทยาลัย และมีนักศึกษามากกว่าหรือมีรายได้จากค่าธรรมเนียมการศึกษามากกว่า ปัจจัยดังกล่าวนี้อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้บริหารบางคนไม่ยืนยันยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณตามแผนพัฒนาของวิทยาเขต และวิธีการในการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตอย่างเหมาะสมข้างต้น เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ มีการจัดสรรงบประมาณตามวิทยาเขต (IC = 0.75) และกำหนดสัดส่วนของงบประมาณให้ชัดเจน (เงินรายได้หรือจากค่าบำรุงกิจกรรมนักศึกษา) (IC = 0.75) อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารทั้งหมด แต่ มหาวิทยาลัยก็ต้องดำเนินการยุทธศาสตร์เหล่านี้ เพื่อให้การพัฒนาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเดินหน้าไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกเหนือจากนี้จะเห็นได้ว่าร่างยุทธศาสตร์ทางด้านการจัดสรรงบประมาณหลายยุทธศาสตร์ที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอให้ดำเนินการแต่ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัย อาทิ เช่น จัดสรรงบประมาณให้คณะ หน่วยงาน องค์กรนักศึกษา เพื่อการจัดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย อย่างเพียงพอ และทั่วถึง (IC = 0.50) มีการกำหนดเป็นนโยบายในการจัดสรรงบประมาณเงินรายได้ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้แต่ละหน่วยงาน

ได้มีงบประมาณเพื่อการส่งเสริม สุขภาพด้านการออกกำลังกาย และกีฬา (IC= 0.50) จัดให้มี คณะกรรมการติดตาม ประเมินผล แผนงานหรือโครงการทุกโครงการอย่างจริงจังเพื่อจะได้สนับสนุน งบประมาณเพิ่มเติมต่อไป (IC= 0.50) มีหน่วยงาน และบุคลากรตรวจสอบการจัดสรรงบประมาณเพื่อ ความถูกต้อง และเป็นธรรม (IC= 0.50) มีการจัดสรร งบประมาณให้เป็นไปตามสัดส่วนที่เหมาะสมกับ จำนวนบุคลากรทุกภาคส่วน (IC= 0.37) จัดหมวดหมู่กิจกรรมในการสนับสนุนงบประมาณโดยเพิ่ม สัดส่วนของงบประมาณด้านสุขภาพมากขึ้น (IC= 0.37) จัดทำแผนป้องกันความเสี่ยงการจัดสรร และ การใช้งบประมาณ (IC= 0.25) และมีการจัดสรรงบประมาณตามความสำเร็จด้านการกีฬา และ ผลสัมฤทธิ์ด้านการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพของแต่ละวิทยาเขต (IC= 0) ผลการวิจัยนี้ทำให้คิดได้ว่า ผู้บริหารมหาวิทยาลัยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างแท้จริง จึงไม่สนับสนุนให้ ดำเนินการยุทธศาสตร์ทางด้านงบประมาณเหล่านี้ ทั้งๆ ที่หลายๆ ยุทธศาสตร์ข้างต้นนี้เป็น ยุทธศาสตร์ที่จะต้องดำเนินการในการจัดโครงการอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย เช่น ให้มีคณะกรรมการ ติดตาม ประเมินผล แผนงานหรือโครงการทุกโครงการ ให้มีหน่วยงาน และบุคลากรตรวจสอบ การจัดสรรงบประมาณเพื่อความถูกต้อง และเป็นธรรม และให้จัดทำแผนป้องกันความเสี่ยง การจัดสรร และการใช้งบประมาณ เป็นต้น แต่กลับไม่ได้รับการยืนยันให้ดำเนินการในโครงการนี้ อีกทั้งการจัดสรรงบประมาณเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งสำหรับการบริหารจัดการโครงการต่างๆ ให้ดำเนินการไปได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ หากไม่มีการจัดสรรงบประมาณ หรือได้รับการจัดสรรไม่ เพียงพอก็ทำให้การจัดโครงการ และกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเดินหน้าไปได้ยาก

ทั้งนี้ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์กร (SWOT Analysis) ด้านบริบท และทิศทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านมา ซึ่งพบว่าปัญหาด้านงบประมาณในการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้าน การส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีหลากหลายมาก เช่น มหาวิทยาลัยมี งบประมาณสำหรับการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายค่อนข้างน้อย เนื่องจากเป็น มหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นในด้านวิชาการมากกว่า การจัดสรรงบประมาณให้แก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย และให้แก่ชมรมต่างๆ เพื่อจัดโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายหรือเพื่อสนับสนุนการ ใช้จ่ายในการเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬายังมีค่อนข้างจำกัด และไม่เพียงพอ อีกทั้งการจัดสรรงบประมาณไม่เท่า เทียมกันในแต่ละ วิทยาเขต การสนับสนุนด้านงบประมาณของหน่วยงานหรือองค์กรภายนอกยังมีน้อย เป็นต้น ผู้วิจัยเข้าใจดีว่าการบริหารงบประมาณเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนมาก ซึ่งจะต้องบริหารจัดการ อย่างเป็นระบบ โปร่งใส และมีธรรมาภิบาล เพื่อสนับสนุนให้การปฏิบัติงานต่างๆ เกิดคุณค่าแก่

ผู้รับบริการหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสูงสุด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคิดว่ามหาวิทยาลัย และผู้ที่เกี่ยวข้องคงจะต้องกลับมาพิจารณาถึงประเด็นยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงบประมาณใหม่อีกครั้ง หากมหาวิทยาลัยต้องการให้ การขับเคลื่อนโครงการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เดินหน้าไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการหาแหล่งทุนนั้น พบว่าผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยันยุทธศาสตร์ ประสานขอความร่วมมือจากแหล่งทุนจากภายนอก (บริษัท ห้างร้าน หรือองค์กรต่างๆ) ที่มีแนวคิดสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย เช่น ส.ส.ส. (ค่า IC= 1) ทั้งนี้การพิจารณาทางเลือกกลยุทธ์ในระดับของแผนงาน การระดมเงินทุนจากเงินนอกงบประมาณแผ่นดินเป็นองค์ประกอบที่ผู้เกี่ยวข้องจะต้องคำนึงถึงด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสวงหาทรัพยากร และการสนับสนุนด้านการเงินจากภายนอกโดยผ่านกระบวนการความร่วมมือระหว่างสถาบัน (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542) เมื่อพิจารณายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้แล้ว ก็พบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพที่มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมโยงกับบริษัทอื่นๆ และชุมชน โดยให้มหาวิทยาลัยค้ำหน้าภาคีร่วมทำงานจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งใน และนอกมหาวิทยาลัย (Dooris, 2001; พันธ์ พฤษ์สุนันท์, 2550) อีกทั้งยังสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ. 2555-2558) ยุทธศาสตร์ที่ 1 ฐานมหาวิทยาลัยที่มั่นคงด้านการเงิน และสินทรัพย์ กลยุทธ์ การระดมทุน เพื่อการศึกษา และการพัฒนาในส่วนต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยจากผู้ที่ต้องการให้การสนับสนุนและศิษย์เก่าโดยใช้องค์กรสัมพันธ์เป็นตัวนำ และยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก กลยุทธ์กระตุ้นให้เกิดความร่วมมือแบบยั่งยืนระหว่างมหาวิทยาลัยกับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่นหรือมูลนิธิ และให้มีระบบชุมชนสัมพันธ์ การตลาดเชิงรุก และประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ในระดับมหาวิทยาลัย วิทยาเขต และคณะหรือหน่วยงานเพื่อให้มหาวิทยาลัยเป็นทางเลือกแรกของสังคม และชุมชน จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้ นอกเหนือจากงบประมาณที่ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน และจากรายได้ของมหาวิทยาลัยในแต่ละปี เพื่อใช้สำหรับการบริหารจัดการแล้ว มหาวิทยาลัยก็ได้ดำเนินการหาทุนเพื่อสนับสนุน และส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่างๆ จากองค์กรภายนอกทั้งภาครัฐ และเอกชนอย่างต่อเนื่อง เพราะบางครั้งงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรสำหรับการจัดโครงการหรือกิจการบางอย่างไม่เพียงพอ ด้วยเหตุนี้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทั้งหมดจึงเห็นด้วยที่จะให้ประสาน ขอความร่วมมือจากแหล่งทุนจากภายนอก ที่มีแนวคิดสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย อาทิ เช่น จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ หรือ ส.ส.ส. ซึ่งเป็นองค์กรที่มีวัตถุประสงค์หลักในการส่งเสริม และสนับสนุนให้คนไทยได้ตระหนักถึงการสร้างเสริมสุขภาพ โดยได้ให้การสนับสนุน

งบประมาณแก่มหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมเป็นภาคีเครือข่ายมาอย่างต่อเนื่องรวมถึง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อจัด “โครงการมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ” ในปี พ.ศ. 2553 โดยยึดหลักกระบวนการ "การสร้างเสริมสุขภาพในแนวทางใหม่" ที่เน้นการปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน เพื่อให้เกิดความตระหนักในการดูแลสุขภาพ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และเพื่อให้เกิดความร่วมมือ จากทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัย อันจะเป็นแบบอย่างที่ดี ในการเป็นสถาบันสร้างเสริมสุขภาพ และ ชี้นำสังคมให้ตระหนักถึงการสร้างเสริมสุขภาพ ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับชาติ และการบูรณาการ ความรู้ความสามารถเข้าไปในกิจกรรมด้านต่างๆ ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อให้นักศึกษา คณาจารย์ บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีสุขภาพดี ทั่วหน้าอย่างยั่งยืน (Health for all and sustainability) โครงการดังกล่าวดำเนินการจัดกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพที่ครอบคลุม 9 ด้านคือ ด้านส่งเสริมความรัก และเพศศึกษา ด้านส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการมีโภชนาการที่ดี รับประทานอาหารปลอดภัย มีประโยชน์ ด้านส่งเสริมจิตตปัญญาศึกษา ด้านรณรงค์การไม่เสพยา สิ่งเสพติด ด้านรณรงค์เพื่อการละเลิกการพนัน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุทางจราจร ด้านการเล่นเกมส์ คอมพิวเตอร์เกินควร และด้านการรักษาสีฟัน ซึ่งการดำเนินการโครงการดังกล่าวก็ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง

อีกทั้งผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยันยุทธศาสตร์ เปิดโอกาสให้เจ้าของแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุนได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเองจะสนับสนุน (ค่า IC= 1) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการองค์กรที่เน้นการมีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548; Certo & Peter, 1991; Dooris, 2001) กล่าวคือเมื่อมหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนทางด้านงบประมาณจากองค์กรภายนอกแล้ว มหาวิทยาลัยก็ต้องยอมรับที่จะเปิดโอกาสให้เจ้าของแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่ จะได้รับผลประโยชน์หรือมีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเองจะสนับสนุนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ การดำเนินการจัดโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายที่มหาวิทยาลัยสอดคล้องกับพันธกิจ และเป้าประสงค์หลักของเจ้าของแหล่งทุนนั้น ด้วย

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าในขณะที่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยืนยัน ยุทธศาสตร์ให้ประสานขอความร่วมมือจากแหล่งทุนจากภายนอก (บริษัท ห้างร้าน หรือองค์กรต่างๆ) ที่มีแนวคิดสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย เช่น ส.ส. ในข้างต้น แต่ร่างยุทธศาสตร์ด้านการจัดหาแหล่งทุนที่ให้ขอการสนับสนุนจากองค์กรหลัก ระดับประเทศ เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาประเภทต่างๆ กระทรวงการท่องเที่ยว

และการกีฬา ฯลฯ (ค่า IC= 0.87) กลับไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารบางคน ทั้งๆ ที่องค์กรดังกล่าวนี้ก็เป็นองค์กรจาก ภายนอกที่ส่งเสริมการพัฒนาทางด้านการสร้างเสริมสุขภาพทางด้านการออกกำลังกาย และกีฬาโดยตรง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารบางคนคิดว่าหน่วยงานเหล่านี้ดูแลรับผิดชอบ และให้การส่งเสริมสนับสนุนเฉพาะการพัฒนาทางด้านการกีฬาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นได้ว่ามีผู้บริหารบางคนไม่ได้ สนับสนุนการพัฒนาทางด้านการออกกำลังกาย และการกีฬาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์อย่างแท้จริง ทั้งนี้ และทั้งนี้ยุทธศาสตร์ให้ขอการสนับสนุนจากองค์กรหลักระดับประเทศ เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาประเภทต่างๆ กระทรวงการท่องเที่ยว และการกีฬา ฯลฯ นี้ก็ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารให้ ดำเนินการได้ และเป็นยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพที่มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมโยงกับบริบทอื่นๆ และชุมชน โดยให้มหาวิทยาลัยค้นหาภาคีร่วมทำงานจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งใน และนอกมหาวิทยาลัย แสวงหาทรัพยากร และการสนับสนุนจากภายนอกผ่านกระบวนการความร่วมมือระหว่างสถาบัน (Dooris, 2001; พันธ์ พฤษัยสุนันท์, 2550) อีกทั้งยังพบว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ปี พ.ศ. 2555-2558) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก กลยุทธ์กระตุ้นให้เกิดความร่วมมือแบบยั่งยืนระหว่างมหาวิทยาลัยกับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่นหรือมูลนิธิ และให้มีระบบชุมชนสัมพันธ์ การตลาดเชิงรุก และประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ในระดับมหาวิทยาลัย วิทยาเขต และคณะ/หน่วยงานเพื่อให้มหาวิทยาลัยเป็นทางเลือกแรกของสังคม และชุมชน ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันการขอสนับสนุนทางด้านงบประมาณจากบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกนั้น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็ได้ดำเนินการมาแล้วอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะงบประมาณสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ทางด้านการส่งเสริมกีฬาที่มีอยู่ไม่เพียงพอ และมหาวิทยาลัยก็ได้รับการสนับสนุนมาเป็นอย่างดี ซึ่งจะเห็นได้จากการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 39 ระหว่างวันที่ 1- 9 พฤษภาคม 2555 ที่ผ่านมา ซึ่งมหาวิทยาลัยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยให้เป็นเจ้าภาพ การจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยในครั้งนั้นมหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนทางด้านงบประมาณจากสมาคมศิษย์เก่า นักรักกิจ และผู้ประกอบการซึ่งเป็นศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัย และหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดสงขลา และจังหวัดใกล้เคียงเป็นอย่างมาก และได้ส่งผลให้สังคมนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีความตื่นตัวทางด้านการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬามากขึ้น และส่งผลให้มีบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมที่ช่วยส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอย่างเห็นได้ชัดมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

นอกเหนือจากการขอสนับสนุนงบประมาณจากองค์กรต่างๆ จากภายนอกแล้ว มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการหาทุนด้วยตัวเองด้วย โดยผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยืนยันยุทธศาสตร์

กิจกรรมที่จะจัดเพื่อหาทุนต้องเน้นการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายของมหาวิทยาลัย รวมทั้งศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบัน (ค่า IC= 0.87) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ. 2555-2558) ยุทธศาสตร์ที่ 1 ฐานมหาวิทยาลัยที่มั่นคงด้านการเงิน และสินทรัพย์ กลยุทธ์การระดมทุนเพื่อการศึกษา และการพัฒนาในส่วนต่างๆ ของมหาวิทยาลัยจากผู้ที่ต้องการให้การสนับสนุน และศิษย์เก่าโดยใช้ช่องทางสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งเชื่อว่าน่าจะเป็นร่างยุทธศาสตร์ที่สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรม เพราะปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อระดมทุนโดยความร่วมมือจากบุคลากรของทุกฝ่าย และจากศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันของมหาวิทยาลัยเพื่อจัดตั้งเป็นกองทุนสำหรับบริหารงานในมหาวิทยาลัยอยู่แล้วอย่างต่อเนื่อง และมหาวิทยาลัยสามารถนำงบประมาณจากกองทุนนั้นมาใช้ เพื่อส่งเสริมกิจกรรมเพื่อการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายได้ ซึ่งยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ จะเป็นกระบวนการหนึ่ง ที่ช่วยให้โครงการพัฒนาศักยภาพสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างยั่งยืนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีร่างยุทธศาสตร์ด้านการหาแหล่งทุนที่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยไม่ทุกคนยืนยัน แต่ถือว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สามารถยอมรับได้คือ เชิญผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกจากองค์กรหรือหน่วยงานภายนอกที่ให้การสนับสนุนทุนหรือให้งบประมาณมาเป็นส่วนหนึ่งของกรรมการดำเนินโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย (ค่า IC= 0.75) จะเห็นได้ว่าจริงๆ แล้วยุทธศาสตร์นี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับยุทธศาสตร์เปิดโอกาสให้เจ้าของแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุนได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเองจะสนับสนุน (ค่า IC= 1) แต่ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารบางคน และยุทธศาสตร์นี้สอดคล้องกับแนวคิดของหลักการบริหารจัดการองค์กรที่เน้นการมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร (วิวัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548; Certo & Peter, 1991; Dooris, 2001) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในยุทธศาสตร์นี้ได้เสนอให้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกจากองค์กร หรือหน่วยงานภายนอกที่ให้การสนับสนุนทุนหรือให้งบประมาณมาเป็นส่วนหนึ่งของกรรมการดำเนินโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย ไม่ได้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการให้บุคลากรจากภายนอกเข้ามาร่วมเป็นกรรมการดำเนินการโครงการต่างๆ นี้ อาจจะทำให้เกิดอุปสรรคหรือปัญหาบางประการได้ อาทิเช่น อาจจะทำให้การประสานงานไม่ราบรื่น และล่าช้า เพราะบุคลากรขาดความคุ้นเคยซึ่งกัน และกัน เป็นต้น อย่างไรก็ตามเจ้าของแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุนถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์หรือมีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยก็ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ที่ให้การสนับสนุนด้านทุนหรืองบประมาณได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกรรมการดำเนินโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย ซึ่งยุทธศาสตร์นี้

อาจจะสามารถส่งผลดีให้กับมหาวิทยาลัยได้ทางหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้สนับสนุนเป็นองค์กรของรัฐที่รับผิดชอบโดยตรง ด้านการสร้างเสริมสุขภาพในระดับชาติ อาทิ เช่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยว และการกีฬา เป็นต้น เพราะจะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ได้สอดคล้อง และเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับแผน และนโยบายหลักของการพัฒนาประเทศ

อีกทั้งมหาวิทยาลัยก็ต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ ชี้แจง และประชาสัมพันธ์ให้องค์กรภายนอกได้รับรู้ถึงความจำเป็นของการให้ความอนุเคราะห์ และความสำคัญของการเป็นผู้สนับสนุนงบประมาณสำหรับการดำเนินโครงการต่างๆ รวมทั้งได้ทราบถึงผลตอบแทนที่องค์กรภายนอกจะได้รับ (ค่า IC = 0.75) เพราะสำหรับหลายๆ องค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรภาคเอกชนที่มักจะถือว่าการให้การสนับสนุนดังกล่าวเป็นการประชาสัมพันธ์องค์กรของตนรูปแบบหนึ่ง ที่จะช่วยให้องค์กรของตนมีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักมากขึ้นในสังคม และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากขึ้น เพราะมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ ที่มีบุคลากร และนักศึกษาจำนวนมาก อีกทั้งยังมีบุคคลจากภายนอกที่เข้ามาใช้บริการทางวิชาการอย่างต่อเนื่องจำนวนมาก ดังนั้นเมื่อองค์กรต่างๆ ให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณแก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยก็ควรจะให้การตอบแทนแก่องค์กรนั้นด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การช่วยประชาสัมพันธ์ให้แก่องค์กรผู้สนับสนุนอย่างเป็นทางการตามจุดหรือสถานที่ที่เหมาะสม การมอบโล่เกียรตินิยม เหรียญเชิดชูเกียรติ หรือประกาศนียบัตร หารให้สิทธิพิเศษในการเข้ารับบริการจากหน่วยงานต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เป็นต้น

นอกเหนือจากปัจจัยด้านงบประมาณ ที่รวมถึงการจัดสรรงบประมาณ และด้านการหาแหล่งทุน ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับการบริหารจัดการองค์กร และเป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลต่อการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการ ส่งเสริมการออกกำลังกาย ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แล้ว ปัจจัยด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ก็ถือเป็นปัจจัยพื้นฐานของการบริหาร และเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สามารถส่งผลต่อการออกกำลังกาย และการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายได้

- 2.3. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านสถานที่ และอุปกรณ์

งานวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับที่จะให้มีร่างยุทธศาสตร์ต่อไป นี้ จัดให้มีสถานที่ให้พร้อมใช้ และเพียงพอต่อความต้องการของบุคลากร (ค่า IC = 1)

และปรับสถานที่ พัฒนาสถานที่หรือ ประยุกต์สถานที่ให้สามารถใช้ออกกำลังกายได้ (ค่า IC= 1) วัตถุประสงค์ และสถานที่จัดเป็นทรัพยากรของการบริหารจัดการองค์กรที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่สามารถช่วยให้การขับเคลื่อนโครงการต่างๆ เดินหน้าสำเร็จลงได้ สถานที่ และอุปกรณ์สำหรับการออกกำลังกายก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่สามารถส่งผลต่อการส่งเสริมการออกกำลังกายของบุคลากรในมหาวิทยาลัย

งานวิจัยของประศักดิ์ สันติภาพ (2546) ที่พบว่าพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับสถานที่ออกกำลังกายอย่างมีนัยสำคัญ งานวิจัยของอุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทรแยม (2557) ที่พบว่าแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพมีผลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ งานวิจัยของ Brownson, Baker, Housemann, Brennan และ Bacak (2001) ซึ่งศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางด้านนโยบาย และสิ่งแวดล้อมของกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายของผู้ใหญ่ชาวอเมริกาที่มีระดับรายได้ต่ำพบว่าปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยที่สามารถส่งเสริมการเพิ่มปริมาณ การออกกำลังกายของคนกลุ่มนี้มาก และงานวิจัยของ Jones และ Nies (1996) ที่พบว่าความสะดวกในการออกกำลังกายเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการออกกำลังกายของสตรี ได้แก่ สถานที่ อุปกรณ์ในการออกกำลังกาย เสื้อผ้าที่สวมใส่ขณะออกกำลังกาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้หากไม่มีความเหมาะสมหรือเอื้ออำนวยต่อความสะดวกในการออกกำลังกายจะก่อให้เกิดความยุ่งยาก และขาดความมั่นใจ ด้วยเหตุนี้หากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีสนามกีฬา และอุปกรณ์ไม่เพียงพอหรือไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานได้อย่างสมบูรณ์ ก็จะทำให้ความต้องการ และแรงจูงใจในการออกกำลังกายของผู้ออกกำลังกายบางคนลดลง ดังที่ม้งานวิจัยจำนวนมากยืนยันว่าสนามกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสภาพแวดล้อมในการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการออกกำลังกาย และการที่สนามกีฬา และอุปกรณ์การกีฬามีไม่เพียงพอ และอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมใช้งานเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถส่งผลต่อการออกกำลังกายของคนเราได้ เช่น งานวิจัยของสมศักดิ์ เผือกพันธ์ (2535) ที่พบว่าข้าราชการ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นจำนวนมากที่สุดต้องการให้สถานที่ออกกำลังกายมีอุปกรณ์ให้บริการแก่สมาชิกอย่างเพียงพอ งานวิจัยของวัลลภ รุจิรากร (2546) ที่พบว่านิสิตต้องการรับบริการในการออกกำลังกาย ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกมากที่สุด งานวิจัยของมานพ สมาลัย (2548) ที่พบว่าข้าราชการ นักศึกษา และประชาชนที่มาใช้บริการสนามกีฬาเพื่อการออกกำลังกายในสนามกีฬา 7 แห่งของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ต้องการให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ ได้แก่ ห้องน้ำ ห้อง ส้วมที่สะอาดถูกสุขอนามัยเพียงพอ มีตู้สำหรับเก็บสิ่งของ และอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเพียงพอ มีกฎระเบียบข้อบังคับการใช้สถานที่ออกกำลังกายไว้ชัดเจน มีอุปกรณ์ให้บริการในการออกกำลังกายที่ทันสมัย และได้มาตรฐาน งานวิจัยของวรินทร์า ดวงดารา (2549) ที่พบว่าบุคลากรพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพมหานคร ไม่ออกกำลังกายเนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ และไม่มีสถานที่ งานวิจัยของชายฉลาด ธาราวรร และอำนาจ สุขแจ่ม (2550) ที่พบว่า

นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาต้องการให้มีสถานที่ ออกกำลังกายที่ปลอดภัยมาก ต้องการให้มีจุดบริการ น้ำดื่ม มีสถานที่ออกกำลังกายในร่มที่มีแสงสว่าง เพียงพอ มีอุปกรณ์เพียงพอ และทันสมัย และงานวิจัยของนันทิ บุญจันทร์ (2557) ที่พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีต้องการให้มีสถานที่ และอุปกรณ์ที่มีความพร้อมสำหรับ กิจกรรมกีฬา และนันทนาการ ดังนั้นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็ควรจะต้องจัดให้มีสภาพแวดล้อม และสถานที่สำหรับการออกกำลังกายที่เหมาะสม และเอื้อกับการออกกำลังกายให้พร้อมใช้งานอยู่เสมอ และเพียงพอต่อความต้องการของบุคลากร รวมทั้งต้องปรับปรุง และพัฒนาสถานที่หรือประยุกต์ สถานที่ให้สามารถใช้ออกกำลังกายได้อย่างสมบูรณ์ จัดหาอุปกรณ์การกีฬาที่ทันสมัย และเหมาะสม ดังข้อเสนอแนะของสมใจ ศิระกมล (2555) ที่ได้เสนอว่าการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการส่งเสริม สุขภาพเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้สามารถพัฒนากิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพได้เป็นอย่างดี และของนันทิ บุญจันทร์ (2557) ที่เสนอว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ควรเร่งพัฒนาสถานที่ให้พร้อม สำหรับการจัดการกิจกรรมกีฬา และนันทนาการของนักศึกษาเพื่อส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และ นันทนาการในเชิงรุก

งานวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับที่จะให้มีร่าง ยุทธศาสตร์ กำหนดระเบียบการใช้สถานที่ด้านการกีฬา และการออกกำลังกาย รวมถึงอุปกรณ์ การกีฬาที่เหมาะสม (ค่า IC= 1) เพื่อให้การใช้สถานที่แต่ละแห่งได้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ทุกคนใน องค์กร จะเห็นได้ว่านับตั้งแต่ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทยครั้งที่ 39 ระหว่างวันที่ 1- 9 พฤษภาคม 2555 ที่ผ่านมานั้น ทำให้มหาวิทยาลัย ได้รับการจัดสรรงบประมาณมีโอกาสปรับปรุงสนามกีฬาเดิม และสร้างอาคารศูนย์กีฬา และ สนามกีฬาประเภทต่างๆ ที่ได้มาตรฐานระดับสากลเพิ่มเติม และการจัดซื้ออุปกรณ์กีฬาใหม่ๆ เป็น จำนวนมาก จึงทำให้ปัจจุบันบุคลากรของมหาวิทยาลัยมีความตื่นตัวในการออกกำลังกาย และสามารถออกกำลังกายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น หากมหาวิทยาลัยดำเนินการยุทธศาสตร์ต่างๆ ดังกล่าวนี้ไปอย่างต่อเนื่องก็จะสามารถทำให้การพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพ

เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ กำหนดกรอบ และแผนปฏิบัติการการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ครอบคลุมทั้งงบประมาณ วัสดุครุภัณฑ์ (ค่า IC= 1) ทั้งนี้จาก การพิจารณาจากผลการวิเคราะห์สถานะ และสถานการณ์ขององค์กร (SWOT Analysis) ด้านบริบท และทิศทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่พบว่ามีความจุดด้อย (Weaknesses) ด้านการจัดสรรงบประมาณ และอุปกรณ์กีฬา และการออกกำลังกายให้กับแต่ละ วิทยาเขตที่ยังไม่ทั่วถึง และเพียงพอ และมหาวิทยาลัยไม่มีงบประมาณในการพัฒนา และปรับปรุง

สถานที่สำหรับการออกกำลังกายให้สามารถใช้ได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หากมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการกำหนดกรอบ และแผนปฏิบัติการการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ครอบคลุมทั้งงบประมาณ และวัสดุครุภัณฑ์ก็จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถแก้ไขจุดด้อยดังกล่าวได้ โดยที่มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการ ยุทธศาสตร์ แต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบในการบริหารจัดการที่ชัดเจนในการดูแลพื้นที่ และอุปกรณ์ออกกำลังกาย (ค่า IC= 1) ส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักการบริหารที่ยุติธรรมโปร่งใส (ค่า IC= 1) และบริหารจัดการด้านอาคารสถานที่ให้เอื้อ และเสริมสร้างบรรยากาศให้บุคลากร และนักศึกษา อายากออกกำลังกาย อายากดูแลสุขภาพ และสร้างความมั่นใจ และความปลอดภัยให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการ (ค่า IC= 1) ควบคู่กันไป จะเห็นได้ว่าปัจจุบันมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงานพัฒนา กีฬา กองกิจการนักศึกษา โดยคณะกรรมการบริหารการกีฬาวิทยาเขตขนาดใหญ่ มีมติเห็นชอบให้มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพขึ้นมาแทน โดยให้เป็นหน่วยงานภายใต้ การกำกับของมหาวิทยาลัย เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมกิจกรรมด้านการพัฒนากีฬา และส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ และดูแลอาคารสนามกีฬาของศูนย์กีฬาของมหาวิทยาลัยทั้งระบบ ตลอดจนทำหน้าที่ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาทั้งในวิทยาเขต และต่างวิทยาเขตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหาร และบุคลากรของศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพ ซึ่งแบ่งหน้าที่รับผิดชอบกันอย่างชัดเจน ดังนั้นร่างยุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นนี้ น่าจะสามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เพราะจะทำให้มีผู้บริหารที่บริหารราชการด้วย ความยุติธรรม โปร่งใส และมีธรรมาภิบาล มีผู้ดูแลรับผิดชอบในเรื่องการกำหนดกรอบ และ แผนปฏิบัติการการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายที่ครอบคลุมทั้งงบประมาณ วัสดุ ครุภัณฑ์ มีผู้ดูแลทางการกำหนดระเบียบการใช้สถานที่ และ การใช้อุปกรณ์การกีฬาที่เหมาะสม มีผู้ดูแล และซ่อมบำรุงพื้นที่ และอุปกรณ์ออกกำลังกายเพื่อทำให้อาคาร และนักศึกษาที่มาออกกำลังกายรู้สึกมั่นใจในความปลอดภัย และมีผู้ที่รับผิดชอบการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับแผนที่กำหนดไว้ เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศ และสร้างแรงจูงใจให้แก่บุคลากร และนักศึกษา อายากออกกำลังกายมากขึ้น เมื่อยุทธศาสตร์เหล่านี้สามารถดำเนินการได้จริง และเป็นรูปธรรมก็จะ ทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายประสบผลสำเร็จได้อย่างดี

อีกทั้งในการบริหารจัดการด้านสถานที่ และอุปกรณ์นั้น นอกเหนือจากยุทธศาสตร์ข้างต้นที่ ผู้บริหารทุกคนยอมรับแล้ว มหาวิทยาลัยก็ต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ควบคู่กันไปด้วยคือ สำรวจความต้องการที่แท้จริงของบุคลากรของมหาวิทยาลัยก่อน เพื่อจะเป็นแนวทางในการตั้งงบประมาณในการ จัดซื้ออุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายให้มากขึ้น และมีเพียงพอตามความต้องการของบุคลากรของมหาวิทยาลัย (ค่า IC= 0.87) กำหนดพันธกิจของการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ชัดเจน

(ค่า IC= 0.87) จัดทำนโยบายการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ขององค์กร ที่เป็นรูปธรรม และมีการบูรณาการทุกภาคส่วน (ค่า IC= 0.87) และกำหนดกรอบ และแผนปฏิบัติการ การสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในแต่ละช่วงเวลาอย่างชัดเจน (ค่า IC= 0.87) ทั้งนี้ยุทธศาสตร์เหล่านี้ถือว่าเป็นร่างยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องตามกระบวนการกำหนด แผนกลยุทธ์ (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539) เมื่อมหาวิทยาลัยได้สำรวจความต้องการของบุคลากร ก็จะทำให้ทราบได้ว่าบุคลากรของมหาวิทยาลัยต้องการให้มีการปรับปรุงสถานที่หรือจัดหาอุปกรณ์เครื่อง อำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬาชนิดใด ซึ่งข้อมูลจากการสำรวจนี้ก็จะเป็แนวทางใน การวางแผนหรือตั้งงบประมาณในการจัดซื้อสิ่งต่างๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของบุคลากร อย่างแท้จริง ทั้งยังเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยสามารถกำหนดพันธกิจ นโยบาย กลยุทธ์ กรอบ และแผนปฏิบัติการของโครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายต่างๆ ได้ในช่วงเวลาที่เหมาะสม และได้ตรงกับความสนใจ และความต้องการของบุคลากร เพื่อที่จะสามารถกระตุ้น ส่งเสริม และ สนับสนุนให้บุคลากรได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้าน การส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มากยิ่งขึ้น และหลังจากที่มี การดำเนินการโครงการต่างๆ แล้วก็จะต้องให้มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานการสร้างเสริม สุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง (ค่า IC= 0.87) เพื่อจะได้ทราบว่าโครงการใด ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว และปัญหาใดที่ส่งผลกระทบต่อการจัดโครงการ และจะได้หา แนวทางแก้ไขให้ตรงจุดอย่างชัดเจนต่อไป จะเห็นได้ว่าร่างยุทธศาสตร์ต่างๆ ข้างต้นนี้เป็นการร่าง ยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั้งในองค์กรของ รัฐ และเอกชนในปัจจุบัน (วิวัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542) ถึงแม้ว่าจะได้รับการยอมรับจากผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยไม่ทุกคนก็ตาม แต่ก็เป็ร่างยุทธศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการ

นอกจากนี้งานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยอมรับร่างยุทธศาสตร์ การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริม การออกกำลังกาย ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ต่อไปนี้ในระดับรองลงมาคือ ขอรับการสนับสนุน อุปกรณ์การออกกำลังกายจากภาคส่วนเอกชน หรือเชิญเข้ามามีส่วนร่วม และให้ผลตอบแทนใน รูปแบบอื่น (ค่า IC= 0.75) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องรับการกลยุทธ์ด้านการเงิน และสินทรัพย์ ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ.2555 –2558) ที่กำหนดให้สร้างกลไกการจัดหา งบประมาณเพิ่มจากแหล่งอื่น และระดมทุนเพื่อการศึกษา และการพัฒนาในส่วนต่าง ๆ ของ มหาวิทยาลัยจากผู้ที่ต้องการให้การสนับสนุน และศิษย์เก่าโดยใช้องค์กรสัมพันธ์เป็นตัวนำ (กองแผนงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555) จริงๆ แล้วที่ผ่านมานั้นมหาวิทยาลัยก็ได้ ดำเนินการ ขอรับการสนับสนุนทางด้านงบประมาณจากองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน สำหรับการจัดกิจกรรมทางด้านกีฬา และการออกกำลังกาย โดยเฉพาะในช่วงการแข่งขันกีฬา

มหาวิทยาลัยดังได้กล่าวแล้วข้างต้นรวมทั้งได้รับการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์สำหรับการออกกำลังกายจากองค์กรเอกชนอยู่บ้าง โดยมหาวิทยาลัยได้จัดทำแผ่นป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ หรือมอบโล่รางวัล และของที่ระลึกเพื่อเป็นการตอบแทนแก่ผู้สนับสนุน แต่มหาวิทยาลัยก็ไม่ได้ให้ผลตอบแทนในรูปแบบอื่นๆ และไม่ได้เชิญให้องค์กรเอกชนเหล่านั้นมามีส่วนร่วมในการจัดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมากนัก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยบางคนจึงไม่ยอมรับว่ายุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ที่เกี่ยวข้องกับการขอรับการสนับสนุนอุปกรณ์ การออกกำลังกายจากภาคส่วนเอกชน หรือเชิญเข้ามามีส่วนร่วม และให้ผลตอบแทนในรูปแบบอื่น

เช่นเดียวกันนี้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยบางคนไม่ยอมรับว่ายุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ที่จะทำให้มีการปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และการออกกำลังกายภายในองค์กรทุกๆ ด้านให้ทันสมัยอยู่เสมอ (ค่า IC = 0.75) ในการบริหารจัดการองค์กรนั้น กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ขององค์กรเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อที่จะให้สมาชิกในองค์กรได้ดำเนินการต่างๆ ให้อยู่ภายใต้กฎระเบียบเดียวกัน อย่างไรก็ตามกฎระเบียบบางข้อก็ต้องได้รับการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และทางสังคมขององค์กรนั้นๆ จากประเด็นดังกล่าวนี้ทำให้คิดได้เป็น 2 ประเด็นคือ การที่ผู้บริหารบางท่านไม่ยอมรับที่จะให้ปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และการออกกำลังกายภายในองค์กรทุกๆ ด้านให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะกฎระเบียบที่เกี่ยวกับเรื่องนี้เหมาะสมดีแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องปรับปรุงใดๆ หรือไม่ก็เป็นเพราะผู้บริหารไม่ได้ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเท่าที่ควร จึงไม่สนใจเรื่องกฎระเบียบข้อบังคับของการใช้อาคารสถานที่ และอุปกรณ์การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาอย่างจริงจังมากนัก

งานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าผู้บริหารของมหาวิทยาลัยไม่ทุกคนที่ยอมรับว่ายุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ที่ให้มีการวิจัย และพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง (ค่า IC = 0.75) เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้ง ๆ ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาด้านการวิจัยเพื่อผลักดันนโยบายการเป็นมหาวิทยาลัยเน้นวิจัยที่มุ่งเน้นการสร้างระบบเพื่อเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กรให้มุ่งสู่วิจัย และบัณฑิตศึกษาให้มากขึ้น โดยได้กำหนด วัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ของยุทธศาสตร์ที่ 2 ภารกิจที่เชื่อมโยงเป็นระบบที่ทรง

ประสิทธิภาพ ด้านการวิจัย และบัณฑิตศึกษาของแผนพัฒนามหาวิทยาลัย ในช่วงปี พ.ศ. 2555 – 2558 ว่า “เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยที่เชื่อมโยงกับระบบบัณฑิตศึกษาที่เข้มแข็ง เพื่อพัฒนางานวิจัยสร้างสรรค์ และผลงานนวัตกรรมในการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ ในระดับนานาชาติ การตอบ โจทย์เชิงบูรณาการที่หลากหลายของประเทศ และยกระดับศักยภาพของชุมชน” แต่มีผู้บริหารบางท่าน ไม่ยอมรับที่จะให้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาการส่งเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าประเด็นดังกล่าวนี้ไม่ได้อยู่ในสาขาที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดให้เป็นสาขาหลัก ซึ่งประกอบด้วยเรื่องอย่างพารา ปาล์ม น้ำมัน อาหารทะเล ทะเลสาบสงขลา และอิสลามศึกษาที่ มหาวิทยาลัยต้องการจะผลักดัน และส่งเสริมให้เป็นสาขาเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งเป็นความหวังที่จะสร้าง ชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยต่อไป ประเด็นดังกล่าวนี้อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้บริหารบางคนของ มหาวิทยาลัยไม่ยอมรับร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านสถานที่ และอุปกรณ์ที่จะให้มีการวิจัย และ พัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ จัดทำกรอบ และแผนปฏิบัติการในการสร้างเสริม สุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายที่สอดคล้อง กันในทุกระดับ (ค่า IC= 0.75) โดยปรกติแล้วทุกหน่วยงานภายในองค์กรเดียวกันจะต้องจัดทำกรอบ และแผนการปฏิบัติงานต่างๆ ให้สอดคล้องกันในทุกระดับ เพื่อจะทำให้การบริหารจัดการขององค์กร ในภาพรวมดำเนินการไปอย่างสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นหากมหาวิทยาลัย ต้องการที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยอย่างจริงจังก็ควรจะให้หน่วยงาน ต่างๆ ในมหาวิทยาลัยทุกระดับที่เกี่ยวข้องจัดทำกรอบ และแผนปฏิบัติการในการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายที่สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ด้านสถานที่ และ อุปกรณ์ดังกล่าวไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารบางคนก็ตาม เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ให้ประสบผลสำเร็จ มหาวิทยาลัยก็ควรจะดำเนินการยุทธศาสตร์ให้มีการวิจัย และพัฒนาการสร้างเสริม สุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง และจัดทำกรอบ และแผนปฏิบัติการใน การสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายที่สอดคล้องกันในทุกระดับด้วย

นอกเหนือจากยุทธศาสตร์ด้านสถานที่ และอุปกรณ์แล้ว ยุทธศาสตร์ด้าน การประชาสัมพันธ์ ก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการบริหารจัดการในองค์กร เพราะ การประชาสัมพันธ์จัดเป็นกระบวนการในการสื่อสารภายในองค์กรประเภทหนึ่ง ซึ่งการสื่อสารเป็น กระบวนการขั้นพื้นฐานที่มีความจำเป็นสำหรับการดำเนินงานขององค์กร หากการสื่อสารล้มเหลว หรือมีอุปสรรคสกัดกั้น การสื่อสารก็ย่อมส่งผลให้ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลขององค์กรลดลงได้ (ณัฐชุกดา วิจิตรจามรี, 2553) ดังนั้นการประชาสัมพันธ์จึงจัดว่าเป็นเครื่องมือ และกลไกหลักอย่างหนึ่ง

สำหรับการให้ความรู้ทางด้านการออกกำลังกาย และการเชิญชวน รมรงค์ ส่งเสริม ให้บุคลากรของ มหาวิทยาลัยได้ออกกำลังกายมากขึ้น และถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถส่งผลต่อการออกกำลังกาย ของคนเราได้ ดังที่งานวิจัยของอุบลรัตน์ รุ่งเรืองศิลป์ (2540) ยืนยันว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารจาก สื่อต่างๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2549) ที่พบว่าการได้รับ ข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการออกกำลังกายของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ สุรรัตน์ รุ่งเรือง และสมเกียรติ สุขนันตพงศ์ (2554) ที่พบว่าการรับรู้นโยบายการส่งเสริมสุขภาพ และการได้รับข้อมูลข่าวสารทางด้าน สุขภาพจาก สื่อต่างๆ มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และงานวิจัยของอุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และ กานดา จันท์แย้ม (2557) ที่พบว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพจากสื่อต่างๆ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ นิตยสารสุขภาพ ใบปลิว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งงานวิจัยของ Ronda, Van Assema และ Brug (2001) ก็ได้ยืนยันด้วยว่าการสื่อสาร และการประชาสัมพันธ์ถึง ประโยชน์ของการออกกำลังกายสามารถช่วยให้ผู้ที่ออกกำลังกายหรือผู้ที่กำลังจะเริ่มออกกำลังกายมี ทศนคติที่ดีต่อการออกกำลังกายมากขึ้น และสามารถช่วยทำให้การคาดหวังในความสามารถใน การออกกำลังกายของตนเองเพิ่มสูงขึ้น ทำให้มีความมั่นใจ และมีแรงจูงใจในการออกกำลังกายมากขึ้น ตามลำดับ ดังนั้นการร่างยุทธศาสตร์ด้านการประชาสัมพันธ์ก็เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย

2.4. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านการประชาสัมพันธ์

ในส่วนของร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการประชาสัมพันธ์ที่ผู้บริหารของ มหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับประกอบด้วยยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ จัดทำสื่อนวัตกรรมทุกรูปแบบ เพื่อเผยแพร่ ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับเพศวัย และ สภาพร่างกายเพื่อนำไปสู่ การเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเป็นพฤติกรรมที่เป็นนิสัยต่อไป (ค่า IC = 1) และให้สโมสรนักศึกษา มี ส่วนร่วมในประชาสัมพันธ์ และรณรงค์โครงการดังกล่าว (ค่า IC = 1) ถือได้ว่าร่างยุทธศาสตร์ทาง ด้าน การประชาสัมพันธ์ดังกล่าวมีความสำคัญมาก เพราะในการที่จะเชิญชวน รมรงค์ ส่งเสริมให้บุคลากรของ มหาวิทยาลัยได้ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬานั้น บุคลากรเหล่านี้จะต้องเข้าใจ และตระหนักถึงประโยชน์

ของการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาต้องมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเสียก่อน ดังที่ สมใจ ศิริกรมล (2555) เสนอแนะว่าการส่งเสริมให้ประชาคมมีความรู้ในการสร้างเสริมสุขภาพของตนเอง เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพได้ครอบคลุมทุกมิติเป็นอย่างดี ดังนั้นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็ต้องเริ่มดำเนินการจากการจัดทำสื่อนวัตกรรมทุกรูปแบบ เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับเพศ วัย และสภาพร่างกายของบุคลากรแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต และเทคโนโลยีสารสนเทศรูปแบบต่าง ๆ เมื่อบุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้รับรู้ และตระหนักถึงข้อดีของการออกกำลังกาย จนเกิดแรงจูงใจที่จะลงมือปฏิบัติกรออกกำลังกายอย่าง เมื่อได้ออกกำลังกายไปนานๆ จนได้เห็นถึงประโยชน์อย่างแท้จริงของการออกกำลังกายด้วยตัวเอง ก็จะไม่ค่อยๆ พัฒนาไปสู่การเล่นกีฬา และการออกกำลังกายที่เป็นนิสัยต่อไป และแน่นอนว่าหากมหาวิทยาลัยให้สโมสรนักศึกษามีส่วนร่วมในประชาสัมพันธ์ และรณรงค์โครงการดังกล่าว ก็จะสามารถทำให้การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย และการจัดกิจกรรมโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงนักศึกษา ซึ่งถือเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักอีกกลุ่มหนึ่งได้มากที่สุด

นอกจากนี้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยก็ยอมรับร่างยุทธศาสตร์ด้านการประชาสัมพันธ์ต่อไปในระดับรองลงมาคือ มหาวิทยาลัยก็ควรเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์วิสัยทัศน์ พันธกิจ มาตรการ แผนดำเนินการของโครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ประชาคมมหาวิทยาลัยได้รับรู้อย่างทั่วถึง ครอบคลุมผู้ใช้บริการทุกกลุ่ม และตรงกลุ่มเป้าหมาย (ค่า IC= 0.87) มีการประชาสัมพันธ์นโยบาย แผนปฏิบัติการ การดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างทั่วถึง และต่อเนื่อง (ค่า IC= 0.87) และมีการประชาสัมพันธ์โครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง (ค่า IC= 0.87) จะเห็นได้ว่าปัจจุบันการประชาสัมพันธ์เป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งสำหรับการบริหารจัดการองค์กร และถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีผลอย่างมากต่อองค์กร เพราะการประชาสัมพันธ์เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารในองค์กรที่มีหน้าที่สำคัญหลายๆ ด้าน อาทิเช่น ทำให้เกิดการแบ่งปันข้อมูลกับสมาชิกคนอื่นๆ ในองค์กร ช่วยให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในองค์กร ช่วยจูงใจให้สมาชิกในองค์กรได้เข้ามาทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในองค์กร เป็นต้น (ศิริพงษ์ เสาภายน, 2547; ญัฐชุตดา วิจิตรจามรี, 2553) ดังนั้นการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์จึงเป็นวิธีการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่ช่วยแบ่งปันข้อมูลทางด้านการออกกำลังกายให้แก่สมาชิกในองค์กร ทำให้สมาชิกขององค์กรได้รับรู้วิสัยทัศน์ พันธกิจ มาตรการ นโยบาย แผนปฏิบัติการ และการดำเนินการของโครงการต่างๆ ขององค์กรอย่างต่อเนื่อง และทำให้สมาชิกในองค์กรได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นปัจจัยเสริมสำหรับการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่องค์กรได้อีกด้วย ดังที่ ดร. พิรภักดิ์ รุ่งสัทธรรม ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายองค์กร

สัมพันธ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้กล่าวไว้ว่า “เป็นที่รับรู้ของหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการสื่อสารภายในองค์กรสร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้นกับบุคลากรภายในองค์กรเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เมื่อคนภายในองค์กรรับทราบข้อมูลต่างๆของมหาวิทยาลัย ก็มีส่วนช่วยให้การประชาสัมพันธ์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ...นอกจากนี้งานสื่อสารมวลชนสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ช่วยประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยให้เกิดการสร้างภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยได้อีกทางหนึ่ง”

(ที่มา <http://www.psu.ac.th/th/node/6401>) ด้วยเหตุนี้ยุทธศาสตร์เหล่านี้เป็นวิธีการหนึ่งที่มหาวิทยาลัยสามารถทำให้บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้รับทราบถึงวิสัยทัศน์ พันธกิจ มาตรการ นโยบาย แผนปฏิบัติการของการดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยได้อย่าง ชัดเจน ทัวถึง และต่อเนื่อง และเมื่อบุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัย เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ และตระหนักถึงความสำคัญของโครงการต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยจะดำเนินการ ก็จะช่วยให้อำนาจผู้เข้าร่วมโครงการเหล่านั้นเพิ่มมากขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง

เช่นเดียวกันเมื่อมหาวิทยาลัยต้องการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์การดำเนินการของโครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ประชาคมมหาวิทยาลัยได้รับรู้อย่างทั่วถึง ครอบคลุมผู้ใช้บริการทุกกลุ่ม และตรงกลุ่มเป้าหมาย ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยก็ยอมรับให้มีร่างยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ มหาวิทยาลัยควมมีระบบการประชาสัมพันธ์ที่ดี ต้องประชาสัมพันธ์โครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้วยวิธีการที่หลากหลาย และอย่างต่อเนื่อง เพื่อสื่อสารให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยได้รับรู้อย่างทั่วถึง (ค่า IC= 0.87) ใช้วิธีการ และช่องทางการประชาสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ที่หลากหลายโดยใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ทันสมัย และสามารถเข้าถึงได้ง่าย (ค่า IC= 0.87) และเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์นโยบาย แผนปฏิบัติการ การดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายให้ สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย เช่น กับนักศึกษาใช้ Facebook, Line, social media อื่นๆ เป็นต้น (ค่า IC= 0.87) ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ จะสามารถช่วยลดจุดด้อย และช่วยแก้ปัญหาช่องว่างในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารของมหาวิทยาลัย ที่มีน้อยเกินไป และไม่หลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศได้สร้างสรรค์วิธีการสื่อสารรูปแบบใหม่ที่สะดวกรวดเร็วให้แก่องค์กร ทำให้การถ่ายทอดข้อมูลในองค์กรมีความรวดเร็ว และส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในองค์กรมากขึ้น เอื้ออำนวยให้สมาชิกในองค์กรเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และหลายช่องทางจากทุกที่ และทุกเวลา ส่งผลให้การดำเนินงานในองค์กรมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากขึ้น (ณัฐชุตตา วิจิตรจามรี, 2553) ด้วยเหตุนี้ นอกเหนือจากการประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อวิทยุ หรือเสียงตามสายของมหาวิทยาลัยแล้ว การประชาสัมพันธ์บนเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ของคณะ หรือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการใช้สื่อสังคมออนไลน์ก็ถือว่าเป็นสื่อที่สามารถทำให้การโฆษณาประชาสัมพันธ์สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มอายุได้อย่างรวดเร็วมากที่สุด และได้รับความนิยม

อย่างสูงสุดในปัจจุบัน ดังงานวิจัยของอุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทน์แย้ม (2557: 232) ที่เสนอแนะว่า “นักศึกษา (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่) ได้รับข้อมูลข่าวสาร ด้านสุขภาพจากสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด ดังนั้นมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญ และใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ข้อมูลที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลเข้าถึงนักศึกษาได้มากที่สุด” วิธีการเหล่านี้จะสามารถทำให้นักศึกษา และบุคลากรของมหาวิทยาลัยได้รับข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องมากยิ่งขึ้น และสามารถจูงใจให้นักศึกษา และบุคลากรได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายมากขึ้นด้วย ซึ่งก็จะทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ชับเคลื่อนเดินหน้าไปอย่างสมบูรณ์

นอกจากนี้ในส่วนของหน่วยงานภายนอกที่ให้การสนับสนุนด้านงบประมาณให้แก่มหาวิทยาลัย ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้ยืนยันร่างยุทธศาสตร์ ให้มีการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ เพื่อแสดงความขอบคุณในการสนับสนุนด้านงบประมาณของหน่วยงานภายนอกอย่างชัดเจน และต่อเนื่อง (ค่า IC= 0.87) เน้นอนว่าองค์กรภายนอกโดยเฉพาะหน่วยงานภาคเอกชนที่เข้ามาให้การสนับสนุนกิจการต่างๆ ของมหาวิทยาลัยนั้นมีวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งคือ เพื่อการโฆษณา และประชาสัมพันธ์สินค้า ผลิตภัณฑ์ หรือการบริการขององค์กรให้แก่บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งมีจำนวนมาก และหลากหลายกลุ่ม รวมทั้งให้บุคคลภายนอกที่เข้ามาใช้บริการกิจกรรมการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยได้รู้จักสินค้า และผลิตภัณฑ์ และรับทราบการบริการของตน ดังนั้นเมื่อมหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนทางด้าน งบประมาณจากองค์กรเหล่านั้น มหาวิทยาลัยก็ควรจะต้องตอบแทนด้วยการจัดทำโฆษณา และประชาสัมพันธ์ เพื่อแสดงความขอบคุณแก่องค์กร นั้นๆ อย่างชัดเจน และต่อเนื่อง เพื่อว่ามหาวิทยาลัยจะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรเหล่านั้นอีกต่อไป จะเห็นได้ว่ายุทธศาสตร์นี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์หลักของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ. 2555 –2558) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์เพื่อรักษาระดับ ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเครือข่ายภายนอก องค์กรหน่วยงานท้องถิ่น หรือมูลนิธิ เพื่อร่วมกันทำงาน อย่างเกื้อกูล และพร้อมต่อการสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

อีกทั้งมหาวิทยาลัยจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์ และการรณรงค์โครงการ (ค่า IC= 0.75) และเพิ่มประสิทธิภาพระบบการดำเนินงานที่สามารถพัฒนารูปแบบของกิจกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น มีการปรับปรุงรูปแบบที่ทันสมัยอยู่เสมอ (ค่า IC= 0.75) เป็นที่น่าสังเกตว่ายุทธศาสตร์นี้ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคน ทั้งๆ ที่โดยปรกติแล้วองค์กรทุกองค์กรจะต้องมีหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบงานต่างๆ ทางด้าน

การประชาสัมพันธ์ในส่วนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์นั้น มหาวิทยาลัยได้แบ่งส่วนราชการของสำนักงานอธิการบดีออกเป็นกอง โดยในวิทยาเขตหาดใหญ่แบ่งออกเป็น 7 กอง และวิทยาเขตปัตตานี 2 กอง และให้กองกลางดูแลรับผิดชอบงานสารบรรณ งานประชาสัมพันธ์ งานการประชุม งานประสานงาน งานเลขานุการ และงานสภาอาจารย์ อีกทั้งในระดับคณะ ทุกคณะของมหาวิทยาลัยก็มีผู้รับผิดชอบ ด้านประชาสัมพันธ์ของคณะ และในการจัดโครงการต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ก็ได้มีการแต่งตั้งกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์ด้วยเสมอ อีกทั้งในการทำงาน เพื่อการประชาสัมพันธ์โครงการนั้น คณะกรรมการ ก็ต้องปรับปรุงรูปแบบการทำงานให้ทันสมัยอยู่เสมอ และพัฒนารูปแบบของกิจกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบการดำเนินงาน นอกจากนี้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ ก็สอดคล้องกับยุทธศาสตร์หลักของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (พ.ศ.2555 –2558) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารมหาวิทยาลัย และระบบวิทยาเขต ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอกที่กำหนดกลยุทธ์ให้มีการประสานหน่วยงานที่มีภารกิจด้านองค์กรสัมพันธ์ และประชาสัมพันธ์ภายในให้ทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ยุทธศาสตร์แต่งตั้งคณะกรรมการที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์ และการรณรงค์โครงการต่างๆ และการเพิ่มประสิทธิภาพระบบการดำเนินงานที่สามารถพัฒนารูปแบบของกิจกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นมีการปรับปรุงรูปแบบที่ทันสมัยอยู่เสมอจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

นอกเหนือจากยุทธศาสตร์ด้านการประชาสัมพันธ์แล้ว กำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ ถือเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic management) (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539, Certo & Peter, 1991) และการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (Results based management) เพราะการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ นโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ เป็นการออกแบบ และจัดวางทิศทาง และเป้าหมายของโครงการให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และบริบทขององค์กร เพื่อให้สามารถกำหนดกรอบการดำเนินโครงการ และกิจกรรม ต่างๆ หรือข้อกำหนดที่ต้องดำเนินการ และเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสม และนำไปปฏิบัติได้สอดคล้องกับ ทิศทาง นโยบาย และแผนที่กำหนดไว้ เพื่อให้งานประสบความสำเร็จหรือเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กร อันจะนำไปสู่ประสิทธิภาพการดำเนินงานของหน่วยงาน (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั บ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548; ช่วงโชติ พันธุ์เวช, 2554) ดังนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยต้อง ดำเนินการร่างยุทธศาสตร์ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ เพื่อขับเคลื่อนโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายต่อไป

2.5. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย
สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านการกำหนดนโยบาย
แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ

สำหรับร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย
สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทาง
การส่งเสริมสุขภาพนั้น ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับยุทธศาสตร์ โครงการต่างๆ ด้านส่งเสริม
สุขภาพควรปฏิบัติได้จริง และเห็นผล (ค่า IC= 1) ทั้งนี้หากโครงการสามารถปฏิบัติ ได้จริง และเห็นผล
ชัดเจนเป็นรูปธรรม ก็จะทำให้ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมโครงการนำไป
ปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะส่งผลให้สุขภาพดีขึ้นตามมา ก็แสดงว่าโครงการนั้นประสบผลสำเร็จ
ได้อย่างแท้จริง เมื่อผู้เข้าร่วมโครงการเห็นถึงผลดีของการเข้าร่วมโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นแล้ว
ก็จะสามารถถ่ายทอด หรือประชาสัมพันธ์โครงการนั้นๆ ให้แก่บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัย
คนอื่น ๆ ต่อไปได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้บริหารทุกคนก็ได้ยืนยันยุทธศาสตร์ กำหนดนโยบายชัดเจนให้
บุคลากร และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้เห็นคุณค่าของการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้วย
วิธีการที่หลากหลาย และผ่านสื่อหลายช่องทาง เช่น แผ่นพับ เสียงตามสาย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์
ตัวหนังสือวิ่ง เว็บไซต์ e-mail, social media ต่างๆ (Facebook, line) เป็นต้น (ค่า IC= 1)
เป็นที่ทราบกันดีว่าปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการออกกำลังกายของคนเราคือ แรงจูงใจในการออกกำลังกาย
(Ronda, Van Assema & Brug, 2001) คนที่ขาดแรงจูงใจในการออกกำลังกายส่วนหนึ่งอาจจะเป็น
เพราะไม่รู้ และไม่เข้าใจในประโยชน์ และคุณค่าของการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย
ส่วนบางคนอาจจะรับรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายแต่ไม่ชอบปฏิบัติ เช่นเดียวกับบริบทของ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จากการวิเคราะห์ห้องค์กร (SWOT Analysis) ของสภาพปัจจุบันของ
การส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และการศึกษาปัญหาการพัฒนา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ด้านต่าง ๆ
พบว่ามหาวิทยาลัยมีจุดด้อย (Weaknesses) อุปสรรค (Threats) และปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ
นักศึกษา และบุคลากรจำนวนน้อยมากที่เห็นคุณค่า และให้ความสำคัญกับการออกกำลังกายที่มีนิสัยรัก
การออกกำลังกายอย่างจริงจัง และทำเป็นนิสัย อีกทั้งมหาวิทยาลัยก็ไม่มีกิจกรรม และประชาสัมพันธ์
ให้นักศึกษา เจ้าหน้าที่ และบุคลากรของมหาวิทยาลัยได้ตระหนัก และเห็นถึงคุณค่าของการออกกำลังกาย
อย่างจริงจัง ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยรณรงค์ให้บุคลากร และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้เห็นคุณค่าของ
การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ด้วยวิธีการที่หลากหลาย และผ่านสื่อหลายช่องทาง เช่น
แผ่นพับ รายการเสียงตามสาย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ตัวหนังสือวิ่ง เว็บไซต์ e-mail, social media
ต่างๆ (Facebook, line) ก็อาจจะทำให้บุคลากร และนักศึกษามีแรงจูงใจในการออกกำลังกายมากขึ้น

ดังที่ Ronda, Van Assema และ Brug (2001) ได้กล่าวไว้ว่า การเพิ่มความตระหนักในการออกกำลังกายของคนเราจะสามารถช่วยสร้างแรงจูงใจให้คนออกกำลังกายมากขึ้น ซึ่งจะทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายสามารถขับเคลื่อนไปได้ดี และประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นได้

ในขณะที่เดียวกันผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยอมนำยุทธศาสตร์ต่อไปในระดับรองลงมา คือ รวบรวมวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ปัญหา อุปสรรคต่างๆ ของโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้ดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน (ค่า IC= 0.87) ทั้งนี้ตามแนวคิดการบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic management) (ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2539, Certo & Peter, 1991) และการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ การวิเคราะห์ SWOT เพื่อศึกษาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ปัญหา และอุปสรรคของโครงการ ถือว่าเป็นขั้นตอนพื้นฐานในการวางแผนยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะทำให้การวิเคราะห์ครอบคลุมขอบเขตของปัจจัยในมิติกว้าง เพราะต้องวิเคราะห์ทั้งสภาพแวดล้อมภายใน และภายนอกขององค์กร ทำให้ได้นำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการกำหนดทิศทางหรือเป้าหมาย วิสัยทัศน์ และกลยุทธ์ การบริหารจัดการ และการดำเนินการโครงการต่างๆ ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยยึดพื้นฐานของจุดแข็งขององค์กรและการแสวงหาประโยชน์จากโอกาสทางสภาพแวดล้อม เพื่อมุ่งเอาชนะอุปสรรคทางสภาพแวดล้อมหรือลดจุดอ่อนขององค์กรให้มน้อยที่สุด ได้รวมทั้งยังทำให้ได้ข้อมูล และแนวทางเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา และอุปสรรคที่มีต่อการดำเนินการโครงการ (สมยศ นาวิการ, 2537) เมื่อมหาวิทยาลัยทราบถึงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ของการดำเนินการโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว มหาวิทยาลัยก็สามารถดำเนินการยุทธศาสตร์ต่อไปคือ ให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการเสนอแนะ แสดงความคิดเห็นในการกำหนดนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ของโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย (ค่า IC= 0.87) และให้การสนับสนุนการจัดโครงการอย่างจริงจัง ไม่มีผลประโยชน์แอบแฝงหรือทับซ้อน โดยที่โครงการต้องมุ่งเน้นไปยังกลุ่มเป้าหมายที่องค์กรดูแลอย่างชัดเจน โดยเน้นที่นักศึกษา และบุคลากรภายในก่อน (ค่า IC= 0.87) ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าการจัดการเชิงยุทธศาสตร์เป็นการบริหารจัดการองค์กรที่มีกระบวนการทำงานอย่างต่อเนื่อง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ ในการปรับปรุงคุณภาพทั่วไปทั้งองค์กร กระบวนการยุทธศาสตร์ประกอบด้วยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ทั้งภายใน และภายนอกขององค์กร การกำหนดยุทธศาสตร์ การนำยุทธศาสตร์ลงสู่การปฏิบัติงาน และการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงาน ในขั้นตอนของการกำหนดยุทธศาสตร์หรือการวางแผน ยุทธศาสตร์นั้นองค์กรจะต้องเปิดโอกาสให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ด้วยเสมอจึงจะถือว่าเป็นกระบวนการที่สมบูรณ์ และสอดคล้องตามหลักการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และหลักการพัฒนา

มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพตามแนวคิดของ Dooris (2001) ที่ย้ำว่าในการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพจะต้องอยู่ภายในกรอบของระบบคุณค่าทางสังคม และวัฒนธรรมองค์กรด้านการมีส่วนร่วม (Participation) ความเสมอภาคของทุกฝ่าย และทุกคน (Equity) การร่วมใจ และมีข้อผูกพันร่วมกันทุกฝ่าย (Consensus) จากการศึกษาที่บุคลากรทุกฝ่ายของมหาวิทยาลัยได้เข้าร่วมเป็นผู้คิด วิเคราะห์ใช้เหตุผล อภิปรายแลกเปลี่ยน และนำไปสู่การตัดสินใจในการกำหนดภารกิจ วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์ของกลุ่มก็จะทำให้บุคลากรทุกฝ่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของในแผนกลยุทธ์ และเกิดความผูกพันต่อการนำแผนกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติมากยิ่งขึ้น (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั๊บ และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548; พันัส พงษ์สุนันท์, 2550) อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวได้รับการยืนยันจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยไม่ทุกคน ทั้งๆ ที่จากการวิเคราะห์ห้องกร (SWOT Analysis) ของสภาพปัจจุบันของการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และการศึกษาปัญหาการพัฒนาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ด้านต่างๆ พบว่ามหาวิทยาลัยมีจุดเด่น (Strengths) ด้านการวางแผน คือ มหาวิทยาลัยมีการประชุมวางแผน และการจัดทำแผนจัดโครงการสุขภาพตลอดปี ได้มีการวางแผน และกำหนดนโยบายการพัฒนาทางด้านการกีฬา และเน้นการส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา และบุคลากรในทุกๆ หน่วยงาน อีกทั้งผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาให้ความสำคัญกับการวางแผนการส่งเสริมสุขภาพ และการพัฒนาด้านการออกกำลังกายมากขึ้น และมีความตระหนักที่จะให้โครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้เกิดขึ้นจริงอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น ดังนั้นเมื่อยุทธศาสตร์ดังกล่าวถือเป็นจุดแข็งของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยก็ต้องดำเนินการยุทธศาสตร์นี้ต่อไปเพื่อให้การพัฒนาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย สามารถขับเคลื่อนไปได้ดี และประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้เพื่อให้นักศึกษา และบุคลากรเข้าร่วมโครงการ และกิจกรรมการออกกำลังกายมากขึ้น มหาวิทยาลัยควรอนุญาตให้คนในครอบครัวของบุคลากร และนักศึกษาใช้บริการสถานที่ และอุปกรณ์กีฬา และการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยด้วย เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ออกกำลังกาย เป็นครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ (ค่า IC= 0.87) ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อ การออกกำลังกายของเรา หากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง และคนในครอบครัวออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และนำลูกหลานไปออกกำลังกายกับตัวเองด้วยทุกครั้ง ก็จะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ศึกษา ทำให้นักศึกษาได้ซึมซับความรู้สึกที่ดีต่อการออกกำลังกาย และมีแรงจูงใจในการออกกำลังกายมากขึ้น ดังผลการวิจัย ของอุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทร์แย้ม (2557) ที่พบว่า การได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลต่างๆ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพในทางบวก นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ส่วนใหญ่ได้รับ

คำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลต่างๆ อาทิเช่น ครอบครัว เพื่อน คนรัก ทำให้นักศึกษาสนใจ และใส่ใจสุขภาพมากขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยจำนวนมากที่พบว่าการสนับสนุนทางสังคม รวมถึงการสนับสนุนจากคนในครอบครัว และคนรู้จักมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การออกกำลังกายอย่างมีนัยสำคัญ (ปริญา ดาสา, 2544; คำรณ ธนาธร, 2537; ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, 2549; ชื่น ศิริรักษ์, 2547; กมลชนก ทองเอียด, 2548; ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, 2549; สุรรัตน์ รงเรือง และสมเกียรติ สุขนันตพงศ์, 2554) ด้วยเหตุนี้การอนุญาตให้คนในครอบครัวของบุคลากร และ นักศึกษามาใช้บริการสถานที่ และอุปกรณ์กีฬา และการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยด้วย ก็จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสร้างแรงจูงใจในออกกำลังกาย และกระตุ้นหรือส่งเสริม ให้บุคลากร และ นักศึกษาได้ออกกำลังกายมากขึ้นได้

อีกทั้งมหาวิทยาลัยควรจะดำเนินการยุทธศาสตร์ ส่งเสริม และสนับสนุนการศึกษา วิจัยเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี (ค่า IC= 0.87) ดังได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่จะพัฒนาให้เป็น มหาวิทยาลัยวิจัยชั้นนำของประเทศ มหาวิทยาลัยจึงให้การสนับสนุนงบประมาณเพื่อการวิจัยจำนวนมากในแต่ละปี การที่มหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนงบประมาณเพื่อการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดีอย่างต่อเนื่องนี้สอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ที่ 2 ภารกิจที่เชื่อมโยงเป็นระบบที่ทรงประสิทธิภาพ ด้านการวิจัย และบัณฑิตศึกษา ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ระหว่างปี 2555- 2558 ซึ่งประกอบด้วยกลยุทธ์ จัดการระบบเครือข่ายวิจัยหรือกลุ่มวิจัยภายในที่เป็นยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยให้มุ่งสู่ความเป็นเลิศ ระดับชาติ และนานาชาติโดยปรับทิศทางการวิจัยให้เน้นหนักเชิงบูรณาการ และให้การสนับสนุน งบประมาณแบบหวังผล ชับเคลื่อนเครือข่ายวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ และ สร้างระบบสนับสนุนให้มีการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในระดับนานาชาติมากขึ้นรวมทั้งการใช้ประโยชน์ และ สนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถของนักวิจัยทุกระดับให้มีศักยภาพสูงรองรับการเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย ดังนั้นยุทธศาสตร์นี้ก็จะเป็แนวทางหนึ่งที่ทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็น มหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายสามารถเดินหน้าไปได้อย่างสมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพได้

จากการวิเคราะห์องค์กร (SWOT analysis) สภาพปัจจุบันของการส่งเสริม การออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และการศึกษาปัญหาการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้านต่าง ๆ ที่พบว่ามหาวิทยาลัยมีจุดด้อย (Weaknesses) อุปสรรค (Threats) และปัญหาด้านการปรับเปลี่ยน พฤติกรรมของบุคลากร และนักศึกษา หลายประการ อาทิเช่น วัฒนธรรมขององค์กรยังขาดการให้ ความสำคัญแก่การสร้างเสริมสุขภาพ บุคลากร และนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญกับ

การออกกำลังกาย และไม่มีความรู้สึกตระหนักหรือผูกพันกับคำว่าส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายมากนัก จึงไม่นิยมออกกำลังกาย และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมค่อนข้างยาก และขาดผู้นำที่มีคุณภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคลากร และนักศึกษาให้หันมาออกกำลังกาย เป็นต้น ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยจึงต้องร่างยุทธศาสตร์ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ ให้สอดคล้องกับปัญหาดังกล่าว โดยกำหนดให้ “การมีสุขภาพดี” เป็นวัฒนธรรมองค์กรอีกวัฒนธรรมหนึ่งควบคู่กับวัฒนธรรมคุณภาพของมหาวิทยาลัย (ค่า IC = 0.75) ทั้งนี้ในการบริหารจัดการศึกษาตามแนวทางการพัฒนาระบบราชการที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และมีเป้าหมายสำคัญ คือ คุณภาพมาตรฐาน และความพึงพอใจของผู้รับบริการหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนั้น กระบวนการแรกที่องค์กรต้องดำเนินการคือ การพัฒนากระบวนการทัศน ค่านิยม และวัฒนธรรมการทำงานของบุคลากร การปรับเปลี่ยนกระบวนการ และวิธีการทำงาน (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ดังนั้นเพื่อการพัฒนาองค์กรให้เจริญก้าวหน้า และก้าวไปในจุดที่เหมาะสมอย่างยั่งยืน องค์กรจึงควรกำหนดวัฒนธรรมองค์กร (Organization culture) ไว้ให้ชัดเจน เพื่อให้คนในองค์กรได้ยึดถือหรือยึดเหนี่ยวเป็นกรอบกำหนดการทำงาน การกระทำ และพฤติกรรม และเป็นแนวปฏิบัติร่วมกัน อันจะช่วยเสริมสร้าง และกระตุ้นให้คนในองค์กรมีพฤติกรรมที่สอดคล้องเหมาะสม และทำให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ก็จะต้องส่งเสริม วัฒนธรรม และกระตุ้นให้บุคลากรทุกคนของมหาวิทยาลัยมีจิตสำนึกในการร่วมสร้างวัฒนธรรมองค์กร “การมีสุขภาพดี” ที่ดีให้เกิดขึ้นภายในองค์กรให้ได้อย่างแท้จริงควบคู่ไปกับวัฒนธรรมองค์กรที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยอาจจะจัดให้มีวันสุขภาพของมหาวิทยาลัยให้บุคลากร และนักศึกษาร่วมกันออกกำลังกาย (ค่า IC = 0.75) เพื่อการรณรงค์เชิญชวนให้บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้ทราบข้อมูล หรือเรียนรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพที่ดี รวมทั้งอาจจะเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถจูงใจกลุ่มคนที่ยังไม่ได้ออกกำลังกายอย่างจริงจังให้ได้มีโอกาสเข้าใจถึงเป้าหมายที่ชัดเจนของการจัดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ได้รับรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย และหันมาออกกำลังกายเพิ่มมากขึ้นได้ เพื่อให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายขับเคลื่อนไปได้อย่างยั่งยืน

เช่นเดียวกันนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็ต้องให้ผู้มีส่วนได้เสียได้มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนดำเนินการ และนโยบายการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย (ค่า IC = 0.75) ในการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการบริหารจัดการตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และตามหลักการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพตามแนวคิดของ Dooris (2001) ที่เน้นย้ำว่าในการพัฒนามหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพจะต้องอยู่ภายในกรอบของระบบคุณค่าทางสังคม และวัฒนธรรมองค์กรด้านการมีส่วนร่วม

(Participation) ความเสมอภาคของทุกฝ่าย และทุกคน (Equity) การร่วมใจ และมีข้อผูกพันร่วมกันทุกฝ่าย (consensus) การที่องค์กรเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการบริหารจัดการใดๆ ทั้งทางตรง และทางอ้อม ก็จะสามารถทำให้การบริหารงาน และการดำเนินการประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้ เพราะจะทำให้บุคลากรทุกฝ่ายเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของในแผนกลยุทธ์ และเกิดความผูกพันต่อการนำแผนกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติมากยิ่งขึ้น (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548; พันัส พงศ์สุนันท์, 2550) เช่นเดียวกันนี้หากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งหมายถึงนักศึกษา และบุคลากรทั้งสายวิชาการ และสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยได้มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนดำเนินการ และนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ก็จะทำให้มหาวิทยาลัยได้ทราบถึงความสนใจ และความต้องการที่แท้จริงของประชาคมมหาวิทยาลัยในภาพรวมทั้งหมด ซึ่งจะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถจัดกิจกรรมต่างๆ ได้สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของคนส่วนใหญ่ ซึ่งจะสามารถทำให้จำนวนของผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการต่างๆ เพิ่มมากขึ้นได้

อีกทั้งมหาวิทยาลัยต้องกำหนดนโยบาย และแผนปฏิบัติการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายที่ชัดเจน เพื่อให้บุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนได้ตื่นตัวในการออกกำลังกาย และการดูแลสุขภาพ และมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว (ค่า IC= 0.75) ดังงานวิจัยของ อุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทร์แย้ม (2557) ที่ได้ยืนยันว่าการมีนโยบายส่งเสริม สุขภาพที่ชัดเจนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยในแผนการดำเนินการ และนโยบายนั้นก็จะต้องกำหนดเป้าหมาย และตัวชี้วัดให้ชัดเจนในโครงการกิจกรรมออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ (ค่า IC= 0.75) ตามแนวคิดพื้นฐานของการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการในปัจจุบัน คือ การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Results based management) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงผล การปฏิบัติงานขององค์กรให้ดีขึ้น การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์นี้ คือ การบริหารที่เน้นผลสัมฤทธิ์ (Results) ของการดำเนินงาน โดยมีตัวชี้วัดผล (Indicators) ที่เป็นรูปธรรม เพราะการกำหนดเป้าหมาย และตัวชี้วัดที่ชัดเจนจะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถประเมินผลโครงการกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นได้อย่างถูกต้อง และแม่นยำว่าโครงการนั้นๆ ได้ดำเนินการโดยการใช้ทรัพยากรอย่าง ประหยัด (Economy) มีประสิทธิภาพ (Efficiency) และสามารถทำให้ได้ผลงานบรรลุตามเป้าหมายขององค์การ (Effectiveness) อย่างแท้จริง (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) อีกทั้งมหาวิทยาลัยจะต้องกำหนดวัน เวลา สถานที่ในการออกกำลังกายไว้ในแผนการดำเนินงานอย่างชัดเจน (ค่า IC= 0.75) เพื่อให้ทุกคนที่สนใจกิจกรรมการออกกำลังกายได้เข้าใจถึงประโยชน์ และข้อดีของการออกกำลังกายได้มากขึ้น และสามารถวางแผนการเข้าร่วมโครงการล่วงหน้าได้

2.6. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านการบริหาร และการ จัดการ

เมื่อมีการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพเรียบร้อยแล้ว กระบวนการของการร่างยุทธศาสตร์ที่สำคัญอีกกระบวนการหนึ่งคือ การบริหาร และการจัดการ งานวิจัยครั้งนี้พบว่าร่างยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัย สร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้านการบริหาร และการจัดการ ที่ผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับ มีดังนี้ ต้องรณรงค์ให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นประโยชน์ และคุณค่าของการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายอย่างเป็นรูปธรรม (ค่า IC= 1) รณรงค์ให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นความจำเป็นในการต้องเข้าร่วมการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย (ค่า IC= 1) ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าการรับรู้ถึงคุณค่า และประโยชน์ของการออกกำลังกาย นอกจากจะช่วยสร้าง ทักษะที่ดีต่อการออกกำลังกายแล้ว (Ronda, Van Assema & Brug, 2001) ยังเป็นแรงจูงใจอย่าง หนึ่งที่สามารถส่งผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของคนเราเป็นอย่างมาก (คำธณ ธนาธร, 2537; ชื่น ศิริรักษ์, 2547; ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, 2549; สุริรัตน์ รงเรือง และสมเกียรติ สุขนันทพงศ์, 2554; Brownson, Baker, Housemann, Brennan & Bacak, 2001; Ronda, Van Assema & Brug, 2001; Lee, Blake & Lloyd, 2010) และสามารถทำให้คนเราปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของ ตนเองได้ ดังงานวิจัยของอุบลรัตน์ สารวิโรจน์ และกานดา จันทร์แย้ม (2557) ที่ได้พบว่านักศึกษา ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่รู้ว่าตนเองมีสุขภาพร่างกายอย่างไร และ การรับรู้ถึงประโยชน์ของการส่งเสริมสุขภาพ คือการรับรู้ถึงผลดีของการรักษาสุขภาพ ทำให้นักศึกษา สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพไปในเชิงบวกได้ ด้วยเหตุนี้เมื่อมหาวิทยาลัยสามารถทำให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นคุณค่า และประโยชน์ของการออกกำลังกายได้ก็จะสามารถทำให้นักศึกษา และ บุคลากรเข้าร่วมการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายมากยิ่งขึ้น ดังที่ Ronda, Van Assema และ Brug (2001: 312) ได้ยืนยันว่าการพัฒนาการตระหนักรู้ในการออกกำลังกายเป็นขั้นตอนแรกของการลงมือปฏิบัติการออกกำลังกายอย่างจริงจัง

และวิธีการหนึ่งที่จะสามารถโน้มน้าวใจให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นว่าการออกกำลังกายมีประโยชน์ต่อสุขภาพอย่างยิ่ง และเข้าร่วมโครงการ ต่างๆ ทางด้านการส่งเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกายมากยิ่งขึ้นก็คือ ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเป็นแบบอย่างที่ดีของการรณรงค์ การออกกำลังกาย (ค่า IC= 1) ทั้งนี้ผู้บริหารถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากอีก อย่างหนึ่งในการบริหารจัดการองค์กร เพื่อให้สมาชิกขององค์กรร่วมกันปฏิบัติตามแนวทาง และค่านิยมขององค์กร และ เพื่อสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เข้มแข็งนั้น ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยจะต้องให้การสนับสนุน

ที่ดีอย่างต่อเนื่อง และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่สมาชิกในองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรินทร์า ดวงดารา (2549) ที่พบว่า การให้การสนับสนุน และการเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้บริหารหรือ ผู้บังคับบัญชามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อการส่งเสริมการออกกำลังกายของบุคลากรพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ดังที่ Lee, Blake และ Lloyd (2010) ได้ยืนยันว่าการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจ ในการบริหารระดับสูงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีต่อความสำเร็จของการพัฒนาการมีสุขภาพที่ดี และ พันัส พฤษสุนันท์ (2550: 4) ได้เสนอไว้ว่าการบริหารจัดการสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ นั้นต้องเริ่มจากการสร้างความเข้าใจกับผู้บริหารซึ่งถือว่าเป็นผู้กำหนดนโยบายของมหาวิทยาลัย ในการที่จะดำเนินการต่างๆ เพื่อสนับสนุนโครงการดังกล่าว ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ต้องการรณรงค์ส่งเสริมให้บุคลากร และนักศึกษาได้เห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย และ ปฏิบัติอย่างจริงจัง และสม่ำเสมอ ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยก็ต้องเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญ รวมทั้งเห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกายก่อน โดยการริเริ่ม และออกกำลังกาย อย่างสม่ำเสมอ และเคร่งครัดด้วย เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักศึกษา และบุคลากรในมหาวิทยาลัย อีกทั้งผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคนยอมรับร่างยุทธศาสตร์ มีระบบ และ กลไกในการสร้างความร่วมมือของนักศึกษา และบุคลากรที่เป็นรูปธรรม และชัดเจน (ค่า IC= 1) และ ส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายของนักศึกษา และบุคลากรในการดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกาย (ค่า IC= 1) ตามแนวคิดหลักของการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ ของการพัฒนาาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมซึ่งยึดหลักของการมีส่วนร่วมของทุกคนในองค์กรนั้น สิ่งสำคัญที่จะทำให้การบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมนี้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้ก็คือ ความร่วมมือร่วมใจจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องนั่นเอง (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และ ประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ดังนั้นเพื่อให้นักศึกษา และบุคลากรได้ร่วมกันขับเคลื่อนการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย มหาวิทยาลัยก็ต้องมีระบบกลไกที่เป็นรูปธรรม และชัดเจน เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษา และบุคลากรได้ ร่วมสร้างเครือข่าย และร่วมกันดำเนินการโครงการต่างๆ เมื่อทุกคนได้มีส่วนร่วมลงมือทำด้วยตัวเอง ก็จะทำให้ทุกคนรู้สึกเห็นคุณค่าของกิจกรรม และรู้สึกผูกพัน ทำให้ทุกคนเกิดความสมัครสมานสามัคคี และหันมาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันมากขึ้น

นอกจากยุทธศาสตร์ส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายของนักศึกษา และบุคลากรใน การดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายแล้ว ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคน ยอมรับร่างยุทธศาสตร์ สนับสนุน และส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยสร้างภาคีเครือข่าย ร่วมกับองค์กร ส่งเสริมสุขภาพทั้งภาครัฐ และเอกชน (ค่า IC= 1) อย่างเป็นรูปธรรม สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ พันัส พฤษสุนันท์ (2550: 4) ที่ได้เสนอไว้ว่าการบริหารจัดการสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริม สุขภาพนั้นมหาวิทยาลัยควรมีการพัฒนาเชื่อมโยงกับบริบทอื่น ๆ และชุมชน โดยการค้นหาภาคีร่วม

ทำงานจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งใน และนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งถือเป็นจุดเน้นหลักด้านหนึ่งที่สำคัญ นอกเหนือจากการสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการส่งเสริมสุขภาพ และการบูรณาการเรื่องสุขภาพ กับกิจกรรมทุกอย่างของมหาวิทยาลัย จะเห็นได้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปี 2555-2558 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์คือ รักษาระดับความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเครือข่าย ภายนอก องค์กรหน่วยงานท้องถิ่น หรือมูลนิธิ เพื่อร่วมกันทำงานอย่างเกื้อกูล และพร้อมต่อการ สนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย โดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ กระตุ้นให้เกิดความร่วมมือแบบ ยั่งยืนระหว่างมหาวิทยาลัยกับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่น หรือมูลนิธิ และเสาะแสวงหาโจทย์วิจัยจาก ชุมชน (กองแผนงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าปัจจุบันมหาวิทยาลัย ได้รับการสนับสนุน และส่งเสริมจากองค์กรภาครัฐ และเอกชนหลายแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กร ที่เป็นผู้รับผิดชอบ ดูแล หรือให้การสนับสนุนทางด้านการสร้างเสริมสุขภาพ และการส่งเสริม การออกกำลังกายของประชาชนในประเทศ อาทิเช่น กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานกองทุน สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาต่างๆ ทั้งในระดับจังหวัด และ ระดับประเทศ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นทั้งในระดับจังหวัด เทศบาล และตำบล เป็นต้น และ ในปี พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยก็ได้เป็นภาคีเครือข่ายของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริม สุขภาพ (สสส.) โดยเข้าร่วมโครงการพัฒนาศักยภาพสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพที่ ยึดหลักกระบวนการ "การสร้างเสริมสุขภาพในแนวใหม่" เพื่อขับเคลื่อนกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ อย่างมีประสิทธิภาพให้นักศึกษา คณาจารย์ และบุคลากร ทั้ง 5 วิทยาเขตได้มีสุขภาพดีถ้วนหน้า อย่างยั่งยืน (Health for all and sustainability) และได้จัดกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย ทั้งที่เป็น กิจกรรมรณรงค์ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์การสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย เพื่อให้บุคลากร เห็นความสำคัญของการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ การจัดโครงการอบรมการเล่นกีฬา และ หลักการออกกำลังกายที่ถูกต้อง และการเลือกชนิดกีฬาที่ออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสภาพ ร่างกายของแต่ละคน การจัดโครงการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ อีกทั้งได้มีการปรับปรุง สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกายเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามโครงการนี้ก็ไม่ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องทุกปี ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยต้องการ พัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายต่อไป มหาวิทยาลัยก็ต้องกำหนดให้การสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายของบุคลากร และนักศึกษาเป็นแผนกลยุทธ์ที่จะต้องขับเคลื่อนไปพร้อมกับ แผนกลยุทธ์อื่นๆ ทางด้านการจัดการเรียนสอน การวิจัย และการบริการวิชาการ และดำเนินการ ขอรับการสนับสนุน และส่งเสริมจากทั้งองค์กรส่งเสริมสุขภาพทั้งภาครัฐ และเอกชนอย่างต่อเนื่อง ต่อไป

เมื่อได้ดำเนินการโครงการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายต่างๆ ตามแผนที่ได้กำหนดไว้แล้ว มหาวิทยาลัยก็ต้องให้มีการติดตามผลการดำเนินการของโครงการ ส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายต่างๆ ทั้งระยะสั้น และระยะยาว (ค่า IC= 1) และมีระบบการติดตามความก้าวหน้า และประเมินผลในการนำแผนงานไปสู่การปฏิบัติ (ค่า IC= 0.87) ด้วยทฤษฎีศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของการบริหารจัดการคุณภาพ (Total Quality Management) ที่เชื่อว่าการบริหารจัดการกระบวนการในองค์กรให้มีประสิทธิภาพ องค์กรจะต้องมีกระบวนการตรวจสอบ ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ และกระบวนการปรับปรุงคุณภาพ โดยกระบวนการในการพัฒนาประสิทธิภาพ และคุณภาพของการดำเนินงานที่ได้รับ การนิยามมากคือ กระบวนการ PDCA (Plan-Do-Check-Act) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้น คือ วางแผน-ปฏิบัติ-ตรวจสอบ-ปรับปรุงการดำเนินกิจกรรม (ช่วงโชติ พันธุเวช, 2552) ในส่วนของ การตรวจสอบ (Check) นั้นเป็นกิจกรรมที่มีขึ้นเพื่อประเมินผลว่ามีการปฏิบัติงานตามแผนหรือไม่ มีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงานหรือไม่ ในการดำเนินงานใดๆ การติดตามการตรวจสอบ และการประเมินปัญหาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องกระทำควบคู่ไปกับการดำเนินงาน เพื่อจะได้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพของการดำเนินงานต่อไป ดังนั้นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพของงาน การดำเนินกิจกรรม PDCA อย่างเป็นระบบให้ครบวงจรอย่างต่อเนื่อง หมุนเวียนไปเรื่อยๆ ย่อมส่งผลให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ และมีคุณภาพเพิ่มขึ้นโดยตลอด นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ดังกล่าวก็สอดคล้องกับแนวคิดการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการที่ได้นำหลักการแนวคิดของการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ และเทคนิค Balanced scorecard มาประยุกต์ใช้ ซึ่งในการบริหารที่เน้นผลสัมฤทธิ์ (Results) นี้จะต้องมีตัวชี้วัดผล (Indicators) ที่เป็นรูปธรรม และประกอบด้วยเทคนิคการวัดผลการปฏิบัติงาน (Performance measurement) โดยใช้ตัวชี้วัด การปฏิบัติงานเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ การตรวจสอบผล การปฏิบัติงาน (Performance auditing) และการประเมินผลโครงการ (Project evaluation) (สนธิรักษ์ เทพธัญ, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) ดังนั้นเทคนิคเหล่านี้จัดเป็นกระบวนการรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ที่จะทำให้มหาวิทยาลัยได้ทราบข้อมูลที่ชัดเจนว่าโครงการที่ดำเนินการนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีประสิทธิภาพเพียงใด เป็นโครงการที่มีคุณค่ามากน้อยเพียงใด และคุ้มค่าต่อการดำเนินการต่อไปอีกหรือไม่ อีกทั้งยังทำให้ได้ทราบถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ส่งผลต่อการดำเนินการโครงการ ทราบถึงข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้เข้าร่วมโครงการ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยหรือผู้รับผิดชอบโครงการได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ในการบริหารโครงการ เพื่อหาทางแก้ไข ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนาการดำเนินการของโครงการ ให้ดี และมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้าร่วมโครงการมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2534; สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2544; เยาวดี รางชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2546)

ด้วยเหตุนี้ยุทธศาสตร์สนับสนุนการใช้ข้อมูลจากการติดตาม และประเมินผลในการพัฒนา และการปรับปรุงการบริหารงาน (ค่า IC= 0.87) จึงเป็นอีกยุทธศาสตร์หนึ่งที่จำเป็นที่มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการไปควบคู่กัน ยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดกระบวนการปรับปรุงวงจรคุณภาพ PDCA (Plan-Do-Check-Act) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ วางแผน-ปฏิบัติ-ตรวจสอบ-ปรับปรุงการดำเนินงานกิจกรรม ในส่วนของการปรับปรุง (Act) นั้น เป็นกิจกรรมที่มีขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากได้ทำการตรวจสอบแล้ว การปรับปรุงอาจเป็นการแก้ไขแบบเร่งด่วนเฉพาะหน้าหรือการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำรอยเดิม และข้อมูลที่ได้จากการปรับปรุงจะช่วยให้การวางแผนมีความสมบูรณ์ และมีคุณภาพเพิ่มขึ้นได้ด้วย ทั้งนี้การบริหารงานที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์จะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ หนึ่งในปัจจัยเหล่านั้นคือ ผู้บริหารระดับสูงต้องใช้ข้อมูลที่ได้รับจากผลการประเมินการปฏิบัติงานมาใช้ในการบริหารจัดการ มีการจัดทำระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงานด้วยการพัฒนาตัวชี้วัด และพัฒนาระบบข้อมูลอย่างต่อเนื่องให้ทันสมัย และสามารถใช้งานได้อย่างทันทั่วทั้งที่ (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหารายสุวรรณ, 2548)

นอกจากนี้ร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายด้านการบริหาร และการจัดการที่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยอมรับรองลงมาได้มีหน่วยงาน และบุคลากรที่จะรับผิดชอบการดำเนินโครงการ อย่างชัดเจน และเพียงพอ (ค่า IC= 0.87) ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าในการบริหารจัดการองค์กร ทุกองค์กร จะต้องมีการสร้างโครงสร้างขององค์กร (Organization structure) ที่ชัดเจน โดยมีการกำหนดภาระหน้าที่ และแบ่งงานกันทำตามสายงานของแต่ละฝ่าย เพื่อจะได้ร่วมกันทำงานจนบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายขององค์กร (Certo & Peter, 1991) และปัจจุบันมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ก็ได้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์ดังกล่าวไปแล้ว โดยได้สร้างศูนย์กีฬา และสุขภาพขึ้นที่วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับของมหาวิทยาลัย เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมกิจกรรมด้านการพัฒนาการกีฬา และส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ และดูแลอาคารสนามกีฬาของศูนย์กีฬาของมหาวิทยาลัยทั้งระบบ ตลอดจนทำหน้าที่ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาทั้งในวิทยาเขต และต่างวิทยาเขตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงานพัฒนากีฬา กองกิจการนักศึกษาให้ไปอยู่ภายใต้การบริหารงานของศูนย์พัฒนากีฬา และสุขภาพนี้ ดังนั้นศูนย์กีฬา และสุขภาพก็ต้องดำเนินการแบ่งภาระหน้าที่ให้แก่บุคลากรในการรับผิดชอบการดำเนินโครงการต่างๆ อย่างชัดเจน และเพียงพอ โดยจะต้องกำหนดภาระงานให้ชัดเจนว่าจะให้หน่วยงานใดหรือฝ่ายใด และบุคคลใดในฝ่ายนั้นเป็นผู้รับผิดชอบโครงการแต่ละโครงการตามแผนที่ได้กำหนดไว้ อีกทั้งหน่วยงานดังกล่าวก็ต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ส่งเสริมให้มีการบูรณาการให้นักศึกษา และบุคลากรจากทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในระดับนโยบาย แผนปฏิบัติการการดำเนินการโครงการ

และการติดตามประเมินผลการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย (ค่า IC= 0.87) และส่งเสริมความร่วมมือ และสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่าง ๆ จากภายนอก ทั้งภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำโครงการ และกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการ และสนับสนุนให้มีการใช้ทรัพยากรร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามเป้าหมายที่กำหนด (ค่า IC= 0.87) ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าหลักการหนึ่งที่สำคัญในการบริหารจัดการศึกษาตามแนวทางการพัฒนาระบบราชการ คือ หลักความร่วมมือ ทั้งนี้หากหน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย และแผนปฏิบัติการได้ส่งเสริมให้นักศึกษา และบุคลากรได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อยขององค์กรร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยน และแสดงความคิดเห็น เพื่อกำหนดเป้าประสงค์ นโยบาย และแผนการปฏิบัติงาน เพื่อการส่งเสริมการออกกำลังกายร่วมกัน และได้มีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล ก็จะเป็นการสร้างความรู้สึกร่วมกันเหมือนเป็นเจ้าของแผนงาน เกิดความผูกพันต่อการนำแผนกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ และผูกพันกับองค์กรมากยิ่งขึ้น (สมยศ นาวิการ, 2537; ทศพร ศิริสัมพันธ์, 2537; วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 2542; สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ซึ่งจะสามารถทำให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายต่างๆ ได้อย่างทั่วถึง และมีผู้เข้าร่วมโครงการมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังทำให้การขับเคลื่อนหรือดำเนินโครงการต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนักศึกษา และบุคลากรได้รับการสนับสนุน และส่งเสริมให้ได้มีความร่วมมือกับองค์กรหรือหน่วยงานอื่นๆ จากภายนอกมหาวิทยาลัยในการจัดโครงการ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการออกกำลังกายด้วยแล้ว นอกจากจะทำให้มหาวิทยาลัยได้มีโอกาสแลกเปลี่ยน การบริการกับองค์กรภายนอกที่เป็นเครือข่ายแล้ว ยังทำให้มหาวิทยาลัย และองค์กรจากภายนอกได้ใช้ ทรัพยากรร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัย ปี 2555-2558 ต่อไป

ทั้งนี้ และทั้งนี้มหาวิทยาลัยควรส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา และบุคลากรอย่างจริงจัง (ค่า IC= 0.87) ก่อน เพราะจะเห็นได้อย่างชัดเจนจากผลการวิเคราะห์ห้องคร (SWOT analysis) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รวมถึงศึกษาปัญหาการพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย ด้านต่างๆ พบว่าจุดด้อย (Weaknesses) อย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัย คือ ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยไม่สนใจ และไม่เข้าใจแนวทางในการพัฒนากีฬา และการส่งเสริมการออกกำลังกายมากเท่าที่ควร แต่มุ่งเน้นหรือให้ความสำคัญในการสนับสนุนแผนงาน หรือโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยหรือการเรียนการสอนมากกว่า ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงยุทธศาสตร์ต่างๆ ของแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ระหว่างปี 2555- 2558 ก็จะพบว่าในยุทธศาสตร์ ที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา และนักศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์คือ เพื่อสร้างบัณฑิตคุณภาพ ที่มีศักยภาพสูง มีสมรรถนะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 ในการเข้าสู่ตลาดงานสากลบนพื้นฐาน

แห่งคุณธรรม สำนึกสาธารณะ และภูมิใจกับความเป็นสงขลานครินทร์ และความเป็นไทย พบว่า ไม่มีกลยุทธ์ใดที่กล่าวถึงการส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของของนักศึกษาอย่างชัดเจน และเห็นเป็นรูปธรรม แต่มีการกล่าวถึงการพัฒนาทักษะการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอยู่บ้างในกลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอน และระบบการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 เพื่อเติมเต็มในการสื่อสาร การอยู่ร่วมกับผู้อื่น และดำรงอยู่ได้ในสถานการณ์โลกอนาคต และกลยุทธ์ที่ 8 จัดการการบ่มเพาะนักศึกษาอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางวิชาการ และพัฒนาระบบกิจกรรมนักศึกษาให้นักศึกษาสามารถสะท้อนภาวะผู้นำ ทักษะชีวิตตามคุณลักษณะบัณฑิต และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์คือ พัฒนาทรัพยากรบุคคล และกำกับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะบุคคลสายวิชาการทั้งมิติแผนอัตรากำลัง และแผนพัฒนาบุคลากรให้เน้นการมีศักยภาพพร้อมต่อการพัฒนา งานวิจัย บัณฑิตศึกษา และนานาชาติ (กองแผนงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555) และพบว่ามหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญหรือมียุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นการส่งเสริม และพัฒนา คุณภาพชีวิตของบุคลากร และนักศึกษาอยู่น้อยมาก ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจะทำหน้าที่เป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา และบุคลากร ดังที่ Pate และคณะ (2006 อ้างถึงใน Corbin & McKenzie, 2008) ได้ยืนยันว่าสถาบันการศึกษาเป็นสถานที่ที่สำคัญที่สุด และมีประสิทธิภาพมากที่สุดในการส่งเสริมการออกกำลังกาย และการสร้างเสริมสุขภาพอย่างยั่งยืน และสุพิตร สมานิต, อภิลักษณ์ เทียนทอง, วลัย ภัทโรภาส, บรรจบ ภิรมย์คำ และอำพร ศรียาภัย (2547) ได้เสนอแนะไว้ว่า นอกเหนือจากการทำภารกิจหลัก ด้านการเรียนการสอน การวิจัย และ การบริการวิชาการ การทำหน้าที่สร้างจิตสำนึก และส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ เพื่อส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา และบุคลากรก็ถือเป็นภารกิจหลักที่สำคัญเช่นกัน เพราะหากนักศึกษา และบุคลากรมีความอ่อนแอทางร่างกาย และจิตใจก็ย่อมส่งผลให้กระบวนการทางความคิด และสติปัญญาในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ก็ลดลง ด้วยเหตุนี้ หากมหาวิทยาลัยให้การสนับสนุน และส่งเสริมให้ทุกคนได้ออกกำลังกายถูกต้อง และเหมาะสมอย่างจริงจังให้มากขึ้น ก็จะช่วยให้นักศึกษา และบุคลากรมี สุขภาวะที่ดี สุขภาพร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคร้าย มีอารมณ์แจ่มใส ไม่มีภาวะเครียดทางอารมณ์ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นอันจะส่งผลให้นักศึกษาสามารถศึกษาเรียนรู้ได้ดี และบุคลากรสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และทำให้ การพัฒนามหาวิทยาลัยมีความก้าวหน้าต่อไปได้อย่างมีคุณภาพยิ่งขึ้น (วุฒิพงษ์ ปรมัตถากร, 2537; การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2540; ประเวศ วะสี, 2543; สมชาย ลีทองอิน, 2550; สุชาติ โสมประยูร, 2542ก; ประสาน พิทักษ์โกศล, 2546) ดังที่งานวิจัยของ Batt (2009) และของ Anderson, Quinn, Glanz, Ramirez, Kahwati, Johnson, Buchanan, และคณะ (2009) ยืนยันว่าการส่งเสริม และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากรในองค์กรโดย การสนับสนุนให้ออกกำลังกายอย่างจริงจังนี้

จะส่งผลที่ดีให้กับองค์กรในทุกๆระดับ ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การบริหารจัดการ ความสามารถในการผลิต และประสิทธิภาพของผลผลิตที่จะได้รับ เพราะจะช่วยให้ความสามารถในการทำงานของพนักงานดีขึ้น วัฒนธรรมภายในองค์กรดีขึ้น พนักงานมีความรู้สึกที่ดีต่อที่ทำงาน มีกำลังใจที่ดี ช่วยลดสภาวะการขาดงาน พัฒนาความร่วมมือในองค์กรให้ดีขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ของพนักงานและทีมงานดีขึ้น ลดอุบัติเหตุ และลดการบาดเจ็บที่เกิดจากการทำงาน และช่วยลดค่ารักษาพยาบาลขององค์กรได้

วิธีการหนึ่งที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สามารถดำเนินการได้เพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา และบุคลากรซึ่งเป็นสมาชิกขององค์กรทุกคนก็คือ ควรส่งเสริมให้นักศึกษาและบุคลากรได้เข้าร่วมอบรม สัมมนาเพื่อให้เห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย และโทษของการไม่ออกกำลังกาย (ค่า IC= 0.87) ทั้งนี้การส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรได้เข้าร่วมอบรมหรือสัมมนาเป็นกระบวนการหนึ่งของแนวคิดการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) ซึ่งมีหัวใจหลักสำคัญอย่างหนึ่งคือ เพื่อกระตุ้นให้บุคลากรเกิดการพัฒนาเสาะหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาใช้แลกเปลี่ยนกับสมาชิกคนอื่นๆ อยู่เสมอ (เชนสอ ขำดี, 2541; เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว, 2549) การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคลากร และนักศึกษาได้พัฒนาความรู้ และสามารถแลกเปลี่ยนกับสมาชิกคนอื่นๆ ได้ และเพื่อหาทางให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และทัศนคติที่มีต่อการออกกำลังกายของบุคลากร และนักศึกษา อันจะนำไปสู่การพัฒนาทางการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยทางการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยเกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (สมิต สัจฉกร, 2542; ถวิล มาตรฐาน, 2545; กมล ฉิมวงศ์, 2547; นุกูล แข่งดี, 2551) นอกจากเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่ดูแลรับผิดชอบโดยตรงทาง ด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยที่จะต้องพัฒนาตนเอง โดยการเข้าร่วมอบรมสัมมนาแล้ว มหาวิทยาลัยก็ควรส่งเสริมให้บุคลากร และนักศึกษาได้เข้าร่วมอบรมสัมมนาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้วย เพื่อให้ทุกคนได้เห็นประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย และได้ลงมือปฏิบัติกันอย่างจริงจังมากขึ้น โดยอาจจะจัดเป็นโครงการสัมมนา หรือโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการภายในมหาวิทยาลัย ที่ให้เจ้าหน้าที่ของศูนย์กีฬาหรืออาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญมาเป็นวิทยากรร่วมถ่ายทอดความรู้ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าที่ผ่านมาได้มีการจัดกิจกรรมประเภทดังกล่าวอยู่บ้างแล้ว เช่น การอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องการไต่เขายืด เพื่อการออกกำลังกาย เป็นต้น แต่โครงการดังกล่าวเหล่านี้ยังไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากนัก ดังนั้นเพื่อรณรงค์ให้ประชาคมสงขลานครินทร์ได้เห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย มหาวิทยาลัยก็จะต้องดำเนินการยุทธศาสตร์ ส่งเสริมให้นักศึกษา และบุคลากรได้เข้าร่วมอบรมสัมมนาเพื่อให้เห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย และโทษของการไม่ออกกำลังกายต่อไปอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ รวมทั้งมหาวิทยาลัยอาจจะจัดให้มี

การศึกษาดูงานจากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาปรับใช้ (ค่า IC = 0.75) อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกคน ทั้งนี้อาจเป็น เพราะมหาวิทยาลัยมีงบประมาณไม่เพียงพอสำหรับการสนับสนุนให้ดำเนินการ ผู้บริหารบางท่าน จึงไม่เห็นด้วยกับยุทธศาสตร์นี้ ทั้งนี้ และทั้งนี้ยุทธศาสตร์นี้ก็ถือว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับ จากผู้บริหารของมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการ เพราะการศึกษาดูงานเป็น การนำบุคลากรในองค์กรให้ไปศึกษาดูแบบอย่างที่ดีของหน่วยงานอื่นเพื่อจะนำมาพัฒนางาน และ ปรับปรุงรูปแบบการทำงานในองค์กรของตนเอง ซึ่งจัดว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้บุคลากร และ นักศึกษาได้มีความตระหนัก และเห็นความสำคัญของการพัฒนาองค์กรของตนเองได้มากขึ้นมีจิตวิญญาณ ในการทำงานเป็นทีม และทำให้วัฒนธรรมขององค์กรเข้มแข็งขึ้น (ถวิล มาตรฐาน, 2545; กมล ฉิมวงศ์, 2547; นกุล แขงดี, 2551) สอดคล้องกับหลักการการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของ การพัฒนาระบบราชการ ซึ่งได้นำหลักการแนวคิดของการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ และเทคนิค Balanced Scorecard มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงผลการปฏิบัติงานขององค์กร ให้ดีขึ้น เทคนิคการบริหารที่มุ่งผลสัมฤทธิ์นี้ประกอบด้วยเทคนิคที่สำคัญหลายประการ หนึ่งในเทคนิค เหล่านี้คือ การเทียบงาน (Benchmarking) ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาองค์กรทางลัดโดยศึกษาองค์กร ในสาขาเดียวกันที่ดีที่สุดแล้ววางแผนปฏิบัติงานให้ได้เหมือนองค์กรต้นแบบ แสวงหากระบวนการ การทำงานกับวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุด (Best practice) เพื่อปรับปรุง และพัฒนาองค์กร (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ดังนั้นยุทธศาสตร์การนำบุคลากร และ นักศึกษาไปศึกษาดูงานจากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาปรับใช้จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ให้ขอความร่วมมือจากสมาคมกีฬาต่าง ๆ เพื่อส่งบุคลากร และนักศึกษาไปร่วมฝึกทักษะด้านการกีฬา และการออกกำลังกายที่ถูกต้อง เพื่อจะได้สามารถ นำความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ประชาคมมหาวิทยาลัย หรือมาช่วยการดำเนินการโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป (ค่า IC = 0.75) ตามหลักการการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของ การพัฒนาระบบราชการ ซึ่งได้นำหลักการแนวคิดของการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ และเทคนิค Balanced scorecard มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงผลการปฏิบัติงานขององค์กร ให้ดีขึ้น ต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ การพัฒนาบุคลากร และองค์กรเพื่อให้เป็นองค์กร แห่งการเรียนรู้ (Learning organization) ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้การบริหารแบบมุ่ง ผลสัมฤทธิ์ประสบผลสำเร็จได้ (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหร่ายสุวรรณ, 2548) ดังนั้นการส่งบุคลากร และนักศึกษาไปร่วมฝึกทักษะด้านการกีฬา และการออกกำลังกาย จากสมาคมต่างๆ นี้ ก็เป็นการพัฒนาบุคลากรรูปแบบหนึ่ง นอกจากจะทำให้บุคลากรที่รับผิดชอบ ทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายหรือนักกีฬาที่เป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัยจะได้รับความรู้ และพัฒนาความสามารถของตนเอง เพื่อนำความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ประชาคมมหาวิทยาลัย หรือ

มาช่วยการดำเนินการโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไปได้แล้ว ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้แก่ นักศึกษาหรือบุคลากรคนอื่นๆ อีกด้วย อีกทั้งจะเห็นได้ว่าจริงๆ แล้วยุทธศาสตร์ดังกล่าวสอดคล้อง กับยุทธศาสตร์ด้านการสร้างองค์กรสัมพันธ์ และเครือข่ายภายนอก ของแผนพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2555-2558 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์เพื่อรักษาระดับความสัมพันธ์ อย่างใกล้ชิดกับเครือข่ายภายนอก องค์กรหน่วยงานท้องถิ่น หรือมูลนิธิ เพื่อร่วมกันทำงานอย่างเกื้อกูล และพร้อมต่อการสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ และทั้งนั้นถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าว นี้ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้บริหารทุกคนก็ตาม แต่ก็ถือว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการ ด้วย เช่นเดียวกันนี้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยยอมรับให้ดำเนินการยุทธศาสตร์มีการจัดการ แข่งขัน หรือการประกวดผลการดำเนินงานโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายในระดับวิทยาเขต คณะหรือวิทยาลัย ภาควิชาหรือสำนัก เพื่อกระตุ้นให้แต่ละหน่วยงานได้เข้าร่วมโครงการ (ค่า IC= 0.75) ทั้งนี้จะเห็นว่าการประกวดหรือการแข่งขันนั้นนอกจากจะทำให้ทุกคนได้พัฒนาความสามารถของตนเอง แล้ว ยังช่วยให้สมาชิกในทีมได้พัฒนามิตรภาพร่วมกัน ส่งเสริมการมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีวินัย มีมารยาท รู้จักเคารพกติกา และยอมรับความสามารถของคนอื่น และที่สำคัญที่สุดคือ ทำให้ทุก คนได้เรียนรู้สิ่งดีๆ จากผู้อื่นอีกด้วยดังนั้นยุทธศาสตร์นี้อาจจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริม ให้นักศึกษา และบุคลากรของมหาวิทยาลัยได้ร่วมมือร่วมใจกันคิดโครงการที่ดี ทำให้เกิดการเรียนรู้ ในระหว่างการดำเนินงานโครงการ ทำให้ทุกคนได้เห็นประโยชน์ของการออกกำลังกาย และ ตื่นตัวหันมาออกกำลังกายกันมากขึ้น อีกทั้งอาจจะทำให้จำนวนของผู้เข้าร่วมโครงการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านการส่งเสริม การออกกำลังกายเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

และยุทธศาสตร์สุดท้ายที่มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการอีกอย่างหนึ่งก็คือ มีระบบ การติดตาม กำกับ และดูแลการบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการส่งเสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกายทุกระดับ (ค่า IC= 0.75) การติดตาม กำกับ ดูแลการบริหารงานของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องนี้เป็นกระบวนการหนึ่งของการตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน (Performance auditing) ในเทคนิคการบริหารตามแนวคิดการบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบ ราชการที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (Results) ซึ่งเป็นการบริหารที่คำนึงถึงองค์ประกอบหลัก 3 ประการคือ ความประหยัด (Economy) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) และความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) กล่าวคือ องค์กรต้องติดตาม กำกับ และดูแลการบริหารงานว่าได้จัดทำทรัพยากร การบริหารมาอย่างประหยัดหรือไม่ บริหารทรัพยากรเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และ กระบวนการบริหารงานที่นำมาใช้นั้นได้ผลงานบรรลุเป้าหรือได้ผลลัพธ์ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือไม่เพียงไร (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพันธ์ สอนสลั และประสิทธิ์ สาหรัยสุวรรณ, 2548) ทั้งนี้ในการบริหารจัดการภายในองค์กรของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์นั้น ก็ได้มีระบบการ

ประเมินผลการทำงานของบุคลากร และหน่วยงานทุกหน่วยงานเพื่อติดตาม กำกับ และดูแล การบริหารงานของหน่วยงานต่างๆ อยู่แล้วอย่างชัดเจน ดังนั้นเมื่อมหาวิทยาลัยได้ก่อตั้งศูนย์กีฬา และสุขภาพขึ้นเพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมกิจกรรมด้านการพัฒนาการกีฬา และส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ มหาวิทยาลัยก็จะต้องใช้กระบวนการติดตาม กำกับ และดูแลการบริหารงานของหน่วยงานดังกล่าว ในทุกระดับเช่นเดียวกับหน่วยงานอื่นๆ เพื่อจะได้ทราบว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้นได้บริหารโครงการ อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ อย่างไร โครงการต่างๆ ดำเนินการเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ ประสพผลสัมฤทธิ์เพียงใด คຸ່ມคຸ່ມกับทรัพยากรที่ได้ลงทุนไปหรือไม่ มีอุปสรรคใดบ้างที่ทำให้ โครงการนั้นไม่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง เป็นต้น อันจะเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยหรือ ผู้รับผิดชอบหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ในการหาทางแก้ไข ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนาการบริหารงานองค์กรให้ดีขึ้น เพื่อจะได้ทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อทุกคนในมหาวิทยาลัย ต่อไป

กล่าวโดยสรุปถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวทั้งหมดนี้ได้รับการยอมรับจากผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยในระดับที่แตกต่างกัน บางยุทธศาสตร์ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารทุกคนของ มหาวิทยาลัย (ค่า IC= 1.0) ส่วนบางยุทธศาสตร์มีผู้บริหารบางท่านที่ไม่ยอมรับ (ค่า IC= 0.75 และ 0.87) แต่ก็ถือว่าร่างยุทธศาสตร์นี้ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารของมหาวิทยาลัยตามค่าความน่าเชื่อถือ ทางสถิติ มหาวิทยาลัย และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนโครงการพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ให้ประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืนต่อไป โดยยุทธศาสตร์นี้ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ และ ยุทธศาสตร์ ดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรทางการศึกษาในภาคใต้ที่มุ่งพัฒนาการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพให้ บุคลากรทุกภาคส่วนบนรากฐานของความสำเร็จอย่างยั่งยืน

พันธกิจ

1. พัฒนาการบริหารจัดการด้านการกีฬา และการออกกำลังกายอย่างเป็นระบบ โดยการมีส่วนร่วมของนักศึกษา บุคลากรฝ่ายวิชาการ ฝ่ายสนับสนุน และเจ้าหน้าที่ ทุกภาคส่วน
2. สร้างความตระหนักถึงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของบุคลากร ทุกภาคส่วนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
3. ดำเนินการพัฒนาประชากรของมหาวิทยาลัย สร้างองค์ความรู้วัฒนธรรม และ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการออกกำลังกายของประชากรในมหาวิทยาลัย

4. พัฒนาสุขภาพจิตชีวิตมีสุขให้กับบุคลากรมหาวิทยาลัย และชุมชนในสังคม ส่งเสริม และพัฒนาการออกกำลังกายให้เป็นวัฒนธรรม และวิถีชีวิตสำหรับประชากรของมหาวิทยาลัย

5. ส่งเสริม และสนับสนุนการพัฒนาผู้นำทางการกีฬา และการออกกำลังกายให้มีขีดความสามารถ และความรู้สูงขึ้น

ยุทธศาสตร์

1. ยุทธศาสตร์ด้านคน

1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา และการออกกำลังกาย ประกอบด้วย 13 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1) มหาวิทยาลัยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย

2) บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีคุณวุฒิทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาการออกกำลังกายการส่งเสริม และการดูแลสุขภาพ

3) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเป็นผู้ที่มีใจรักในการออกกำลังกาย และตระหนักถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการออกกำลังกาย

4) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีส่วนร่วมในการวางแผน ยุทธศาสตร์

5) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายนำเทคโนโลยีสารสนเทศ และวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการส่งเสริมการออกกำลังกาย

6) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนให้เพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง เช่นการอบรม สัมมนา ศึกษาดูงาน เป็นต้น

7) มีโครงสร้างการบริหารของบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกาย และมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน และสอดคล้องกับ+ ความสามารถของแต่ละคน

8) บุคลากรด้านการกีฬา และการออกกำลังกายมีความทุ่มเทในการทำงาน

9) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีประสบการณ์ทางด้าน การกีฬา และการออกกำลังกาย

10) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเป็นผู้ที่เข้าใจหลักการสร้าง เสริมสุขภาพ ด้านการออกกำลังกาย และสามารถถ่ายทอดความรู้ได้

11) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายเข้าใจในบทบาทหน้าที่ และ
 ขอบข่ายการทำงานของตนเอง

12) บุคลากรด้านการกีฬา และการออกกำลังกายทำงานเป็นทีม และใช้กระบวนการ
 การทำงานแบบมีส่วนร่วม

13) บุคลากรด้านส่งเสริมกีฬา และการออกกำลังกายมีความคิดสร้างสรรค์ใน
 การจัดทำโครงการต่างๆ และการประชาสัมพันธ์

1.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุน ประกอบด้วย
 10 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1) สร้างความตระหนักด้านการออกกำลังกาย และสุขภาพ ให้กับบุคลากรสาย
 วิชาการ และสายสนับสนุนทุกฝ่ายได้รับรู้อย่างต่อเนื่อง และจริงจังว่า “หากอยากมีสุขภาพดี..ก็ต้องทำ
 เอง” หรือ “สุขภาพที่ดีไม่มีขาย”

2) ให้บุคลากรทั้งสายวิชาการ และสายสนับสนุนที่มีความรู้หรือเชี่ยวชาญด้าน
 การส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายมาร่วมวางแผน

3) จัดทำโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย น่าสนใจ และสามารถปฏิบัติ
 ได้อย่างเป็นรูปธรรม และสามารถกระทำได้อย่างต่อเนื่อง โดยบุคลากรทุกภาคส่วนสามารถเข้ามามี
 ส่วนร่วมในกิจกรรมได้สะดวก และสม่ำเสมอ

4) สำรวจความต้องการ ความจำเป็นเกี่ยวกับปัญหาด้านสุขภาพ เพื่อเป็นข้อมูล
 ในการปลูกกระแสความสนใจด้านการออกกำลังกายของบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุน

5) จัดโครงการต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายโดยเน้น
 การมีส่วนร่วมของบุคลากรในมหาวิทยาลัย

6) จัดระบบ และกลไกในการสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย

7) เปิดโอกาสหรือสนับสนุนให้บุคลากรเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬา และ
 การส่งเสริมการออกกำลังกายในสถานบันเครือข่ายทั้งใน และต่างประเทศ

8) จัดอบรม สัมมนา เพื่อให้ความรู้ด้านส่งเสริม และพัฒนาการส่งเสริมสุขภาพ
 และการออกกำลังกาย เป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา

9) มีการยกย่อง ชมเชย บุคลากรที่ออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแบบอย่าง
 ที่ดีต่อบุคคลอื่น

10) มีการรายงานผลสำเร็จหรือปัญหาอุปสรรคของการจัดทำโครงการ และกิจกรรม
 ต่างๆ ให้บุคลากรทราบ เพื่อให้บุคลากรเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และจำนวนมากขึ้น

1.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนานักศึกษา ประกอบด้วย 7 กลยุทธ์ ดังนี้

1) มีการประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้นักศึกษาหันมาสนใจกีฬา และการออกกำลังกาย ด้วยวิธีการหลากหลาย เช่น ผ่านเว็บไซต์ของคณะฯ และมหาวิทยาลัย แผ่นพับ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ กิจกรรมรณรงค์ โดยสโมสรนักศึกษาหรือองค์กรนักศึกษาหรือสถานศึกษา

2) ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และวางแผนปฏิบัติโครงการ ส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย

3) จัดกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการ และความสนใจของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง

4) จัดให้มีการวัด และประเมินผลกิจกรรม หรือโครงการการพัฒนานักศึกษา เพื่อสุขภาพ

5) จัดให้มีโครงการเพื่อดูแลสุขภาพ และส่งเสริมการออกกำลังกายให้แก่ศึกษา อย่างทั่วถึง และอย่างต่อเนื่องตลอดปี

6) จัดให้มีโครงการเพื่อดูแลสุขภาพ และส่งเสริมการออกกำลังกายที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักศึกษา

7) กำหนดโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของนักศึกษาให้อยู่ใน แผนงานของคณะ และมหาวิทยาลัย

2. ยุทธศาสตร์ด้านงบประมาณ

2.1 ยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณ ประกอบด้วย 8 กลยุทธ์ ดังนี้

1) มีระบบ และกลไกในการจัดสรร และการสนับสนุนงบประมาณให้แก่องค์กร ภายใน อย่างชัดเจน

2) จัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม โดยใช้แผนงานโครงการ และแผนปฏิบัติการ ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ประกอบการพิจารณา

3) มีการจัดทำแผนด้านการเงินอย่างเป็นระบบ

4) มีการจัดสรรงบประมาณตามแผนพัฒนาของวิทยาเขต และวิธีการในการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตอย่างเหมาะสม

5) จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ และสอดคล้องกับนโยบาย แผนงาน โครงการ เพื่อลดความซ้ำซ้อน และการใช้งบประมาณไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

6) สนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาต่างๆ ของบุคลากร

7) กำหนดสัดส่วนของงบประมาณให้ชัดเจน (เงินรายได้หรือจากค่าบำรุงกิจกรรม นักศึกษา)

8) มีการจัดสรรงบประมาณตามขนาดของวิทยาเขต

2.2 ยุทธศาสตร์การหาแหล่งทุน ประกอบด้วย 6 กลยุทธ์ ดังนี้

- 1) ประสานขอความร่วมมือจากแหล่งทุนจากภายนอก (บริษัท ห้างร้าน หรือองค์กรต่างๆ) ที่มีแนวคิดสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย เช่น ส.ส.ส.
- 2) เปิดโอกาสให้เจ้าของแหล่งทุนหรือผู้ให้การสนับสนุนได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเองจะสนับสนุน
- 3) กิจกรรมที่จะจัดเพื่อหาทุนต้องเน้นการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายของมหาวิทยาลัย รวมทั้งศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบัน
- 4) ขอลงทุนจากองค์กรหลักระดับประเทศ เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาประเภทต่าง ๆ กระทรวงการท่องเที่ยว และการกีฬา ฯลฯ
- 5) เชิญผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกจากองค์กร หรือหน่วยงานภายนอกที่ให้การสนับสนุนทุนหรือให้งบประมาณมาเป็นส่วนหนึ่งของกรรมการดำเนินโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย
- 6) ชี้แจง และประชาสัมพันธ์ให้องค์กรภายนอกได้รับรู้ถึงความจำเป็นของการให้ความอนุเคราะห์ และความสำคัญของการเป็นผู้สนับสนุนงบประมาณสำหรับการดำเนินโครงการต่างๆ รวมทั้งได้ทราบถึงผลตอบแทนที่องค์กรภายนอกจะได้รับ

3. ยุทธศาสตร์ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ ประกอบด้วย 16 กลยุทธ์ ดังนี้

- 1) กำหนดระเบียบการใช้สถานที่ด้านการกีฬา และการออกกำลังกาย รวมถึงอุปกรณ์การกีฬาที่เหมาะสม
- 2) กำหนดกรอบ และแผนปฏิบัติการการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ครอบคลุมทั้ง งบประมาณ วัสดุครุภัณฑ์
- 3) จัดให้มีสถานที่ให้พร้อมใช้ และเพียงพอต่อความต้องการของบุคลากร
- 4) ปรับสถานที่ พัฒนาสถานที่หรือประยุกต์สถานที่ให้สามารถใช้ออกกำลังกายได้
- 5) ตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบในการบริหารจัดการที่ชัดเจนในการดูแลพื้นที่ และอุปกรณ์ออกกำลังกาย
- 6) ส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักการบริหารที่ยุติธรรม โปร่งใส
- 7) บริหารจัดการด้านอาคารสถานที่ให้เอื้อ และเสริมสร้างบรรยากาศให้บุคลากร และนักศึกษาอยากออกกำลังกาย อดทนดูแลสุขภาพ และสร้างความมั่นใจ และปลอดภัยให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการ

- 8) สำรวจความต้องการ และตั้งงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายให้มากขึ้น และมีเพียงพอ
- 9) จัดทำนโยบายการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายขององค์กรที่เป็นรูปธรรม และมีการบูรณาการทุกภาคส่วน
- 10) กำหนดกรอบ และแผนปฏิบัติการการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในแต่ละช่วงเวลาอย่างชัดเจน
- 11) กำหนดพันธกิจของการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ชัดเจน
- 12) มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง
- 13) ขอรับการสนับสนุนอุปกรณ์การออกกำลังกายจากภาคส่วนเอกชนหรือเชิญเข้ามามีส่วนร่วม และให้ผลตอบแทนในรูปแบบอื่น
- 14) มีการปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และการออกกำลังกายภายในองค์กรทุกๆ ด้านให้ทันสมัยอยู่เสมอ
- 15) มีการวิจัย และพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง
- 16) จัดทำกรอบ และแผนปฏิบัติการในการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายที่สอดคล้องกันในทุกระดับ

4. ยุทธศาสตร์ด้านการประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 11 กลยุทธ์ ดังนี้

- 1) จัดทำสื่อนวัตกรรมทุกรูปแบบเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับเพศวัย และสภาพร่างกายเพื่อนำไปสู่การเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเป็นพฤติกรรมที่เป็นนิสัยต่อไป
- 2) ให้สโมสรนักศึกษามีส่วนร่วมในประชาสัมพันธ์ และรณรงค์โครงการดังกล่าว
- 3) มหาวิทยาลัยควรเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์วิสัยทัศน์ พันธกิจ มาตรการแผนดำเนินการ ของโครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายให้ประชาคมมหาวิทยาลัยได้รับรู้อย่างทั่วถึงครอบคลุมผู้ใช้บริการทุกกลุ่ม และตรงกลุ่มเป้าหมาย
- 4) มหาวิทยาลัยควรมีการประชาสัมพันธ์โครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง
- 5) มหาวิทยาลัยควรใช้วิธีการ และช่องทางการประชาสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ที่หลากหลายโดยใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ทันสมัย และสามารถเข้าถึงได้ง่าย

6) มหาวิทยาลัยควรมีระบบการประชาสัมพันธ์ที่ดี ต้องประชาสัมพันธ์โครงการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ด้วยวิธีการที่หลากหลาย และอย่างต่อเนื่อง เพื่อสื่อสารให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยได้รับรู้อย่างทั่วถึง

7) มีการโฆษณา และประชาสัมพันธ์เพื่อแสดงความขอบคุณในการสนับสนุน ด้านงบประมาณของหน่วยงานภายนอกอย่างชัดเจน และต่อเนื่อง

8) มีการประชาสัมพันธ์นโยบาย แผนปฏิบัติการ การดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้วยวิธีการที่หลากหลาย อย่างทั่วถึง และต่อเนื่อง

9) เพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์นโยบาย แผนปฏิบัติการ การดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายให้สอดคล้องกับ กลุ่มเป้าหมาย เช่น กับนักศึกษาใช้ Facebook, Line, social media อื่นๆ เป็นต้น

10) เพิ่มประสิทธิภาพระบบการดำเนินงานที่สามารถพัฒนารูปแบบของกิจกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น มีการปรับปรุงรูปแบบที่ทันสมัยอยู่เสมอ

11) แต่งตั้งคณะกรรมการที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์ และการรณรงค์โครงการ

5. ยุทธศาสตร์ด้านการกำหนดนโยบาย แผน และทิศทางการส่งเสริมสุขภาพ
ประกอบด้วย 13 กลยุทธ์ ดังนี้

1) กำหนดนโยบายรณรงค์ให้บุคลากร และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้เห็นคุณค่าของการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายด้วยวิธีการที่หลากหลาย และผ่านสื่อหลายช่องทาง เช่น แผ่นพับ เสียงตามสาย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ทีวีหนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ e-mail, social media ต่างๆ (Facebook, line) เป็นต้น

2) โครงการต่างๆ ด้านส่งเสริมสุขภาพควรปฏิบัติได้จริง และเห็นผล

3) รวบรวมวิเคราะห์ ปัญหา อุปสรรคต่างๆ ทั้งจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสของโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้ดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน

4) ให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการเสนอแนะ แสดงความคิดเห็นในการกำหนดนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ของโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย

5) ให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง ไม่มีผลประโยชน์แอบแฝงหรือทับซ้อน โครงการต้องมุ่งเน้นไปยังกลุ่มเป้าหมายที่องค์กรดูแลอย่างชัดเจน โดยเน้นที่นักศึกษา และบุคลากรภายในก่อน

6) อนุญาตให้คนในครอบครัวของบุคลากร และนักศึกษาใช้บริการสถานที่ และอุปกรณ์กีฬา และการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยด้วยเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ออกกำลังกายเป็นครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ

7) ส่งเสริม และสนับสนุนการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี

8) กำหนดนโยบาย และแผนปฏิบัติการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายที่ชัดเจน เพื่อให้บุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนได้ตื่นตัวในการออกกำลังกาย และการดูแลสุขภาพ และมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว

9) กำหนดวัน เวลา สถานที่ ในการออกกำลังกายไว้ในแผนการดำเนินงานอย่างชัดเจน

10) ให้ผู้มีส่วนได้เสียได้มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนดำเนินการ และนโยบายการสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย

11) กำหนดให้ “การมีสุขภาพดี” เป็นวัฒนธรรมองค์กรอีกวัฒนธรรมหนึ่งควบคู่กับวัฒนธรรมคุณภาพของมหาวิทยาลัย

12) กำหนดเป้าหมาย และตัวชี้วัดให้ชัดเจนในโครงการกิจกรรมออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ

13) จัดให้มีวันสุขภาพของมหาวิทยาลัยให้บุคลากร และนักศึกษาเข้าร่วมกันออกกำลังกาย

6. ยุทธศาสตร์ด้านการบริหาร การจัดการ ประกอบด้วย 18 กลยุทธ์ ดังนี้

1) ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเป็นแบบอย่างที่ดีของการณรงค์การออกกำลังกาย

2) สร้างภาคีเครือข่ายร่วมกับองค์กรส่งเสริมสุขภาพทั้งภาครัฐ และเอกชน

3) มีการติดตามผลการดำเนินการของโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายต่างๆ ทั้งระยะสั้น และระยะยาว

4) มีระบบ และกลไกในการสร้างความร่วมมือของของนักศึกษา และบุคลากรที่เป็นรูปธรรม และชัดเจน

5) ส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายของนักศึกษา และบุคลากรในการดำเนินการโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย

6) รณรงค์ให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นประโยชน์ และคุณค่าของการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายอย่างเป็นรูปธรรม

7) รณรงค์ให้นักศึกษา และบุคลากรได้เห็นความจำเป็นในการต้องเข้าร่วมการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย

- 8) มีหน่วยงาน และบุคลากรที่จะรับผิดชอบการดำเนินโครงการอย่างชัดเจน และเพียงพอ
- 9) มีระบบการติดตามความก้าวหน้า และประเมินผลในการนำแผนงานไปสู่การปฏิบัติ
- 10) ส่งเสริมให้มีการบูรณาการให้นักศึกษา และบุคลากรจากทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในระดับนโยบาย แผนปฏิบัติการ การดำเนินการโครงการ และการติดตามประเมินผล การส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย
- 11) ส่งเสริมความร่วมมือ และสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ จากภายนอก ทั้งภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำโครงการ และกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการ และสนับสนุนให้มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามเป้าหมายที่กำหนด
- 12) ส่งเสริมให้นักศึกษา และบุคลากรได้เข้าร่วมอบรม สัมมนาเพื่อให้เห็นถึงประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกาย และโทษของการไม่ออกกำลังกาย
- 13) สนับสนุนการใช้ข้อมูลจากการติดตาม และประเมินผลในการพัฒนา และการปรับปรุงการบริหารงาน
- 14) ควรส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของของนักศึกษา และบุคลากรอย่างจริงจัง
- 15) จัดการแข่งขันหรือการประกวดผลการดำเนินงานโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายในระดับวิทยาเขต คณะหรือวิทยาลัย ภาควิชาหรือสำนัก เพื่อกระตุ้นให้แต่ละหน่วยงานได้เข้าร่วมโครงการ
- 16) มีระบบการติดตาม กำกับ และดูแลการบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการส่งเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกายทุกระดับ
- 17) ขอความร่วมมือจากสมาคมกีฬาต่าง ๆ เพื่อส่งบุคลากร และนักศึกษาไปร่วมฝึกทักษะด้านการกีฬา และการออกกำลังกายที่ถูกต้อง เพื่อจะได้สามารถนำความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ประชาคมมหาวิทยาลัย หรือมาช่วยการดำเนินการโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป
- 18) ควรมีการศึกษาดูงานจากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาปรับใช้

บทสรุปยุทธศาสตร์

ร่างยุทธศาสตร์ทั้ง 6 ด้านนี้เป็นร่างยุทธศาสตร์ที่ได้มีการบูรณาการให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งยึดแนวคิด และหลักการสำคัญของยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพดีถ้วนหน้าตามกฎบัตรออตตาวา (Ottawa Charter) ที่ให้ความสำคัญกับแนวคิดหลัก 2 แนวคิด คือกิจกรรมเคลื่อนไหวร่างกาย (Physical activity) ในชีวิตประจำวัน และพื้นที่สุขภาพ (Healthy space) (วิลาลินี อุดุลยานนท์, 2553; สิ้นศักดิ์ชนม์ อุ๋นพรมมี, 2556) แผนการดำเนินงานของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ซึ่งเป็นองค์กรด้านสุขภาพมีหน้าที่จุดประกาย กระตุ้น สนับสนุน และประสานความร่วมมือกับกลุ่มบุคคล องค์กร และหน่วยงาน ต่างๆ ในสังคมทั้งภาครัฐ และเอกชนให้ร่วมกันทำงานบูรณาการในการขับเคลื่อนกระบวนการสร้างเสริมสุขภาพ มุ่งสู่วิสัยทัศน์ “คนไทยมีสุขภาพอย่างยั่งยืน” เพื่อให้คนไทยได้เข้าถึง “ระบบสุขภาพพอเพียง” อย่างถ้วนหน้า และอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2554) แผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2558) ซึ่งมุ่งเน้นภารกิจหลักที่สำคัญ 4 ด้าน คือ การ เรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และแนวคิดการจัดการเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic management) (Kotler & Murpley, 1981; วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, กฤษณา สุวรรณภักดี, พรพรรณ ปริญาธนากุล, วลีพร ธนาธิคม และพรทิพย์ นุกุลวุฒิโอกาส, 2548) การบริหารจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการแบบมีส่วนร่วมที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (สนธิรักษ์ เทพเรณู, อรพินธ์ สอนสลับ และประสิทธิ์ สาหารายสุวรรณ, 2548) โดยให้ร่างยุทธศาสตร์ฉบับนี้อยู่ภายใต้กรอบแนวคิด และหลักการของระบบคุณค่าทางสังคม และวัฒนธรรมองค์กร 6 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย การมีส่วนร่วม (Participation) การพัฒนาที่มีการบูรณาการทุกด้าน (Holism) ความเสมอภาคของทุกฝ่ายทุกคน (Equity) การร่วมใจ มีข้อผูกพันร่วมกันทุกฝ่าย (Consensus) การร่วมมือกัน ทำงานอย่างบูรณาการในทุกๆ สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (Interdiscipline collaboration) และการพัฒนาอย่างยั่งยืน และต่อเนื่อง (Sustainability) (Dooris, 2001; พนัส พุกษ์สุนันท์, 2550) ผู้วิจัยเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าร่างยุทธศาสตร์ฉบับนี้จะสามารถทำให้การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการ ออกกำลังกายเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น และสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล อีกทั้งจะสามารถทำให้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ เอื้อต่อการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการสร้างเสริมสุขภาพด้านการออกกำลังกาย และเป็นศูนย์กลางของการส่งเสริมการมีสุขภาพทางกาย ใจ ปัญญา และสังคมที่ดี สามารถเชื่อมโยงขยายผลไปสู่สังคมภายนอก เพื่อขับเคลื่อนนำพาสังคมไทยไปในทิศทางที่ถูกต้อง ทำให้คนไทยมีสุขภาพที่ดีอย่างยั่งยืนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. มหาวิทยาลัยควรนำผลการวิเคราะห์ บริบท และทิศทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไปใช้ โดยการส่งเสริม และเปิดโอกาสให้บุคลากร นิสิตนักศึกษา และผู้เกี่ยวข้อง ร่วมกันแก้ไขจุดอ่อน และอุปสรรคของการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยอย่างทั่วถึง

2. มหาวิทยาลัยควรนำผลการวิเคราะห์ บริบท และทิศทางด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไปให้ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงได้พิจารณาถึงจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค เพื่อจะนำไปเป็นประโยชน์ต่อการจัดการส่งเสริมการออกกำลังกายในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ต่อไป

3. มหาวิทยาลัยควรแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ของการนำยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ไปใช้ประกอบในการวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัยในปีต่อๆ ไป

4. มหาวิทยาลัยควรทดลองนำยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ไปใช้ประกอบในการวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัยในปีต่อๆ ไป และประเมินผลการนำยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ไปใช้

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

1. ศึกษาวิจัยผลการดำเนินการร่างยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพด้านการส่งเสริมการออกกำลังกาย ฉบับนี้

2. ศึกษาวิจัยเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา และบุคลากร ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

3. ศึกษาวิจัยเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสร้างเสริมสุขภาพ ด้านอื่นๆ อาทิเช่น ด้านการมีโภชนาการที่ดี ด้านการส่งเสริมจิตตปัญญาศึกษา ด้านป้องกันอุบัติเหตุทางจราจร ด้านการเล่นเกมส์คอมพิวเตอร์เกินควร ด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม ด้านเพศศึกษา ด้านการรณรงค์ไม่เสพสิ่งเสพติด การละเลิกการพนัน เป็นต้น